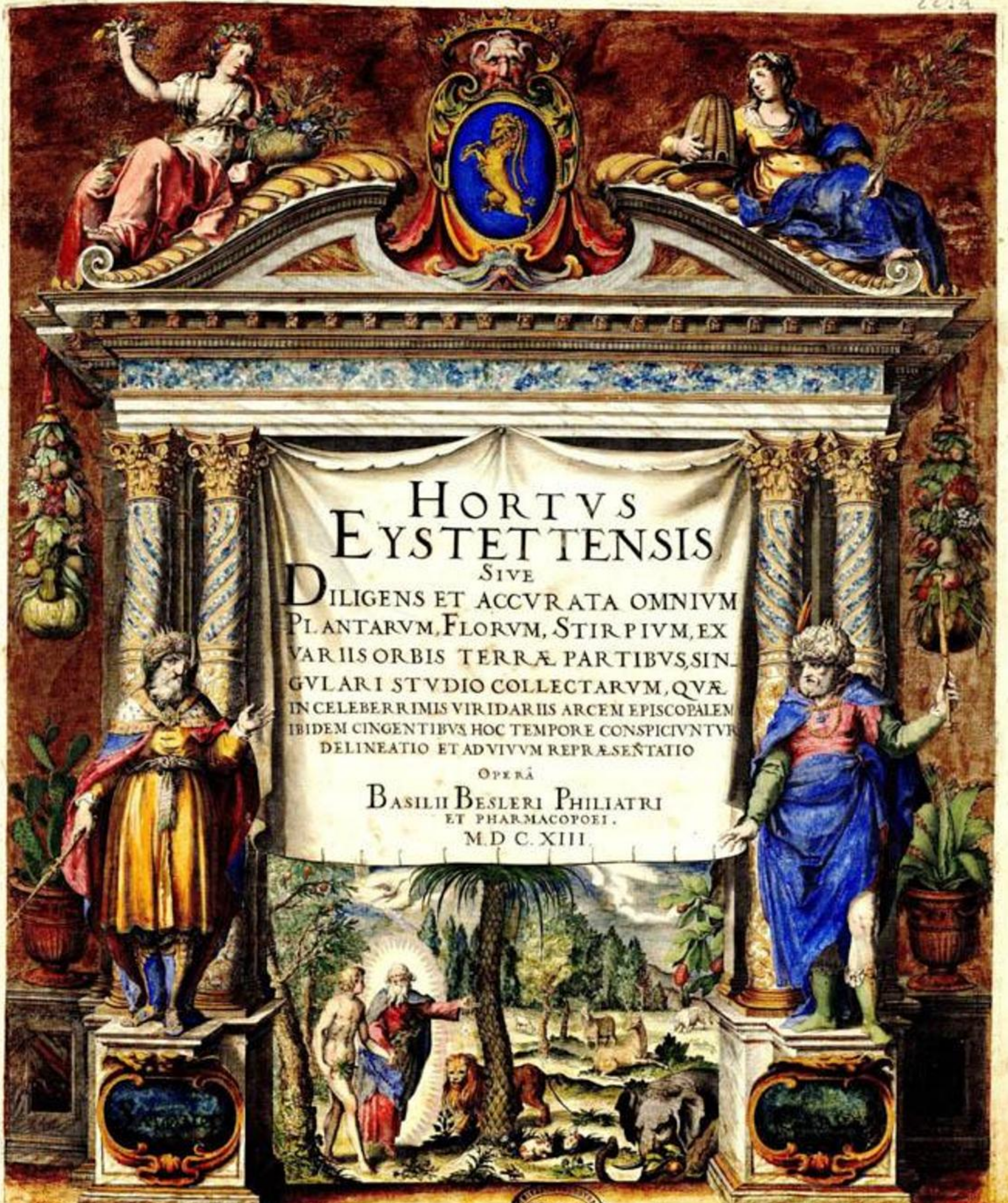

HORTVS
EYSTETTENSIS,
SIVE
DILIGENS ET ACCVRATA OMNIVM
PLANTARVM, FLORVM, STIRPIVM, EX
VARIIS ORBIS TERRÆ PARTIBVS, SIN-
GVLARI STVDIO COLLECTARVM, QVÆ
IN CELEBERRIMIS VIRIDARIIS ARCEM EPISCOPALEM
IBIDEM CINGENTIBVS, HOC TEMPORE CONSPICIVNTVR
DELINEATIO ET ADVIVVM REPRÆSENTATIO
OPERÂ
BASILII BESLERI PHILIATRI
ET PHARMACOPOEI.
M.D C. XIII.

REVERENDISSIMO, ILLUSTRISSIMO, LAUDATISSIMOQUE PRINCIPI AC DOMINO, DOMINO JOHANNI CUNRADO, EPISCOPO EYSTETTENSI, &c. ANTISTITI VIGILANTISS. Domino meo clementissimo,

S. P. D.

QUamquam à naturâ omnibus inevitabilis ex hoc diversorio emigrandi necessitas imposita est, Reverendiss. atq; Illustriss. Antistes, Princeps clementissime; nec quisquam unquam, secundum naturam, ab eâ immunis fuit: mirum tamen est, omnes ab omni ævo fatalem illam metam tantoperè exhorruisse; & cùm eam transilire nullo modo potuerint, saltem ut protelarent aut protenderent, nullis & curis & sumtibus pepercisse. Verùm quum & in hoc se frustrà esse cognoscerent; humana mens, quæ germen ab æthere traxit, ut elegantiss. canit Prudentius; & quam Flaccus divinæ particulam auræ vocat; aliam, dum in transitorio hoc tugurio ageret, perpetuitatis & quasi immortalitatis viã excogitare & invenire aggressa est: quo & se in vitâ fuisse, & quid præstiterit, quibusq; eam studiis & virtutibus impenderit, testamen & monimentum ad posteros propagatum relinqueret: quemadmodum Naso in coronide Transformationum suarum, & idem Flaccus Carm. 3. Od. ult. hanc scriptis & poëmatis suis se consecutos gloriantur: hodieq; eam omnia illustria ingenia, quæ salem habent, quorumq; pectora de nobiliore Prometheus finxit metallo, insistunt; his nempe stimulis incitata, ut in virtutis stadio, ejusq; incorruptibilibus & nunquam interituris brabéis adipiscendis, sese exercere nec desistant, nec defatigentur: atq; ita rerum gestarum gloriâ, virtutis laude, præclariq; nominis famâ sese ab oblivione vindicent, suiq; memoriam seculis futuris consecrent. Exemplis, ab antiquitate aut ali-

unde mutuatis, hæc prolixè demonſtrare velle, cùm quotidiana, & nuſquam non, utinam tamen frequentiùs, obvia ſint; eſſet Soli lucem fœnerare, aut in ipſo lucernam adhibere meridie.

Quòd verò & tu, Illuſtriſſ. & Reverendiſſime Princeps, hanc viam non ſegniter, non obiter, aut dicis gratiâ, inſiſtis; in eo & prudenter, & laudabiliter, & tanto principe dignum facis. Qui enim ita vitæ rationes inſtituunt ſuæ, ut cum extremo halitu ſui etiam memoriam, & famam, & nomen efflent; illi mihi videntur pecudibus, quàm hominibus ſimiliores vixiſſe. Nam (ut de aliis tuis heroicis, & ſummum principem decentibus, atq; adeò immortalibus virtutibus, laudatiſſimâq; Epiſcopatus tam Illuſtris, & ſub te maximè florentis, gubernatione; quem auro, argento, gemmis, aliiſq; theſauris, cimeliis, & beneficiis ita ornatum atq; locupletatum reddidiſti, qualis antidhac nunquam fuit; jam nihil dicam:) in libro naturæ evolvendo & excolendo, atq; iſto tuo Horto tam mirabili conſtruendo, ut Picta Semiramidis, biferiq; Roſaria Pęſti longo poſt ſe intervallo relinquat, nunquam intermorituram acquiſiviſti famam; & operam paucis præſtitiſti imitabilem. Qua in re, (ut alios magni nominis viros Principes modò intactos relinquam,) auctores habes omni exceptione & extenuatione majores; alterum ſapientum omniũ ſapientiſſimum; alterum Monarcham olim longè lateq; potentiſſimũ; Salomonem dico & Cyrum, Hebræorum & Perſarum reges celebratiſſimos: quorum ille de naturâ ſtirpium & plantarum commentatus, dum de lignis à Cedro, quæ plurima creſcit in Libano, uſq; ad hyſſopum, qui progerminat ex pariete, diſſeruit; 3. Reg. 4. ℣. 33. Hic verò, præter hortorum culturam, & arbores ſuâ manu ſe conſeviſſe, gloriæ ſibi duxit: quod nec à Lyſandro Lacedæmonio, ſummæ virtutis viro, in poſtremâ felicitatis parte locatum fuit: de quo eleganter admodum, ut omnia, in Catone Majore Tullius.

Quibus

Quibus virtutibus, & liberaliss. ipsiq; naturæ convenientiss. studiis, etsi, ut dictum, non modò in Episcopatu & Diœcesi tuâ, sed & toto Imperio Romano, immortale tibi nomen comparaveris: illud tamen contra injuriam temporis jam magis magisq; ad universam posteritatem, atq; exteras quoq; gentes communivisti; dum, quæ præclarissimus ille Hortus tibi tuisq; privatim largissimè suppeditat; tu chartaceo hoc, (in quo omnes ejus plantæ & stirpes rariores, ad vivum effigiatæ, æreisq; tabulis expressæ sunt,) publicè cum omnibus & populis & posteris liberalissimè communicari mandasti.

Ac quum ego quoq; ab ineunte ætate rei herbariæ studio mirificè captus essem, eâq; occasione in magno isto naturæ volumine evolvendo non parum studii & diligentiæ posuissem; factum est, ut arti pharmaceuticæ me addicerem; utpote in cujus officinis, pleraq; ex herbis, plantis, floribus, radicibus, seminibus præscripta & præparata constare, ibiq; verum istarum rerũ usum disci viderem. Ad eum etiam finem hortulum quendam privatũ institueram, non modò ut studiũ illud magis excolerẽ, & meo genio satisfacerem; sed &, ut in casu necessitatis pleraq; quàm recentissima inde ad usus communes depromi possent.

De quibus omnibus cum Reverendissima tua Dominatio jam olim edocta esset, non solum hortis suis Illustriss. quibus arcẽ Episcopalem in D. Wilibaldi monte cinxit, ac quaquaversũ jucundissimo & amœnissimo prospectu beavit, excolendis me adhibere dignata est: sed & illorum descriptionem, & hujus Operis editionem, licet planè impari & reluctanti, mihi demandare & delegare non dubitavit. Sanè qui ad Hortorum istorum laudes digredi vellet, illi campus apertus esset plus quàm latissimus, qui eloquẽtiss. quemq; & Rhetorem & Botanicum delassare posset. Ac si Lysandro isti redivivo illos videre contingeret, non modò miraturus esset stirpium ordines, humum subactã atq; puram, & suavi-

(:) (:) tatem

tatem odorum, qui efflantur ex omnis generis, tam indigenis, quàm exoticis, & ab ultimis orbis finibus, non sine sumptu allatis & transplantatis floribus: verùm etiam & diligentiam, & solertiam ejus, à quo illa essent dimensa, consita, descripta, in eamq; faciem conformata. Et tua Reverendissima Dominatio ei sic interroganti & admiranti non minus, quàm Cyrus, respondere posset: Atqui ego ista sum dimensus, mei sunt ordines, mea descriptio, meis curis & impensis huc translata; multæ etiam istarum stirpium & plantarum meâ manu sunt satæ. Nec parum apud me residet dubii, an non Spartiata ille Eystettenses Cyrianis esset prælaturus. Quis enim, nisi planè stupidus, aut sensu communi orbatus, si videret, non miraretur; herbas coronarias, & alias plantas quascunq;, uberrimo provẽtu in istis viridariis germinare, tam vividè crescere & florere, maximè in loco fragoso, cum aliis, qui tamen & cultiores esse, & benigniore Sole soloq; frui videri volunt, illud non semper obtingat. Ut taceam, locum istũ & situm hortis colendis aliàs minus idoneum, & ad producendas peregrinas & exoticas plantas parùm aptum: ubi, antequam Reverendiss. & Illustrissima tua Dignitas ad Episcopatus hujus gubernacula ritè electa conscendit, ne vestigia quidem horti, multo minus Viridarii, ulla, sed tantùm inculti, saxosi, rigidi & steriles apparuére montes; qui vix Caltham vel Cyanũ satum recepissent atq; produxissent. Quorum omnium jam longè alia lætiorq;, & priori, tanquam metamorphosi quâdam planè inversa, è diametro contraria est facies: quam præter humum subactam & puram, lociq; pinguedinem, & fertilitatem sic introductam, elegantissima quædam ædificia, arcisq; rara & necessaria structura, ut de aliis nihil dicam, mirum in modũ augent, spectabilemq; & mirabilem reddunt. Ac eousq; & humi & horti istius elegantia atq; ubertas, & plantarum numerus accrevit; ut, quod multi multis difficilimis longissimisq; peregrinationibus, multoq; tempore

& sum-

& sumptu, in studio Botanico vix assequi potuerunt; illius heic quispiam uno die, absq; tantâ & temporis, & valetudinis, & impensæ jacturâ, summâ & jucunditate & admiratione compos & particeps fieri possit: adeò, ut cum reipub. & studii herbarii summo detrimento conjunctum esset, si hujus Operis editio prætermissa foret: quam tuæ liberalitati & illustrissimæ beneficentiæ, Reverendissime & dignissime Princeps, gratissimâ animi recordatione & prædicatione lubentes acceptam ferent, & meritò debent, quotquot hujus studii sectatores & amatores fuerint. Quod cum nunc Dei opt. max. tuisq; auspiciis ad optatum finem perductum sit, nullo modo ingratitudinis & sacrilegii notam subterfugere possem, nisi Illustrissimo & laudatissimo tuo Nomini nuncuparem atq; consecrarem. Eam ergò nuncupationem ut clementi & sereno vultu accipias & aspicias, quâ possum animi observantiâ rogo. Vale, Reverendissime & Illustrissime Princeps, dignissime, cui cedrina vis impertiatur, quique per oliveta & pineta inter cupressos & myrtos cum religione ab omnibus Botanicis portetur, serpillo, satureiâ, salviâ, quibus à corde omnis putredinis fomitem abigi, unanimi consensu sacra testatur antiquitas, contrectetur atq; fricetur. Datum Eystetti in monte S. Wilibaldi, arce tuâ Episcopali, IIX. Kald. Majas, Anno Dominicæ Sal. MDCXII.

Reverendiss^a. & Illustriss^e. tuæ
Dominationi

Subjectissimus

Basilius Besler, Civis Noricus,
Botanicæ & Medicæ addictus.

(:)(:)(:)

DECANUS, ET COLLEGIUM MEDICUM NORIBERGENSE, ÆQUO, ET REI HERBARIÆ AMANTI LECTORI,

Sanitatem.

IN exornatione & ampliatione artis alicujus exoptatæ, & florentis, qui laborem impendunt, sua honoris & molestiarum præmia condignè ferant; eóq; magis, quò Ars fuerit dignior, & collustratione indigeat necessariâ: Sic hanc rei augebit evidentiam, & Encomio major evadet actio, Divinum cultum in illustratione attingens; insuper Librum Naturæ, ab Apostolo demandatum, Divinæ præsentiæ, omnimajestatis, scientiæ & providentiæ speculum & idéam ob oculos ponendo videntium: Agit hoc & explicat parum minori lumine & numine, si ex terrâ nascentes & germinantes herbas, genuinâ, & ipsâ propriâ figurâ, expressas & effigiatas publicæ luci exhibeat.

Oculis qui aspicit & intuetur, ex arte legit: Quo Visui objectum sit evidentius, perspicacius, clarius: sic exactius, facilius, certius legi posse, nemo negabit.

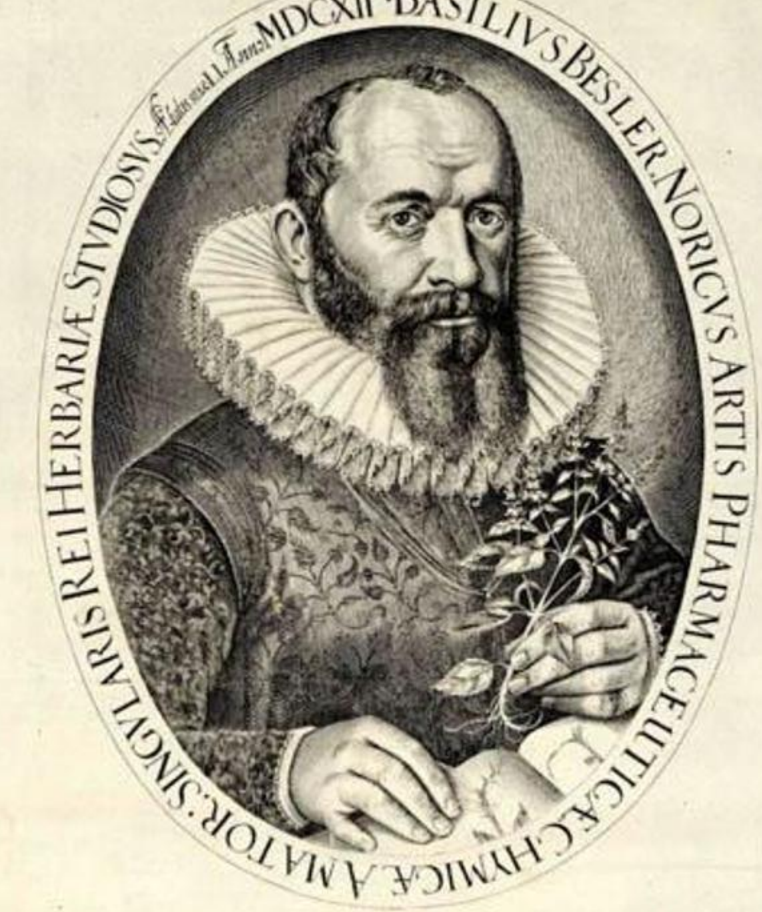
Hoc autem modo, in amplo & laborioso hoc volumine, quælibet Eystettensis horti Plantæ & Arbores, in singulis annorum quartis ortæ, conspectui dantur, graphicè delineatæ, ut melius dari posse, vel tantum posse, Artifices dubitent; Minores verò hujus Artis omninò intactum, tanquam impossibile relinquant, opus non aggrediantur. Apparet ex hoc, quòd pleriq;, hujus negotii & laboris principia & limites aspicientes, jam dudum animum abjecisse, visi fuerint, colophonem addi posse, vel levem perfectionem, ob oneris magnitudinem, denegantes.

Verùm, cum optatum finem nunc adeptus fuerit Autor BASILIUS BESLERUS, nostrâs Pharmacopœus, præter rem fore duximus, ni, ex nostris, hujus sui indefessi laboris & patientiæ aliquod extaret, cum elogio, testimonium; quando & clariores Botanici, Reiq; herbariæ Coryphæi excellentes, ab Isto bonâ memoriâ & honore affecti fuerint, quorum Catalogum huic suo Operi præfigere non dubitarit; animadvertens scilicet, scrutationem Plantarum, quoad ipsarum generationes & substantiarum causas rimandas, multò operosiorem & difficiliorem esse, quàm quæ simpliciter faciem & affectus earum effigiet & recenseat.

Non igitur dubitamus, hunc proficuum & gratum fore omnibus laborem, iis potissimùm, qui oblectationem & usum in cognoscendis herbis & plantis quæritant: uno intuitu magnam herbariorum partem, præsentium iconum repræsentatione & effigiebus certis, atq; ex his Auctoris studium & ingenuum laborem, inspecturi, dimetientes.

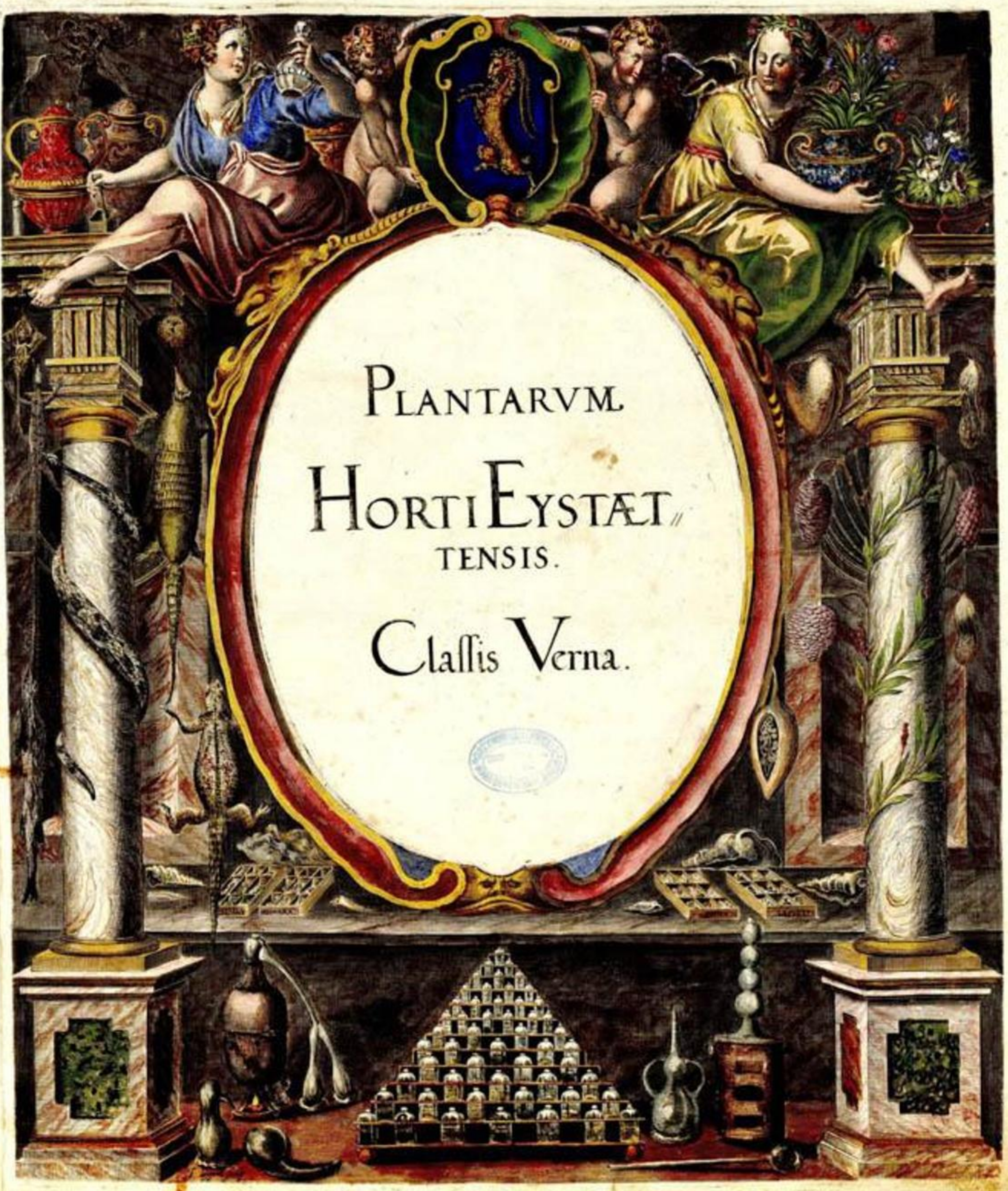
Ubi & hujus mentio non prætermittenda, ut, si quâ in re, ut facilè in tam vasto & diffuso opere fieri potest, erroris aliquid irrepserit, illud potissimum ad plurima, ob suscepti oneris plenitudinem, gravitatem & diversitatem respicienti, & qui quamprimum, in istâ temporis penuriâ, aliis etiam necessariis posthabitis, HONORATISSIMO PRINCIPI, colendæ memoriæ, obsequi voluerit, adscribendum esse. Quicquid enim pictoribus, sculptoribus, & typographorum ministris condonandum & imputandum sit, omnibus est notissimum. Interim, conatibus & laboribus Beslerianis probatis, ut benevolus Lector faveat, atq; hinc præsentibus fruatur, donec DEUS OPT. MAX. alios excitet, qui in hujuscemodi re felicius progrediantur, & enucleatius quid producant, majori quo possumus studio peroramus, &c.

In Icona affabrè effictam clariss. Pharmacopœi
NORIMB. DN. BASILI BESLERI.

BESLERUM glyptes BASILEION imagine pulcrâ,
Quisquis es, ô Hospes, reddidit, ecce, tibi.
Nempe viri vultus dedit heic, atq; ora tueri:
Cernere vis mentis dona sagacis? age,
HERBARUM magnum hoc PLANTARUMQ; Amphitheatron.
Inspice, quas dotes AREATINUS habet.
Divitiasq; HORTUS: Paradeison dixeris ipsum:
Condidit immortale hoc BASILEIUS OPUS.

GEORG. REMUS, P.A. JC^tus

Plantarum Horti Eystættensis.

Classis Verna.

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

A

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

Hastula

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

T

INDEX

Vernalium plantarum omnium, in quo numerus anterior Ordines, posterior verò folia designat.

Teutsch Register über die Kreutter vnd gewechs/

so inn dem Früling blühen ꝛc.

Teutsch Register über die Kreutter vnd gewechs/
so inn dem Frühling blühen ꝛc.

Persianische

Teutsch Register über die Kreutter vnd gewechs/
so inn dem Früling blühen ꝛc.

Teutsch Register über die Kreuter vnd Gewechs/

so inn dem Frúling blühen ꝛc.

Spanischer

Teutsch Register über die Kreuter vnd Gewechs/ so inn dem Frühling blühen ꝛc.

Teutsch Register über die Kreuter vnd Gewechs/

so inn dem Frůling blůhen ꝛc.

Ende des Registers über den Frůling.

PRIMVS ORDO

COLLECTARVM PLANTARVM

VERNALIVM.

III. Dens canis flore rubro.
II. Denscanis flo. albo.
I. Squammata seu dentaria maior
V. Primula veris sylvestris flo. pallido.
IV. Pulmonaria maculosa.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS HORTI, ICONES PLANTARUM VERNALIUM.

I

Dentaria major, & prima Clusii: Squammatia, & Radix squammata: Crocodilea: Anblatum: Dentaria, [illegible] major dicta, quòd sine foliis nascatur, quamvis foliola, florũ colore, exeant in caulibus teretibus, fragilibus, humidis, qui quidẽ caules in summo incurvati & demissi sunt. Horum unus ut plurimùm flores habet, ex albo purpurascentes, summitate suâ hirsutos: extra quos caliculi semen parvum nigrum continent. Caulium autem ferè singuli singulas suas habent radices, ex compage squammatâ congestas, ad unam, cámque squammis crassioribus, majorem, colore albicante, descendentes.

Lugdunẽses describunt hanc fol. 1296.
Dodonæus fol. 544.
Clusius, lib. quinto, fol. cxix.
Matthiol. Caspar. Bauhini, fol. 685.
Epitome Matth. Camer. pag. 705.

Horto Medico Cam. pag. 54.
Germanicè, Schuppenwurtz: Ohneblatt: S. Georgen Wurtz: Blumenkraut: Geschuppt Freysamkraut.
Matthiol. Camer. Teutsch fol. 414.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 518.

II

Dens Caninus Belgarum: Satyriũ Erythronium: Pseudohermodactylus Matthioli: ex radice crassâ, oblongâ, subtus fibrosâ, germinat: à cujus fibris proximè ascendit caulis tenuis, cum duobus plerunque foliis latioribus acuminatis, rubro maculatis; intra quos caulis pergit ad flores, lactei & albicantis coloris, expansos, tandémque repandos. Horum stamina sunt nivea, cum apicibus nigris.

Lobel. Observat. fol. 97.
Advers. 64.
Dodon. fol. 202.
Lugdun. fol. 1567.
Clusius, lib. secundo, fol. 266.
Epitom. Matth. Cam. pag. 848.

Horto Camer. pag. 54.
Matth. Casp. Bauhini, fol. 779.
Germanicè, Schoßwurtz: Weiß Steendelwurtz.
Im Teutschen Matth. Camerarii, fol. 389.
Tabernæmontan. lib. secundo, fol. 348.

III

Dens caninus, à priore, & jam descripto, parùm differt: radicis scilicet, caulis & foliorum formâ & nascentia: nisi quòd dilutiore rubore floret, staminibus purpurascentibus, stylo candido.

AUTORES superiùs notati.

Germanicè, Roth Schoßwurtz.

IIII

Pulmonaria maculosa, altera Matthioli: Symphytum maculosum Dodonæi: foliis Buglossum refert, hirsutis, sed maculis candicantibus notatis, majoribus & asperis: floribus rubentibus, qui, quando aperiuntur, purpurascunt: Radix ejus crassa, viscida, multifida, nigrior, cum fibris concoloribus.

Dodonæus, folio 135.
Lobelius Observat 317.
Advers. 252. 253.
Lugdunens. folio 1327.
Clusius libro quinto, folio CLXIX.
Epitome Camerarii, pag. 784.
Horto Camerarii, 133.

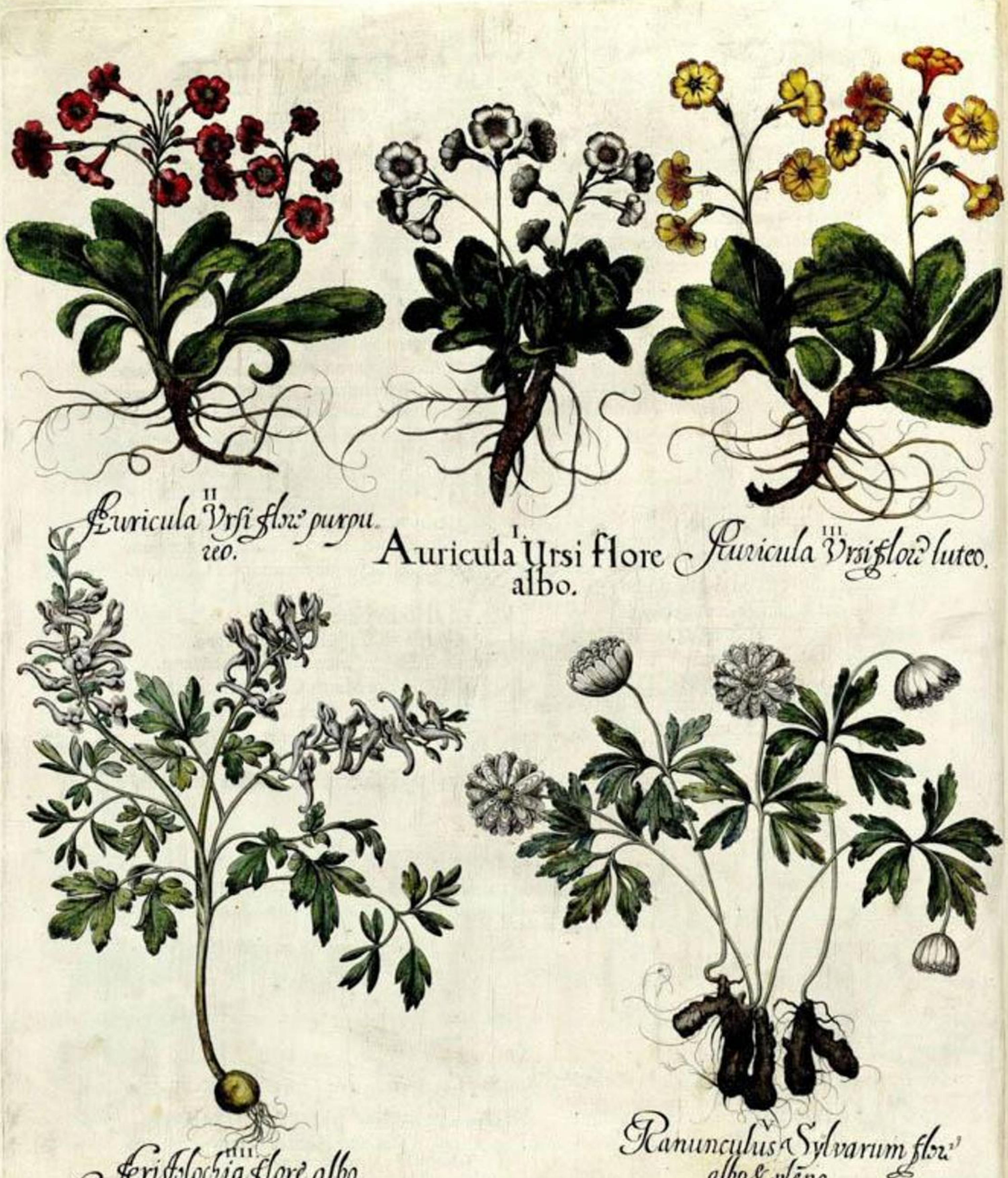
Germanicè, Fleckend Lungenkraut: Hirschköl: Hirschmangolt.
Germ. Matthioli Camerarii, folio 365.
Tabernæmontan. libro secundo, folio 260.
Durante 813.

V

Primula Veris sylvestris: Phlomydum una: humilis própe terram ampliatur, foliis virentibus, florum multitudine pallescentium: radicibus sparsis flavis.

Lobel. Observat. 305.
Adversar. 244.
Lugdunen. 835.
Clusius libro tertio, folio 302.

Germanicè, Bleichgelbe / Nidrige / Frûe Schlüsselblumen / oder Himmelschlüssel.
Tabernæmont. Germ. libro secundo, folio 35.

II
Auricula Vrsi flor. purpu
reo.
I.
Auricula Vrsi flore
albo.
III
Auricula Vrsi flor. luteo.
IIII
Aristolochia flore albo.
V
Ranunculus Sylvarum flor.
albo & pleno.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

INter Saniculas, Verbascula, vel Primulas Veris, ob plurium similitudinem, numerantur Auriculæ ursi, quarum prima Minor flore albo & candicante gratior multò, sicut & foliis juxta & arctiùs appositis, pilositate circumadornatis, quæ Phlomidum est forma, levius virentibus constat.

Germanicè, Weiser Bergsanickel.

II

Secunda flores purpureos habet lætiores, sub quibus folia latiora ex viridi lutea panduntur.

Germanicè, Bergsanickel mit brauner blumen.

III

Has sequitur, omnibus Herbariis ferè cognita, Auricula ursi, flore ex luteo pallente, exporrectis latioribus suaviùs virentibus foliis, pinguibus, & aliquibus repandis.

Tres hæ species observantur à
Dodonæo 148.
Lobel. Observat. 306.
Advers. 244.
Lugdun. 837.
Clusio 302. Rariorum Plant. lib. tertio.
Matthiol. Cam. Epitome, 706.
Horto Camer. 25.
Matth. Bauhini, 685.

Germanicè, Bergsanickel oder Flußblumen.
Matth. Camerarii Germ. fol. 330.
Tabernæmont. fol. 41. lib. secundo.
Durante, 125.

IIII

Aristologia rotunda, floribus albis & foliis fumariæ tenellis, & levore quasi cinere aspersis dilatatur, uno saltem caule plerunque, radice quidem non tuberosâ, sed subrotundâ & levi.

Dodon. fol. 324.
Lobel. Observ. fol. 458.
Lugdun. fol. 1292.
Matth. Cam. Epitom. pag. 891.
Bauhini, 807.

Germanicè, Weiß Holwurtz.
Matth. Camer. Germ. 407.
Tabernæmont. 112. lib. primo.

V

Ranunculus sylvarum: Rarior planta: flore albißimo, eoque pleno: Radice Anemonis nigrâ: Aconito batrachoidi similis, folia molliora, profundiùs divisa habet, virore dulci.

Germanicè, Weiß gefüllte Waldhenlein.

III.
Nasturtium aquaticum flore pleno.

IIII.
Nasturtium aquaticum simplici flore.

I.
Ranunculus nemorosus flore pleno.

II.
Ranunculus nemorosus flore luteo.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones plantarum Vernalium.

I

RAnunculus Nemorosus: floris pleni, rosei, innumerâ serie foliorum, intus albicantium, niveorum, ad capitulum, ex staminibus rotundis, luteum, concentrantium: Exteriùs verò, & circa ambitum floris, foliolis, ex purpurá rubescentibus, producitur. Cauliculi sunt tenuiores: horum folia laciniata quidem latiùs & profundiùs, omni parte lætè virentia.

Germanicè, Gefüllte weisse Waldhenlein.

II

Ranunculus Nemorosus, angustis foliis, lucidè virentibus, parùm crenatis & mucronatis (sicut Ranunculus aquaticus, flammeus, ab aliis describitur) flore majore luteo: cauliculis tenuioribus rotundis nascitur.

Dodonæi 432. Species quinta.
Lobel. Observat. 382.
Advers. 30.
Lugdun. 10030.
Clusius lib. secundo, fol, 247.

Germanicè, Gelbe Waldhenlein.

Fuchs. cap. 57.
Tabernæmont. lib. primo. 139.

III

Nasturtium Aquaticum: floribus plenis, uni cauliculo pluribus annatis, iisque candidis: Cardamines, vel Sisymbrii foliis conspicuum.

Germanicè, Gefüllter weisser Kreß oder Gauchblumen.

IIII

Nasturtium Aquaticum, simplicibus floribus, iisq; quatuor foliolorum, albicantibus singulis, constat.

Dodon. 582.
Lobel. Observ. fol. 601.
Lugdun. 659.
Clusio lib. secundo. cxxix.
Epitome Camer. 270.
Matth. Casp. Bauhini, 379.

Germanicè, Gauchblumen.

Fuchs. cap. 276.
Matth. Camer. Germ. 245.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 167.

IIII.
Viola martia flore albo.
V.
Viola martia flore rubro purpurascente.
III.
Viola matronalis flore purpureo.
II.
Viola martia alba, flore multiplici albo.
I.
Viola martia purpurea multiplici flore.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Viola Martia purpurea : luxuriat foliis latioribus, venosis, mucronatis, parùm serratis, quorum quælibet suos stylos, à radicis fibrosæ capite prosilientes, virentes, habent peculiares, tenues: sicut & flores multiplices, lucidè purpurascentes, suaviter spirantes.

Germanicè, Brauner gefüllter Mertzenviol.

II

Viola Martia multiplici flore, in cauliculis volubilibus se exerit, odoro, albo, exteriùs purpurascente, ut variegata etiam dici possit.

Germanicè, Weisser gefüllter Mertzenviol.

III

Viola Martia nigra, vel ex nigro purpurea, foliis latioribus, calthæ æmulis, & floribus funditur elata, lætè expansis, purpurascentibus, simplicibus, odoris.

Germanicè, Brauner einfacher Mertzenviol.

IIII

Viola Martia, foliis & flore humilior, ac si sylvestrium sequeretur formã, floribus albicat simplicibus, sine odore.

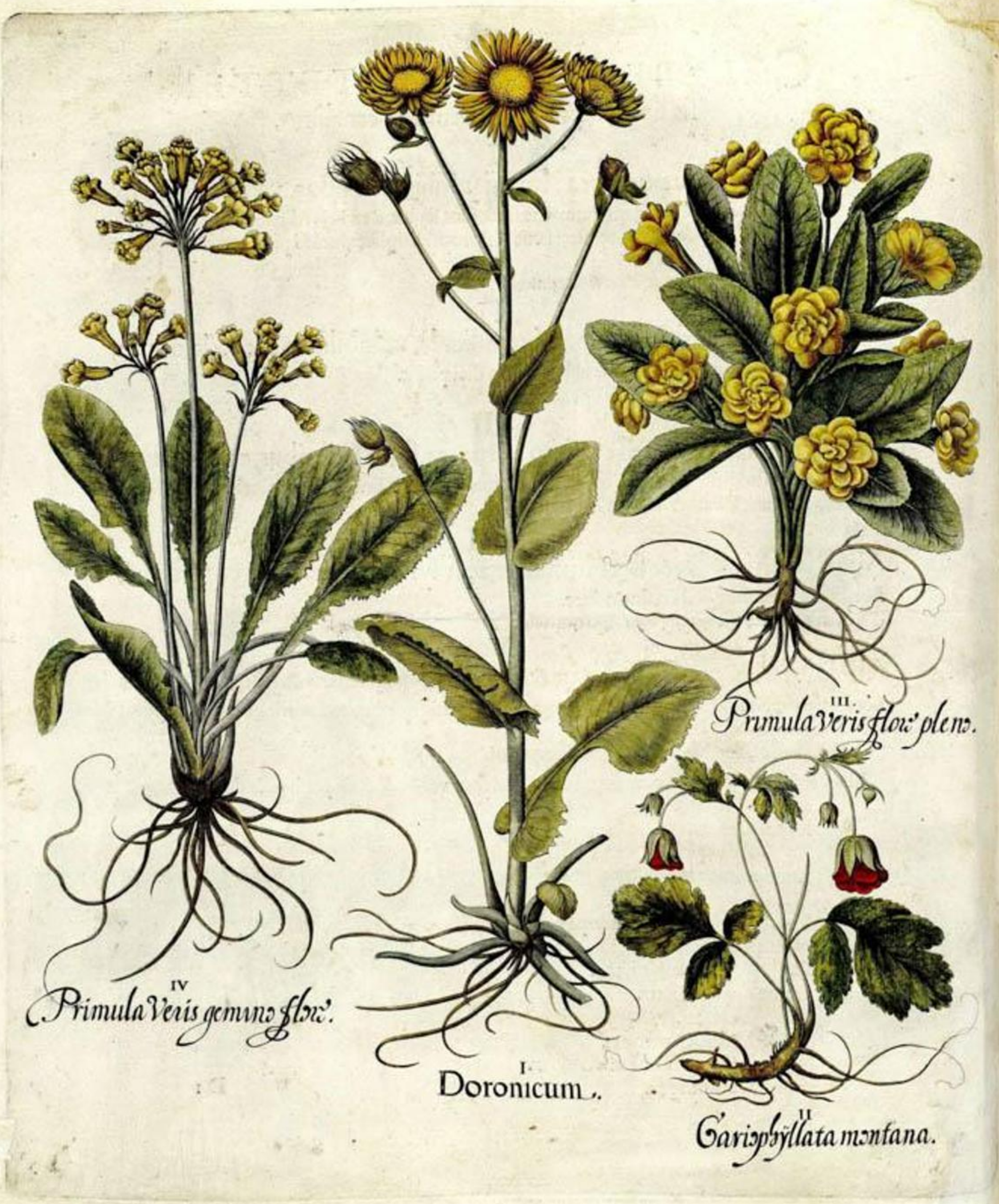
Germanicè, Weisser einfacher Mertzenviol.

V

Viola Martia, constat foliis, ut & aliæ jam depictæ, suis cauliculis singulis porrectis, viridibus, ex rotunditate oblongis, mucronatis: floribus, ex summo rubore purpurascentibus, simplicibus, inodoris.

Germanicè, Einfacher Rosinrocher Mertzenviol.

Istæ verò Violæ Martiæ, cum earundem speciebus variis, doctiùs & uberiùs describuntur
à Dodon. fol. 156.
Lobel. Observ. 334.
Advers. 266.
Lugdun. fol. 788.
Matth. Casp. Bauhini, 821.
Matthiol. Epitome Camer. pag. 910.
Horto Camer. 177.
Phytopinace Bauhini, 374.
Germ. Fuchs. cap. 117.
Trag. 211.
Matth. Camer. 412.
Tabernæmont. 2. Buch. 17.
Durant. 1042.

IV
Primula Veris gemino flor.
I
Doronicum.
III.
Primula Veris flor. pleno.
II
Cariophyllata montana.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Aconitum Pardalianches, ab aliis Doronicum Romanum latifolium, caule terete cubitali ſurgit, cujus circumferentiam ferè totam, folia ambiunt latiora, rara, circumroſa, hirſuta, molliuſcula, ſaturate virentia: Flos eſt luteus, circa orbem interiorem, foliolis albicantibus, circulariter exporrectis: Radicum internodia apparent minùs diſtincta: illæ enim non ſunt geniculatæ, ſed tenuiores, & porrò fibroſæ.

Dodon. 434.
Lobel. Obſerv. 370.
Adverſ. 289.
Lugdun. 1737.
Cluſ. lib. quarto, fol. XVI.
Matth. Caſp. Bauhini, 765.
Epitome Camer. 825.

Germanicè, Gemſenwurtz.
Germ. Matth. Camer. 168.
Tabernæmont. ſecundo lib. 49.
Durante Germ. 325.

II

Garyophyllata montana Matthioli: ex radice oblongâ, odoratâ, caules cum foliis, profundiùs laciniatis, ædit tenues, quorum, qui ſummi ſunt, floribus, ex Violâ rubẽtibus, inſtar campanularum nutantibus, linquuntur.

Dodon. fol. 137.
Lobel. Obſer. 397.
Lugdun. 686.
Cluſ. lib. quinto, fol. CIII.
Epit. Camer. 727.
Matth. Caſp. Bauhini, fol. 697.

Germanicè, Bergbenedictenwurtz.
Germ. Matth. Camer. fol. 168.
Tabernæmont. 404.
Durante 194.

III

Primula Veris ſylvarũ, flore multiplici, dilutè luteo, ſpecioſo, ſe ampliat: foliis latioribus molliuſculis, ſubviridibus, ſicut tota planta, ſuavitatis rarioris.

Lobel. Obſer. 305. Adverſ. 244.
in Appendice Adverſ. 466.
Lugdun. 855.
Cluſius lib. tertio, fol. 302.

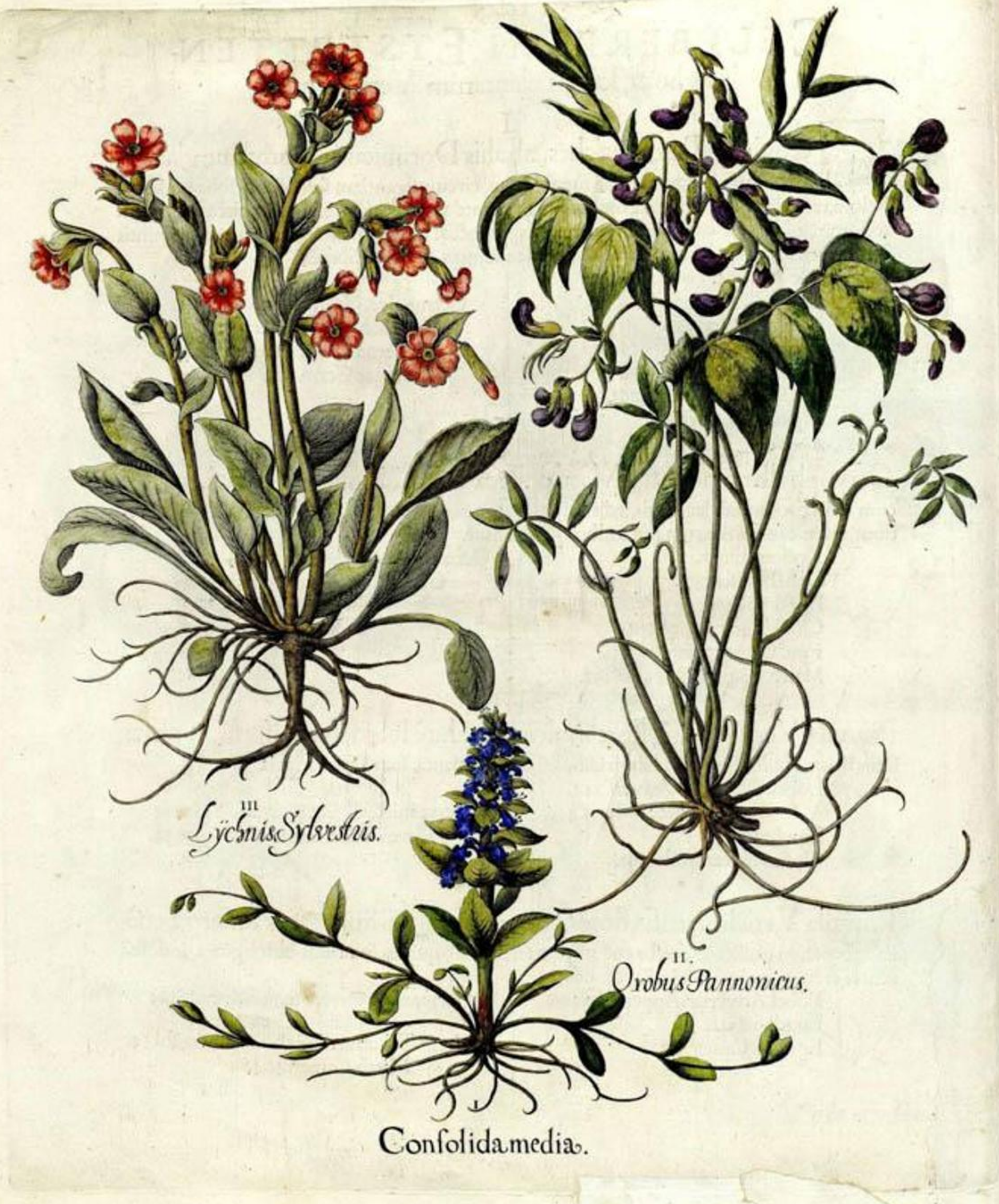
Germanicè, Gefüllte Wiſenſchlüſſelblumen.
Germ. Tabernæmont. lib. 2. fol. 54.

IIII

Primula Veris hortenſis, flore gemino, uno alteri impacto & innato, benè flaveſcente, in cauliculo erecto collectim effertur: ſub quibus folia ſunt oblongiora, indifferenter crenata, ex livido viridia, venoſa.

Lobel. Adverſar. Appendice 466.
Lugdun. 854.
Epitom. Camer. 885.

Germanicè, Doppele ineinanderwachſende Schlüſſelblumen.
Germ. Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 54.
Matth. Camer. 404.

III
Lychnis Sylvestris.

II.
Orobus Pannonicus.

I
Consolida media.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Consolida media, Bugala, solidago, ex radice fibratâ, tenera, humi reptantes spargit cauliculos: foliis menthæ similibus, parùm serratis, crassioribus & hirsutis: Flores, juxta folia, interiùs circumcircà prodeunt verticillatim cærulei, in caule assurgente, lanuginoso.

Dodon. 135.
Lobel. Observ. 252.
Advers. 199.
Lugdun. 1075.
Epitome Camer. 702.
Matth. Bauhini, 685.
Germanicè, Braun Gülden Gunsel.
Germ. Fuchs. C. 219.
Matth. Camer. 529.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 257.

II

Orobus Pannonicus, multorum caulium, striatorum est planta, paulò elatior, in horum costis, folia opponuntur, ut plurimùm latiora, eaq; mucronata, à nervo medio transversim excurrentibus venis, viridia: cum floribus cœruleopurpureis, ex alarum surculis dependentibus: Radice nititur multifidâ, in diversa tendente, longâ.

Clus. lib. sexto, fol. 230.
Germanicè, Wilde Ungerische Wicken.

III

Lychnis sylvestris, nonnullis Ocynoides dicta, caulibus prodit rotundis: crassiusculis & minus lanuginosis foliis: floribus simplicibus, rubro incarnatis.

Dodon. 171.
Lugdun. 817.
Clus. lib. tertio, fol. 288.
Lobel. Obser. 181.
Advers. 142.
Matth. Bauhini, 706.
Germanicè, Wilde Morgenrößlein.
Germ. Matth. Camer. 343.
Tabernæmont. 10.

II.
Lunaria græca annua.

I.
Lunaria græca perennis.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

LVnaria Græca major: Viola latifolia, peregrina: perennis: odorata: radicum est fibratarum, oblongiorum, tenuiorum, ſparſarum. Ex caule lignoſo pendent latiora folia, amplius aliquantò crenata: Flores ex albo ſubcœrulei: hos ſequuntur ſiliquæ longiores, protenſæ, laminoſæ, ita ut tres aliquandò membranulæ ſeparatæ divelli poſſint, ſuis annexis ſeminibus.

Lobel. Obſer. margine, fol. 174.

Germanicè, Groß weiß Griechiſch Violen.

II

Lunaria Græca alia: annua planta, aſſurgit floribus cæruleopurpureis, ſiliquis indè orbicularibus, pellucidis: foliis minùs latis, virentibus, benè crenatis, in caulibus ſurculoſis: Radice aliquibus partibus poroſâ, longiùs porrectâ, albâ, ob ſimilitudinem Bulborum Bulbonac quibusdam dicta.

Dodon. 161.

Lobel. Obſerv. 174.

Adverſ. 137.

Lugdun. 805.

Germanicè, Braun Mondviolen.

Germ. Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 31.

Durante, 543.

II. Geranium Batrachioides cærul

I. Geranium muscatum inodorum.

III. Geranium Batrachioides flore albo

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

GEranium Muſcatum, inodorum, parvum: foliis Cicutæ, inæqualibus inciſuris, laciniatis, tollitur: floribus tenuibus, rubentibus: cui roſtella ſubnaſcũtur, gruum vel ciconiarum capitulis æmula, tenera: radice cum fibris palmari, albicante &c.

Dodon. 64.
Lugdun. 1276.
Matth. Caſp. Bauhini, 624.
Germanicè, Biſemſtorchſchnabel / ohne geruch.
Germ. Fuchſ. cap. 76.
Tabernæmont. lib. primo, fol. 153.

II

Geranium Batrachioides, magnum, ſpecioſum: floribus laſcivit cæruleis, in quorum medio capillamenta flaveſcunt: mucronibus conglomeratis roſtratis: foliis, lanuginoſos caules circùm amicientibus, profundis inciſuris, ſubtus incanis, ſuperiore parte verò virentibus: à radice longiore, extenſâ, ſparſâ, in ceſpite fibrante, caules protruſi rubent.

Germanicè, Blaw Storchſchnabelblumen.

III

Quod priori ſimile, Geranium eſt, Batrachioides, Ranunculum foliis referens ſylveſtrem.

Flore albicante tamen differt: foliis inſuper longè magis protenſis, maioribus ſectionibus diviſis: ſcapo robuſtiore, molli lanugine veſtito: radicibus, in cirros multos confibrantibus, conſtat.

Famosè autem & eleganter utrasque ſpecies conſignant:

Dodonus, fol. 65.
Lobel. Obſerv. 376.
Adverſ. 296. & 297.
Lugdun. 1272.
Cluſ. lib. quinto, fol. C.
Matth. Caſp. Bauhini, 625.
Germanicè, Weiß groß Storchſchnabel.
Germ. Tabernæmont. lib. primo, fol. 153.

II.
Geranium Sanguinarium maius

I.
Geranium anglicanum va,
riegatum..

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

GEranium Anglicanum, cubitale: ob floris venuſtam diverſitatem, non ſine ratione, dictum variegatum, rarum: ille enim, à ſummis cauliculorum alis, foliolis quinque plerumque explicatur (inſtar roſarum exiguarum) albicantibus, cum maculis & radiis cæruleis, vel, quod pulchrè etiam conſpicitur, florum foliola alba ſunt & cærulea, alternatim: ad genicula autem caulium, folia, altioribus inciſuris, mirùm laciniata, circumeunt.

Germanicè, Engliſch geſprengt Storchſchnabelkraut.

II

Geranium ſanguinarium majus, Robertianum: radice prolixiore, eaque quodammodò bulboſâ, ſuperficiariè ſerpente, geniculatâ, humotenus rubente, nititur: caulibus exurgit articulatis, pinguibus, quorum ſinguli pediculi ſua habent folia ampliora, unâ, incana, alterâ parte, virentia: in ſummo emicant flores, ex purpurâ rubentes.

Dodon. 64.
Lobel. Obſerv. 376.
Adverſ. 296.
Lugdun. 1278.
Matth. Caſp. Bauhini, 623.

Germanicè, Blutberg/Storchſchnabelkraut/oder Gottesgnad.

Germ. Fuchſ. cap. 76.
Tabernæmont. lib. ſecundo, 449.

III. Geranium Saxatile. I. Geranium moscatum odoratum. II. Geranium Fuscum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Geranium Moschatum: Acus muscata odore iocunda: radice tenellá: caule brevi, eóque rotundo: flore colore dilutè incarnato: in fastigio, post flores, summo, porriguntur, cum suis stylis & rostellis exilibus, erectis, caliculi exigui.

Lobel. Observ. 376.
Advers. 296.
Matth. Casp. Bauhini, fol. 621.
Horto Medico Camer. pag. 66.
Germanicè, **Bisemstorchschnabelkraut.**
Germ. Matth. Camer. 295.
Tabernæmont. lib. 1. fol. 152.

II

Geranium fuscum, ob maculas, in foliis amplioribus observatas, pullas: floribus ex phæo purpurantibus, reflexis: radice magná, crassiore, extensá, multis propaginibus donatá: in longum ascendit, cum, Geraniorum omnium ferè communibus, gruum rostris, verùm brevioribus.

Lobel. Obser. 377.
Lugdun. 1279.
Germanicè, **Fremder Storchschnabel.**
Germ. Tabernæmont. fol. 154.

III

Geranium Saxatile, argenteum: cauliculo & pediculis Xirampelinis, floribus rubentibus: foliorum est viridium, splendescentium, fissorum: radice serpit longá, gracili, protensá.

Matth. Casp. Bauhini, 624.
Horto Medico Camer. pag. 66.
Descript. Hercyniæ sylvæ Ioan Thalii, 44.
Germanicè, **Bergstorchschnabel.**
Germ. Matth. Camer. 298.
Durante, 419.

I. Thalictrum flore incar, nato.

II. Thalictrum flor: albo.

III. Fumaria tenuifolia flore niveo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Thalictrum, Thalietrum, Herbariorum Ruta pratensis vel palustris: hujus folia pinguia, ex argenteo coloratu sunt viridia, tribus & pluribus sectionibus divisa: ex pediculo, articulis tuberosis, caule cavo, imbricato prodeuntia: flores racematim fastigiantes, villosi, cum eorum staminibus, ex albo rubentes, incarnati.

Dodon. 58.
Lugdun. 1080.
Lobel. Obser. 508.
Advers. 391. & 392.
Matth. Casp. Bauhini, 794.
Germanicè, Wehlsamen.

II

Thalictrum, à priori non nisi florum colore albicante & niveo differt, foliis insuper paulò latioribus, crenatis, obscurè virentibus.

III

Fumaria, tenuium foliorum flavoviridium, scandica, flosculis albis: rara: à
Lobel. Advers. 338.
observatur.

II. Ranunculus flore globoso.

I. Ranunculus albus flo-re pleno.

III. Ranunculus bulbosus maior.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

RAnunculus albus, multiflorus, peramœnâ & multiplici florum cãdidorum serie, erectis surculis tollitur sesquipedalis: foliis saturatè virentibus, nitentibus, serratis, oblongis: caule rotundo: radicibus tenuibus, sparsis.

Lobel. Obser. 381.
Lugdun. 1035.
Clus. lib. secundo, 236.
Matth. Casp. Bauhini, 459.
Epitom. Camer. 383.
Germanicè, Weiß gefüllter Hannefuß.
Germ. Camer. 200.
Tabernæmont. lib. primo, cap. 132.

II

Ranunculus, flore glomerato, Major, auricolore & ampliore tandem panditur & explicatur, prius tamen in globum collecto: folia, in apicibus pediculorum, singula quinque, profundioribus incisuris, crenata, ex albo habet virentia: pluribus caulibus assurgit evaginatis: radice multifidâ, superficietenus sparsâ.

Dodon. 427.
Lobel. Observ. 385.
Lugdun. 1033.
Clus. lib. secundo, 237.
Matth. Casp. Bauhini, 459.
Epitom. Matth. Camerar. 385.
Germanicè, Alpenhannenfuß.
Germ. Matth. Camer. 199.
Tabernæmont. lib. primo, 133.
Durante, 850.

III

Ranunculus bulbosus, peculiariter Batrachium dictus, major: prolifero flore, ex uno, altero & tertio emergente, auroluteo, splendente, denso, assurgit.

Foliis latioribus, atrovirentibus, variè dissectis: radice globosâ, inverso exiguo rapo simili (sic rapum D. Antonii indigitant) ex quâ teneræ fibræ, & subtus annexa, gracilia dependent capillamenta.

Dodon. fol. 428.
Matth. Casp. Bauhini, 458.
Epitome Camer. fol. 381.
Germanicè, Gelb gefüllter Hannenfuß oder Geißblumen.
Germ. Matth. Camer. 199.
Tabernæmont. lib. primo, 151.

II Ranunculus hortensis flore pleno.
I. Ranunculus Illyricus.
III Anemone Sylvestris flore albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

RAnunculus Illyricus: caule levatur gracili, cubitali: foliis oblongis, incisis, tenuibus, lanugine ex incano viridi obsitis, quorum summitatibus flores insident aurei, nitidi: radices multâ granorum, vel tuberculorum oblongiorum, seriè grumosè coacervantur.

Dodon. 425.
Lobel. Obser. 385.
Clus. lib. secundo, fol. 240.
Lugdun. 1032.
Hort. Camer. 137.
Germanicè, Illyrischer Hannenfuß.
Tabernæmont. lib. primo, 143.

II

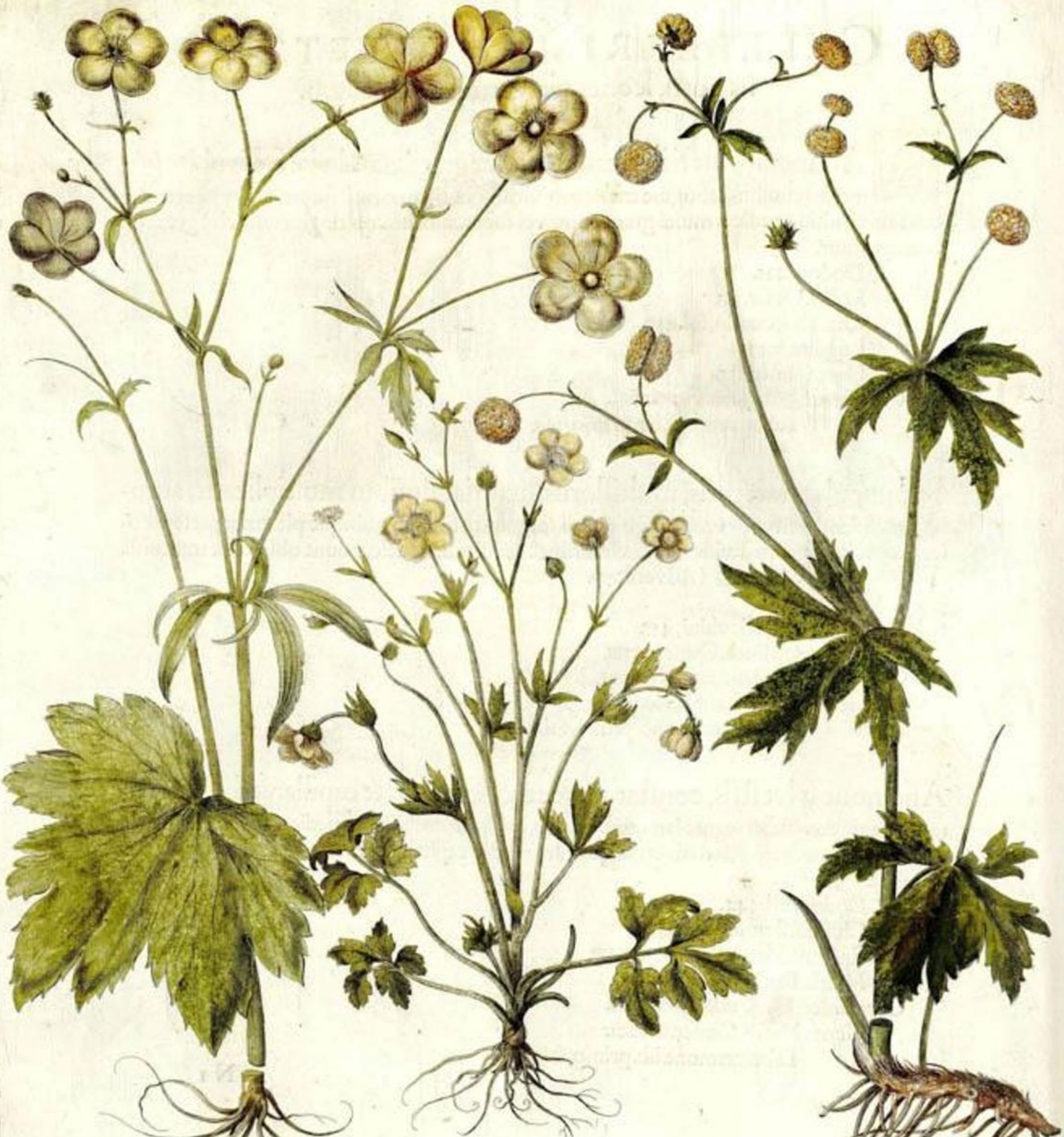
Ranunculus hortensis, multiflorus, luxuriat floribus multiplicatis, auroluteis, resplendentibus. Caule sesquipedali, surculoso: foliis in quinque plerunq; partes profundius & inæqualius divisis, dilutè virentibus: nervi radicis descendunt obliqui & multifidi.

Lobel. Observ. 380. Advers. 299.
Dodon. 424.
Matth. Casp. Bauhini, 458.
Epitome Matth. Camerar. 381.
Germanicè, Gefüllter gelber Hannenfuß.
Germ. Matth. Camer. 199.
Tabernæmont. lib. primo, fol. 143.

III

Anemone sylvestris, constat radice rectâ, multas & capillares diffundente propagines: caule albicante lanugine vestito. Foliis ad vmbilicum pediculi usque laciniatis, obscurè herbaceis: floribus niveis, in quorum medio capitellum exertum luteis cingitur staminibus.

Dodon. fol. 444.
Clus. lib. secundo, fol. 244.
Epitom. Matth. Camer. pag. 388.
Matth. Bauhini, 461.
Germanicè, Weisse wilde Anemonen.
Germ. Matth. Camer. fol. 201.
Tabernæmont. lib. primo, fol. 96.

II.
Ranunculus Montanus ma ior flore luteo

I.
Ranunculus Hortensis erectus flore simplici luteo.

III.
Ranunculus erectus minimus flore pleno luteo prolifero.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

RAnunculus erectus hortẽſis, flore pleno luteo. Radice craſsiuſculâ conſtabat, longis inferiùs fibris emiſſis donatâ; folia vireſcebant, foliorum Ranunculi vulgatioris pratenſis æmula, & per longa intervalla caulibus ſe multiplicantibus appoſita: cacumina floribus ſuperbiebant, denſo foliorum multiplicium rotundorum ſtipatu, Bellidum plenarum orbiculos mentientibus, colore luteo nitente: ſæpiùs geminatim combinantur, ac quandoq; ſobolem aliam ex ſe emittunt: ſeminum quidem rudimenta angularia nonnunquam apparent, citra tamen ullam perfectionem.

Pertinet ad Ranunculum Dodon. hortenſ. ſecundum, in textu annotatum, 423.
Lobel. Obſ. 380. Adv. 299.
Cam. Epit. Matth. 381.
Hort. Med. tertii erecti Fuchſiani titulo, fol. 136.
Phytopin. Bauh. 322. fol.

Germ. Auffrechtſtehender Gartenhannenfuß / mit gefüllten gelben blumen / ſo bißweilen eine auß der andern wechſt.
Ad Tabern. IV. Ranunculum pertinent, 142.
Camer. Matth. Germ. 199. è floribus appictis.
Durant. 828. fol.

II

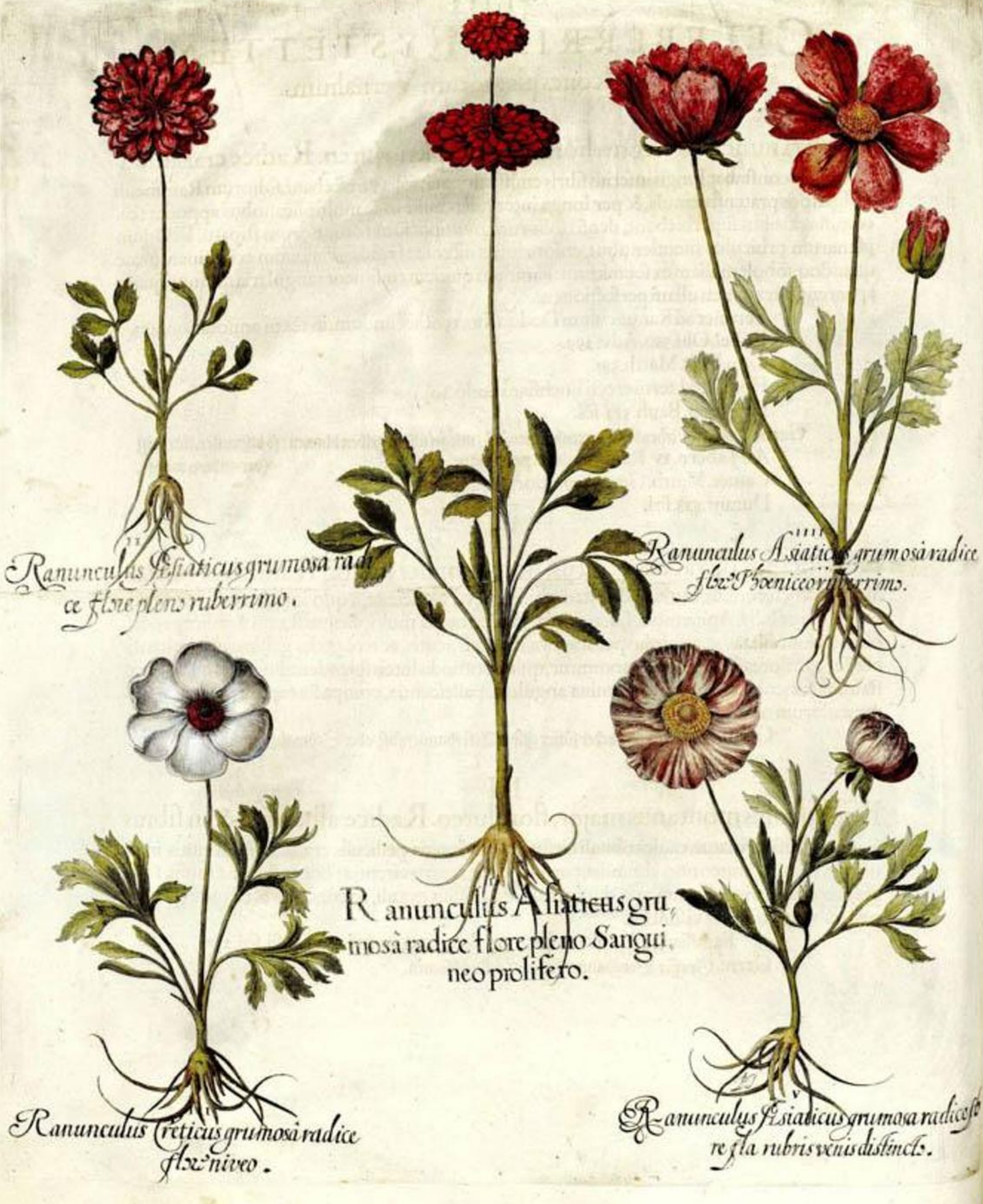
Ranunculus oleraceus erectus, flore ſimplici luteo. Radicibus nititur fibroſis, albeſcentibus, caule dodrantem altiore, lævi, vireſcente, à quo longis craſſis pediculis porriguntur folia, Apii æmula, ſplendentia, viridia: caulis multiplicibus ſtatim à radice proceſſibus ſurſùm dilatatur, aliis foliis per intervalla magis acutis, & ferè pedes gallinarum imitantibus, ſeptus: flores faſtigiatim apponuntur, quinis rotundis luteis ſplendentibus foliis capillacea ſtamina concoloria ambientes: ſemina anguloſa, palleſcentia, compacta capitula, aliorum Ranunculorum modo, ferunt.

Germ. Gemeiner einfacher ſüſſer gelber Ackerhannenfuß / oder Schmaltzblumen.
Tabern. 142.

III

Ranunculus montanus major, flore luteo. Radice albeſcẽte, & in fibras ſparſas diffuſâ, firmatur, caule cubitali hirſuto; ſolia longis pediculis craſſis & ſubhirſutis innituntur, Aconito luteo non abſimilia, parùm piloſa, & atrovirentia: flores ſumma caulis faſtigia occupant, priore Ranunculo duplo majores, at illius æmuli, & concolores: ſeminum capitula quoq; conformia viſuntur.

Familiaris eſt multùm Ranunculo montano quinto Cluſii, fol. 237.
Germ. Groſſer Berghannenfuß / mit gelben blumen.

Ranunculus Asiaticus grumosa radi
ce flore pleno ruberrimo.
IIII
Ranunculus Asiaticus grumosâ radice
flore Phoeniceo ruberrimo.
Ranunculus Asiaticus gru
mosâ radice flore pleno Sangui
neo prolifero.
Ranunculus Creticus grumosâ radice
flore niveo.
Ranunculus Asiaticus grumosa radice flo
re fla rubris venis distincto.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

RAnunculus Aſiaticus, grumoſâ radice, flore pleno ſanguineo prolifero. Radicum caput oblongatarum, ſucculentarum glandularum congeriem fundebat, quæ Aſphodelinas æmulabantur; ab his ſurgebat caulis, circa quem inferiùs folia, craſſis oblongis pediculis innixa, ternis plerunq; ſegmentis, Apio aliquantùm conformibus, diviſa erant, & per oras inæqualiter crenata; faſtigiatim deſinebat in florem, multiplici foliorum intenſè phœniceorum, aut ferè ſanguinei coloris, glomeratione in orbem congeſtum, è quo petiolo ſublatus, alius minor pleniflorus attollebatur, unde nimis laſciviens vi ſeminis fruſtrabatur. Cluſ. 243. fol.

Germ. Aſiatiſcher Hanenfuß lenglechter wurtzeln/mit vollen vnd blutrothen blumen/deren eine durch die ander wechſt.

II

Ranunculus Aſiaticus, grumoſâ radice, flore pleno ruberrimo. Radix priori conformis eſt, folia ſtrigoſiora per oras evidentius inciduntur, flos ruberrimus coccineum colorem affectat, multiplicium foliorum ſtipatu mirè confarctus, ſine ſeminum ſucceſſione tandem flacceſcens. Cluſ. 243. fol.

Germ. Aſiatiſcher Hanenfuß/mit lenglichten knöchichten wurtzeln vnd ſehr rothen blumen.

III

Ranunculus Creticus, grumoſâ radice, flore niveo. Radix prioris æmula erat, folia multifidis oblongis laciniis Ranunculos exprimebant, flos in caulis cacumine nivei candoris, ſena lata folia, ſubtùs per oras modicè rubentia, circa capitellum nigropurpureum villis denſis, obſcuro viroris pallore tinctis, cinctum, explicans.

Cluſ. 242. in textu & Curis poſterior. fol. 25.

Germ. Aſiatiſcher Hanenfuß/mit lenglichten knöchichten wurtzeln/vnd ſchneweiſſen blumen.

IV

Ranunculus Aſiaticus, grumoſâ radice, flore phœniceo rubro ſimplici. Radicis caput multos grumos dependentes ſpargebat, caulis pedalis erat triplex, cui quina oblonga foliorum craſſiuſcula ſegmenta, conjugatim juncta, longis craſſis pediculis nixa, inhærebant, per margines inciſa, glabra & virentia; flores ſingulatim faſtigia caulium occupabant, laciniis aliquot herbaceis anguſtis ſuffulti, quinis latis foliis, & circa oras aliquantùm fiſsis, phœniceo rubore intenſiore perfuſis placentes: quorum meditullii caput, in longitudinem protuberans, ſeminum ſterilium rudimentis obſitum, innumeris ſtrictis villoſis rubris ſtaminulis, quæ apicibus craſſiuſculis faſtigiabantur, circumſepiebatur. Cluſ. Ranunculi Aſiatici, qui [illegible] dictus, radice grumoſâ, tit. fol. 241.

Germ. Aſiatiſcher Hanenfuß/mit lenglichten knöchichten wurtzeln vnd rothen einfachen blumen.

V

Ranunculus Aſiaticus, grumoſâ radice, flore flavo, rubris venis diſtincto. Pedem altus erat, radicibus priori conformibus, foliis ad Ranunculi Echinati foliorum diviſuram accedebat, in tres plerunq; & quandoq; plures lacinias, per oras inciſas, diremptis, hilarè viridibus; inter quæ terni cauliculi, ſinguli, ferunt flores novenis latis rotundis foliis, ſibi invicem per latera incumbentibus, flavis, & radiis ſeu venis rubris ſtriatim virgatis: capitellum meditullii ex obſcuro cœruleo colore, rubro permixto, variegatum, multis in orbem ſubviridi pallore infectis villis ſeptum eſt, ſine ſemine utili marceſcens. Cluſ. Curis poſter. 26.

Germ. Aſiatiſcher Hanenfuß/mit lenglichten knöchichten wurtzeln/vnd bleichgelben blumen/ſo mit rothen adern hin vnd wider vnterſchieden ſein.

II. Geranium Macrorhizon.

I. Geranium Sangui, narium.

III. Geranium Tuberosum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

GEranium sanguinarium seu Hæmatodes Tabernæmont. Geranium VII. Hæmatodes Clusii. Radicem habebat rubescentem, oblongam, surculosam, & lateralibus propaginibus se spargentem, è quâ aliquot prosiliebant caules, per intervalla nodosi, circa quos pari situ in longis pediculis folia quinquepartitim profundè fissa, & subindè in alia minus profunda segmenta divisa, Ranunculi pratensis lutei modo, supernè virentia, infernè subincana, aut sæpiùs cum caule omninò rubentia: pares pediculi singulatim flores fulciunt, Geranio Batrachioidi cœruleo conformes, sed ampliores, staminulis meditullii capitulum mucronatum obseptum cingentes, quod deniq; in nostrum pentagonum abit, inferiore parte tumescentes utriculos semina obvolventes continens, quæ per maturitatem se circumvolventibus mucronibus spontè exiliunt, ut benè Clus. annotat. Clus. fol. CII.

Germ. Blutröslein/Blutwurtz/Schnabelkraut. | Tabern. fol. 449. lib. secundo.

II

Geranium Macrorrhizon, seu longius radicatum, Lobel. Satis prolixis, crassiusculis, fibratis, & variis propaginum flexibus se diffundentibus radiculis, ac veluti superiùs squamatis, rubentibus, præditum est; caules articulati cubitum æquant, quibus, in longis firmis pediculis, folia subhirsuta quinquepartita, Geranio Batrachioidi cœruleo minus fissa, odorata, appenduntur; flores ramulorum summitatibus fasciculatim insident, è rotundo tenui striato utriculo emergentes, quinis purpureorubentibus rotundis foliis circa staminula stylum longum exertum, incurvatum, & apice capillato fastigiatum, disposita: semina huc usq; sedulò me observantem eluserunt. Dodon. Geran. Montan. nomine, 63. & 64. fol.

Lobel. 376. Obs. | Phytopin. Bauh. 636.

Germ. Bergschnabelkraut/mit lenglichten wurtzeln vnd purpurrothen blumen.

III

Geranium tuberosum Herbariorum. Radices, è fusco nigricantes, Anemonum more protuberabant, parùm fibratæ, caulis nudus erat, & longis ex intervallis nodosus; ab hoc folia longis pediculis subvehebantur, Geranio Batrachioide magis ab uno centro multipliciter dissecta, & subincana: flores, in summis brachiatis ramulis eminentes, quinque foliis bifidis, purpureo violaceis, præcedenti Geranio paulò amplioribus, constant: semina Geranio sanguinario conformia sunt, rostris in lunatam formam se contrahentibus eruptura.

Dodon. 61. fol.	Phytopin. 637.
Lobel. 377. Obs. Adv. 297.	Germ. Storchschnabelkraut / mit knöttichten wurtzeln/ vnd purpurbraunen blumen.
Lugdunens. 1276.	Tabern. Geranii sexti nomine, fol. 149.
Epit. Matth. Cam. 599. fol.	Matth. Cam. Germ. 297.
Hort. Med. Cam. 66. & 67.	Durant. 418.
Matth. C. Bauh. 621.	

III.
Anemone latifolia purpureo rubescens Simplex

I.
Anemone tenuifolia flore purpureo violacea.

II.
Anemone latifolia flore coccineo plena.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Anemone tenuifolia, flore purpureoviolaceo. Anemone hortensis tenuifolia secunda fl. simplici Clus. Folia longis pediculis à radice, prolixè fibratâ, crassâ, obliquè hinc & indè procedente, & foris è fusco nigricante, nodosâ, surriguntur, crebris incisuris dilutè viridibus, Oenanthen seu Bulbocastanum æmulantia, paulò latioribus tamen particulis constantia. Caulis inter ea visitur simplex, rotundus, & leviter lanuginosus, non longè à floris fastigio ternis multifidis segmentis septus, in summo florem ferens, Rosis majoribus amplitudine nihil cedentem, latis purpureoviolaceis foliis aliquot, subtùs lanuginis pube quodammodò obsitis, stamina nigricantia, meditullii capitulo villoso concolori circumjecta, amplectentia.

Dodon. 431. fol.
Clus. fol. 255.
Lobel. Obs. 145. Anemones tuberosâ radice titulo.
Lugdunens. 846.
Phytopin. C. Bauh. 514. fol.
German. Schmalbläteriche purpurbeilbraune Anemone.
Tab. Anemon. 4. nomine, fol. 90. lib. 1.

II

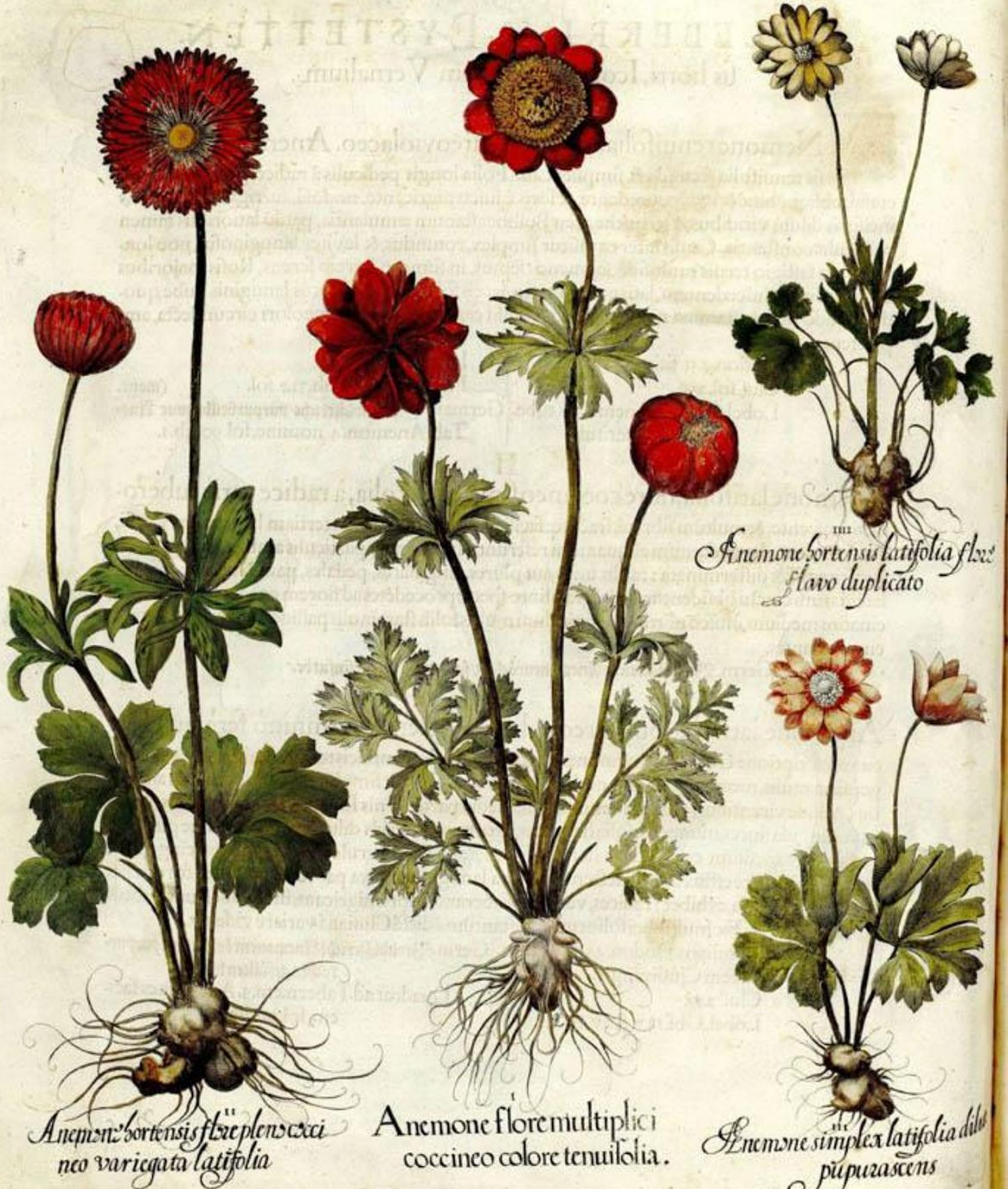
Anemone latifolia, flore coccineo simplici. Folia, à radice variè tuberosâ, nigrescente, & multùm fibratâ, fractúq; facili, elevata, Anemonen tertiam hortensem Clusii, aut Aconitum Lycoctonum aliquantùm referunt, lata, & ternis particulis ambitu inæqualiter, serratis ac fissis disterminata: caulis unus aut plures, singulares, pedales, paulò superiùs triplici laciniarum cinctu obsidentur, inde, graciliore specie procedẽtes ad florem coccinei coloris, circinatim medium, è fusco nigricans, capitulum multis foliis staminulis pallidè virentibus septum, circumdantes.

Germ. Breitbläteriche Anemonenröslein / fast auff Chermesinfarbe.

III

Anemone latifolia, purpureo rubescens plena. Omninò ferè quadrat cum descriptione Clusianæ Anemones hortensis latifoliæ simplicis tertiæ. Foliis est initiò Diapensiæ æmulis, mox magis incisis, multifidis; caulibus aliquot simplicibus, nudis, pedem altioribus, pallidè virentibus, tenuiter lanuginosis, mediâ parte ternis foliaceis laciniis obsessis; cacumina singula flores, numerosa folia habentes, exornant, interiùs dilutâ mistâ rubedine purpurâ nitentes, & medium caput fuscis staminulis, quæ apicibus cœruleis fastigiata sunt, cingentes; quod deniq; flore effluxo intumescens, plurima lanugini annexa parva semina, ventorum flatibus dispergenda, exhibet: radices, variè protuberantes, foris nigricant, intùs albescunt, subtùs fibris se firmant. Sic multiplici foliorum serie tantùm à dictâ Clusianâ variare videtur.

Familiaris Dodon. 431. f. ubi simplicem Clusii pingit.
Clus. 249.
Lobel. Obs. 147. Adv. 114.
Germ. Breitbläteriche Anemonenröslein / mit purpurrothen gefüllten blumen.
Quadrat ad Tabernæm. 3. Anemones faciem, fol. 90. lib. 1.

IIII
Anemone hortensis latifolia flore flavo duplicato
II
Anemone hortensis flore pleno cocci neo variegata latifolia
I
Anemone flore multiplici coccineo colore tenuifolia.
III
Anemone simplex latifolia dilute pupurascens

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ANemone flore multiplici coccineo, tenuifolia. Nodosâ constat radice, aliorum congenerum Anemonarum modo, atq; ex Ochri colore nigricante, multúmq; foris fibratâ; inde folia in longis porriguntur pediculis, tenuiter laciniata, multifida, viridia, Cicutariæ aut Bulbocostani facie: flos cubitalium rotundorum caulium (quos superiore parte aliæ Ranunculi pratensis erecti æmulæ laciniæ ambiunt) fastigia singulatim obsidet, coccineo rubore superbiens, latioribúsq; externis foliis alia tenuia, numerosa, conferta, & in orbem conglomerata cingens, & Ioachimici taleri magnitudinem æquans, cui semina, cognato generi similia, licet rariùs, succedunt.

Dodon. 432. Anemones quartæ titulo.
Lobel. 145. Obs.
Clus. 265. fol.
Lugdunens. 848. fol.
Phytopin. C. Bauh. 314. fol.
Germ. Hochrothe volle schmalbläteriche Anemonenröslein.
Tabern. 91.

II

Anemone hortensis, flore pleno coccineo, latifolia. Anemones hortensis, quæ Pavo major Clusio dicta, faciem habebat, & folia Saniculæ foliis ampliora, caulis media pars æquè laciniis latioribus, ac obscurè coccineis maculis sparsim infectis, cingebatur: flos priorem & elegantiâ & magnitudine superabat, densâ foliorum oblongiusculorum serie in orbem coactus, cujus umbilico capitulum pallidum, villosis subcœruleis apicatis staminulis obsitum, insidebat: radix nigricans inæqualiter protuberabat, à cognatis speciebus non aliena.

Clus. 262. | Phytopin. C. Bauh. 316.

Germ. Breitbläteriche roth Anemonenröslein/mit vollen blumen/von Constantinopel.

III

Anemone simplex, latifolia, dilutè purpurascens. Radicis color ad nigredinem tendebat, folia Saniculæ folia affectabant, dilutè virentia, caulis dodrante altior, mediâ parte laciniis septus, & in summo fastigio flore hilarè purpurascente, atq; unguetenus albescente, capitellúmq; sordidi coloris, staminulis concoloribus obsessum, ambiente. Semina congenerum specierum formam referunt.

Germ. Einfach breitbläteriche Anemonröslein/mit schönen purpurfarben blumen/vñ weissen boden.

IV

Anemone hortensis, latifolia, flore flavo duplicato. Radicem æquè tuberosam obtinebat, à quâ emissi nodosi processus sustinebant pediculos oblongos, fulcientes folia ferè orbiculata, & ambitu ternis plerunq; altioribus incisuris & crenis superficialibus prædita; à laciniis suis bifidos in summo flores ostendebat, luteoflavescentes, quibus semina, cognatum genus prodentia, succedunt.

Vid. Clus. fol. 248.

Germ. Breitbläteriche bleichgelb Anemonenröslein/mit doppelten blumen.

SECVNDVS ORDO

COLLECTARVM PLANTARVM

VERNALIVM.

IIII Hyacinthus Stellatus
flore coeruleo:
II Arum latifolium:
I Arum:
III Colchicum Vernum
flo pleno purpureum:

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ARum, Dracontea minor, Pes vituli: panditur foliis latioribus, non maculatis, ex pallido herbaceis, planta sesquipedalis, scapis evaginatis, qui involucrum promunt, in turbinem mucronatum, pistillum purpurâ rutilantê ambiens: hoc decidente, botrus succrescit, uvis in acinorum vestigiis depressis, croceo rubentibus. Radice firmatur crassâ, tuberosâ, instar bulbi ovalis, circumcircâ & superiore parte numerosis & diffusis albis fibris circumvallatâ.

Germanicè, Aron/Teutscher Ingwer.

II

Arum latifolium minus: sine pistillo, involucro & semine, foliis sagittam referentibus, certis venulis ad peripheriam obtusam protensis: radice nititur tuberosâ, oblongâ, multis propaginibus tenuibus stipatâ.

Ari historia legitur apud Dodonæum, fol. 518.
Lobel. Observ. 325.
Adverf. 260.
Lugdunenses, fol. 1597.
Matth. Casp. Bauhini, 448.
Hort. Camer. 22.
Germanicè, Aron.
Germ. Tragum, fol. 295.
Fuchs. cap. 22.
Matth. Camer. 192.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 418.
Durant. 95.

III

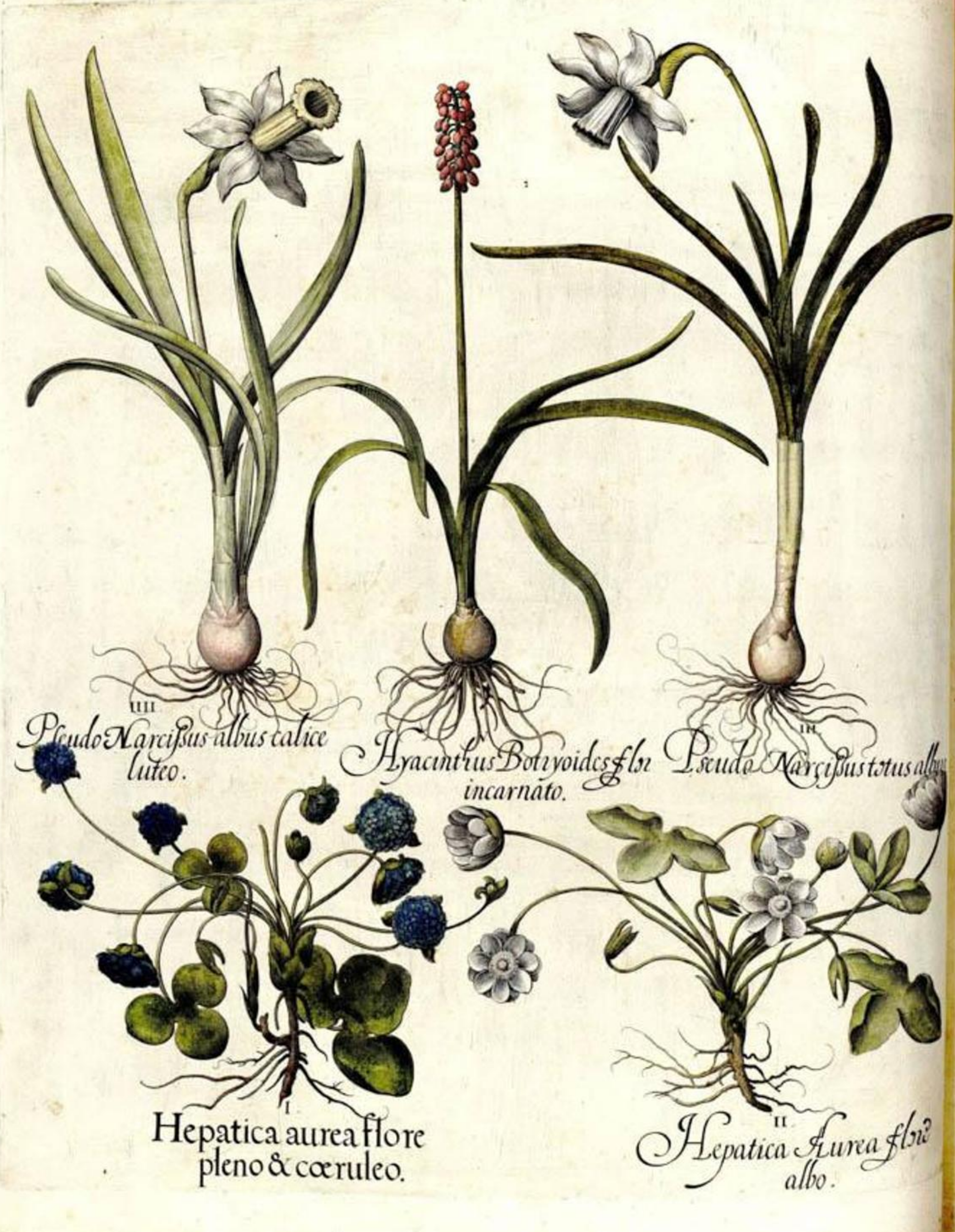
Colchicum vernum, flore multiplici, pleno: nudo cauliculo assurgit, paucis foliis, prope flores, in summitate confertim congestos, ex albo purpurantes, cum staminibus, flavo apice præditis.

Lobel. Adverf. alterá parte, fol. 500.
Cluf. lib. 2do, fol. 202. Et in Appendice alterá, sub titulo Colchici verni.
Germanicè, Gefüllt liecbtroch Frülingzeitloß.

IIII

Hyacinthus stellatus, vulgaris, vernus, Martius, liliflorus: ex bulbo capillato, tenui & flexuoso viridi caule, quinque plerunque foliorum, exit floribus cæruleopurpureis, similitudine radiantium stellarum, staminibus luteis.

Lobel. Obs. 51.
Adverf. 48.
Lugdunens. 1515.
Cluf. lib. secundo, fol. 184.
Horto Camerarii, pag. 76.
Germanicè, Gemeiner blawer Sternhyacinth.
Fuchs. cap. 225.

IIII
Pseudo Narcissus albus calice luteo.
Hyacinthus Botryoides flore incarnato.
III
Pseudo Narcissus totus albus
I
Hepatica aurea flore pleno & cœruleo.
II
Hepatica Aurea flore albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Hepatica aurea, ſeu nobilis, & Trifolium aureum, Polyanthos floribus purpureocæruleis.

Dodon. fol. 1569.
Lobel. Obſerv. fol. 497.
Lugdunenſ. fol. 1274.
Cluſius, lib. ſexto, fol. 248.
Germanicè, Geel gefüllt gülden Leberkraut.
Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 226.

II

Hepatica aurea, flore albo explanato majore.

Dodon. fol. 569.
Lobel. Obſer. fol. 497.
Lugdun. fol. 1274.
Cluſ. lib. ſexto, fol. 248.
Germanicè, Gülden Leberkraut mit weiſſen blumen.
Tabernæmont. lib. ſecundo, 225.

III

Pſeudonarciſſus montanus, floribus ex toto albis.

Cluſ. in alterâ Appendice, & in Curâ poſteriori, fol. 14.
Germanicè, Weiß Berg Joſephsſtab.

IIII

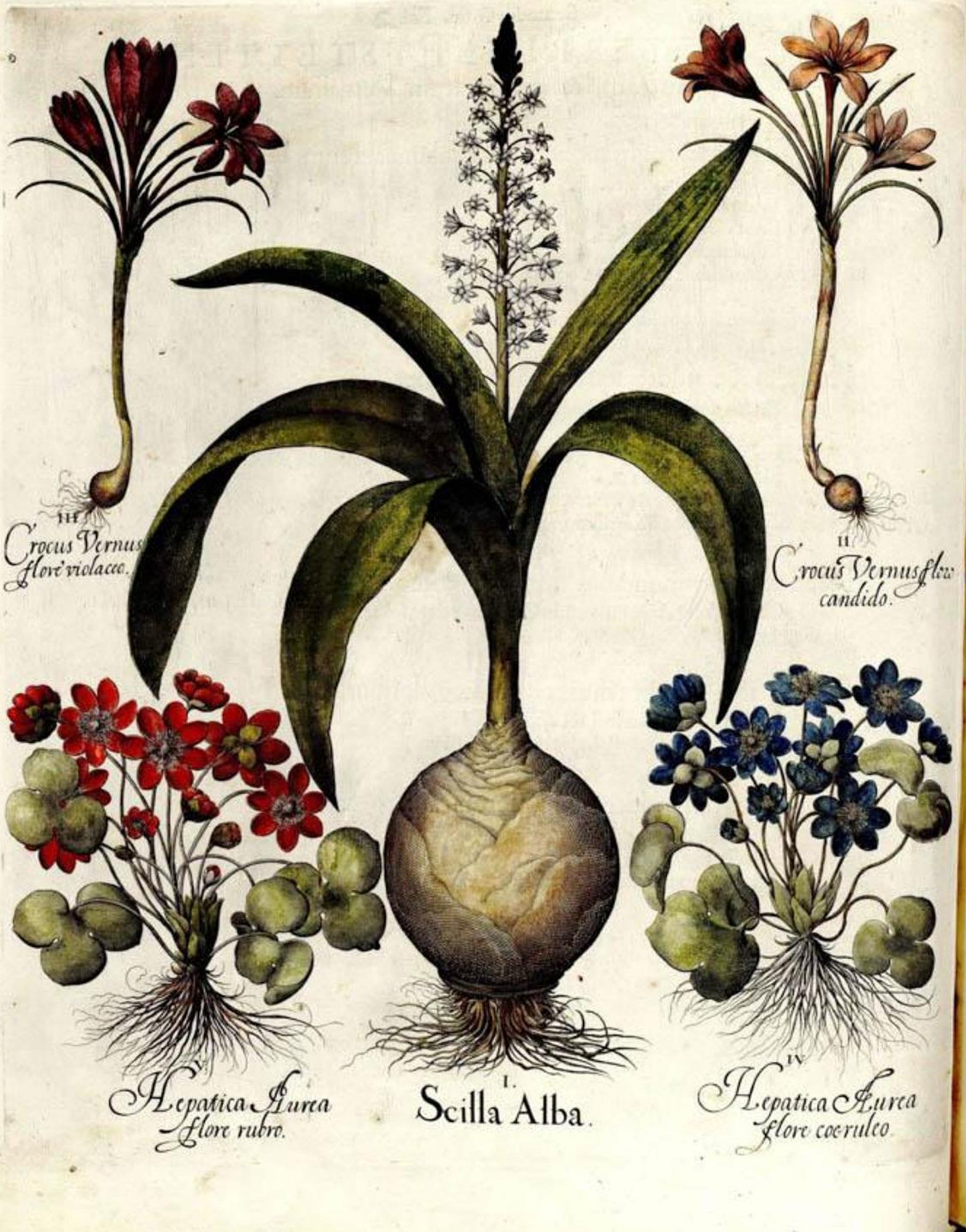
Pſeudonarciſſus montanus, calice luteo, floribus albis.

Cluſ. in Curâ poſteriori, fol. 61.
Germanicè, Weiſſer Joſephsſtab mit einem gelben kelch.

V.

Hyacinthus Botryoides minor, flore incarnato, & tertius

Cluſii, fol. 181. lib. ſecundo.
Germanicè, Leibfarber Draubenhyacinth.
Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 316.

III
Crocus Vernus
flore violaceo.
II.
Crocus Vernus flore
candido.
V
Hepatica Aurea
flore rubro.
I.
Scilla Alba.
IV
Hepatica Aurea
flore coeruleo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

SQuilla, Cæpa marina, Scylla, fœmina major: cubitalis, exurgit foliis liliaceis, viridibus, densis, reflexis: in quorum medio caulis teres & glaber ornatur floribus stellatis, ex albo pallidis: Bulbus est crassus, albicans, laminosus, capillamentis crassioribus deorsum fibratus.

Dodon. fol. 679.
Lugdunens. 1576.
Lobel. Observ. 75.
Advers. 57.
Clusius, lib. secundo, fol. 172.
Matth. Epitom. Camer. 374.
Matth. Casp. Bauhini, 455.
Horto Camer. 153.
Germanicè, Weiß Meerzwiffel.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 318.

II

Crocus vernus, Major Alpinus, Tenuifolius, floribus candicantibus &c.

Dodon. 215.
Clus. Append. alterà.
Germanicè, Frülingsaffran mit weissen blumen.

III

Crocus vernus, Tenuifolius, Alpinus sylvestris: constans floribus foliorũ septenorum, octenorum, violapurpureis &c.

Dodon. 214.
Lobel. Obser. 68.
Lugdun. 1535.
Germanicè, Purpurbraun Frülingsaffran.
Tabernæmont. lib. quarto, fol. 334.

IIII

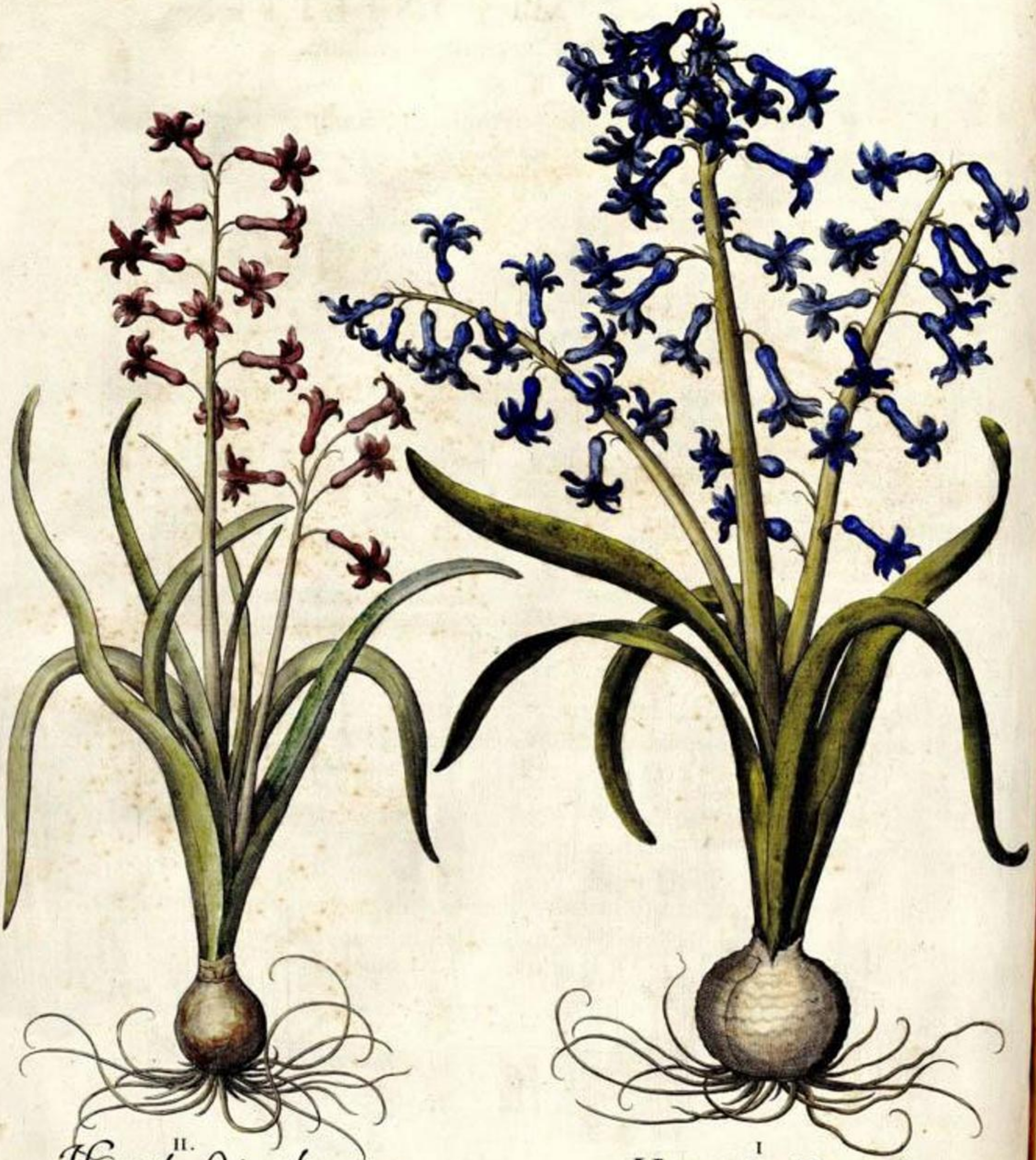
Prope terram, suis explicatur trifoliis, Aurea Hepatica: floribus subinde altior, pediculis pendulis cæruleis explicatis: staminibus alboluteis &c.

Lugdun. 1274.
Matthiol. Camer. 292.
Germanicè, Edel oder gülden Leberkraut mit blawen blumen.
Hieron. Bock, 197.
Tabernæmont. 225. lib. secundo.
Durante, 1013.

V

Rarior sequitur, caule, uti aliæ hujus generis, vidua: ex radice tenui multa capillosa Epatica Aurea: trifoliis profundius excisa. Floribus septenis rubris.

Dodon. 569.
Lobel. Observ. 496.
Advers. 382.
Matth. Casp. Bauhini, 611.
Clusius CCXLVIII.
Matth. Epitome Camer. 585.
Horto Camer. 172.
Germanicè, Edel Leberkraut mit rothen blumen.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 225.

II.
Hyacinthus Orientalis maior. violaceo colore.

I
Hyacinthus Orientalis maior flo: cœruleo.

Celeberrimi Eystettenſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Hyacinthus major, Polyanthos nobilis orientalis dictus: floret colore cæruleo, floribus quadraginta plus productis majuſculis: funditur foliis virentibus ex radice purpurâ albeſcente: gignitur ſparſis capillamentis.

Germanicè, Orientaliſcher Blawer Hyacinth.

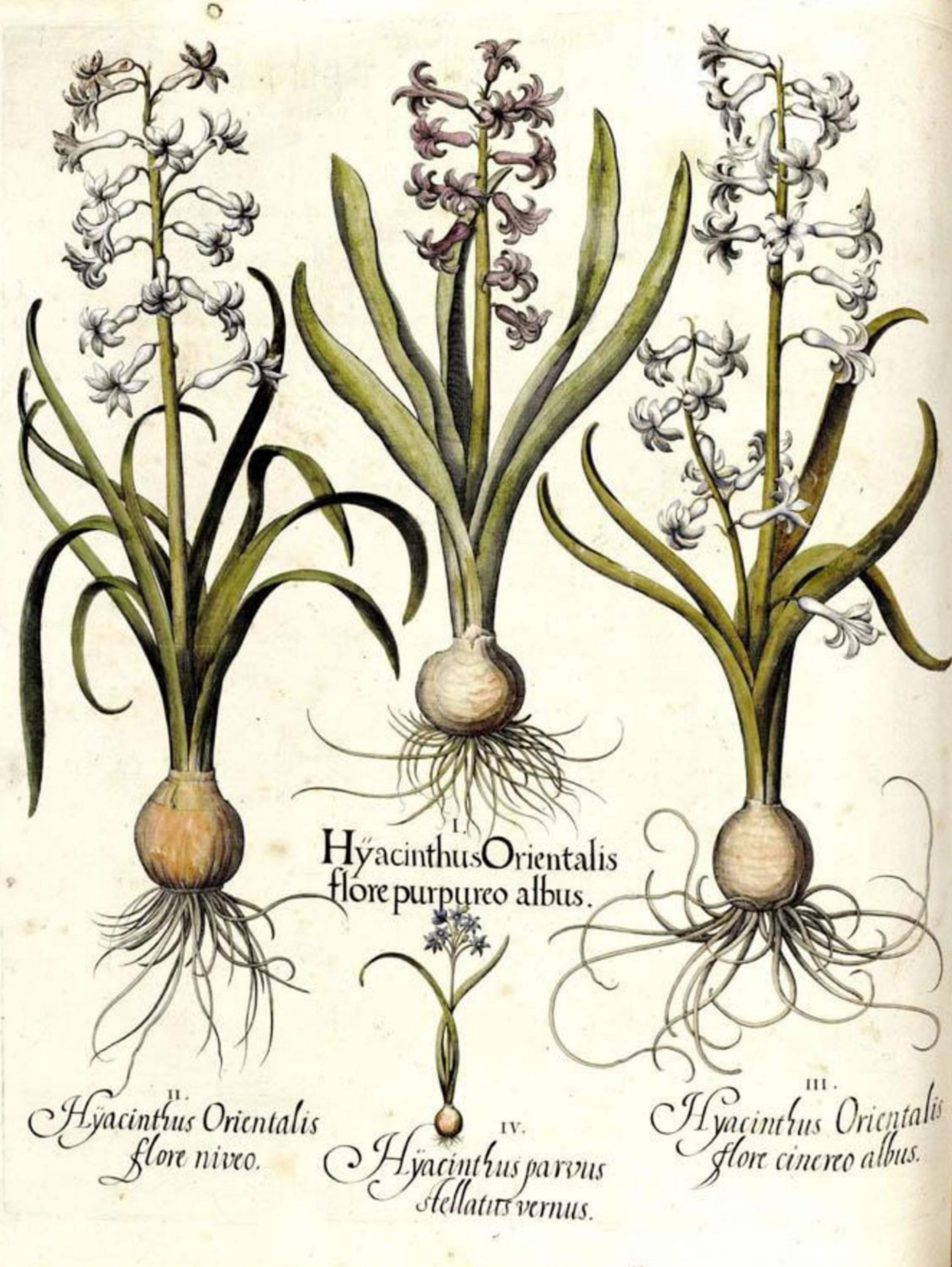
II

Hyacinthus Orientalis Major, floribus obſcurè colore violaceis effertur, nec non foliis anguſtis, carinatis, elatis.

Dodon. fol. 216.
Lobel. Obſerv. fol. 54.
Adverſ. 48.
Lugdunenſ. fol. 1508.
Cluſius, fol. 174.
Epitome Matth. Camerarii, fol. 800.

Germanicè, Veilbrauner Oriental: Hyacinthenblum.

Camer. in Matth. æditione Germ. fol. 368.

I.
Hÿacinthus Orientalis
flore purpureo albus.
II.
Hÿacinthus Orientalis
flore niveo.
III.
Hyacinthus Orientalis
flore cinereo albus.
IV.
Hÿacinthus parvus
stellatus vernus.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HYacinthus Orientalis, flore purpureo albus, lineas obſcuras eminentes introrſum ducit, radiis ſex vel ſeptem multiplicatis, foliis latioribus porraceis, caule terete.

Germanicè, Mertzenblumen/oder frembder Hyacinth mit Veilbraunen weissen blumen.

II

Hyacinthus Orientalis flore albo: folia anguſta erecta, caulem rotundum producit longiorem.

Germanicè, Fremde Hyacinthenblumen gantz weiß.

III

Hyacinthus Orientalis, flores mittit ex cineritio albos, verſus caulem angularem quodammodò obſcuriores, folia paulò anguſtiora craſſa.

Germanicè, Fremder Hyacinth mit Aschefarben weissen blumen.

IIII

Hyacinthus parvus ſtellatus, Vernus: foliola florum ſex mittit candida, ad quælibet, in interiore parte exurgit capillamentum cæruleum, cum piſtillo, in medio floris cujuslibet, erecto, coloris obſcurè azurei.

Obſervantur præſcripti Hyacinthi
à Dodon. 216.
Lobel. Adverſ. 48.
Append. Adverſ. alterá parte, fol. 408.
Cluſius, 175.
Horto Camer. 76.

Germanicè, Blawer Sternhyacinth/der kleinst.

Germ. Matthiol. Camer. 368.
Tabernæmont. fol. 314. lib. ſecundo.
Durante, 460.

III.
Hyacinthus Orientalis mixtus.

I.
Ornithogalum mi„nus.

II.
Hyacinthus Orientalis va„riegatus.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ORnithogalum minus, ſeu Leucanthemon: anguſtis foliis, præter flores candidos, tranſcendentibus, & reflexis, naſcitur imbricatis: bulbo, cum multis minutis agnatis, capilloſis, cirratis, deſcendente &c.

Cluſius Append. 258.

Germanicè, Weiß Sternblumen/ die kleinſt.

II

Hyacinthus Orientalis, variegatus, polyanthos, cubitalis: ſuperbit foliis erectis viridibus: inter quos medii caules, floribus peramœnis oppoſitis, antè quidem Phœniceis, exterioribus reflexis oris, ſubtus verò rubentibus caliculis, ſunt donati.

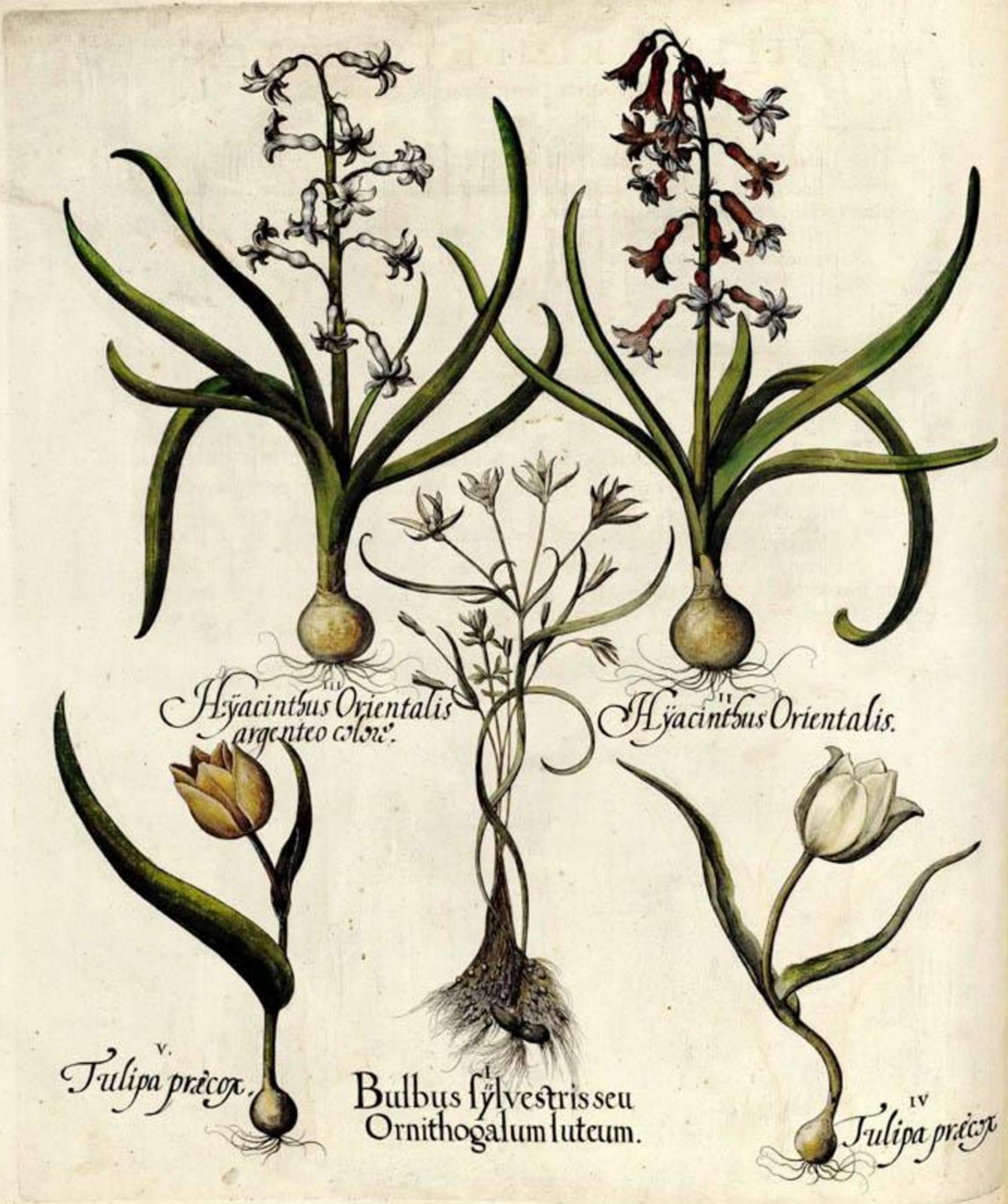
Germanicè, Orientaliſcher Braunrother Hyacinth.

III

Eâdem elegantiâ hic Orientalis Hyacinthus ornatur, in hoc differens, quòd floribus, ad oras retorſis, anterius quidem albeſcentibus, averſâ verò parte purpuraſcentibus, ſuavem odorem ſpiret.

Germanicè, Blaw vnd Weiß gemiſchter Orientalhyacinth.

Repetantur huc Autores, quorum in Orientalium Hyacinthorum, ordine ſecundo vernalium folio 4. mentio facta eſt.

III
Hÿacinthus Orientalis
argenteo colore.
II
Hÿacinthus Orientalis.
V.
Tulipa præcox.
I
Bulbus sÿlvestris seu
Ornithogalum luteum.
IV
Tulipa præcox

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

BVlbus sylvestris angustifolius, & Ornithogalum tertium luteum, floribus stellatis, exterius herbaceis, versus stamina luteis, quæ capillosa corpuscula habent rotunda, radicibus tuberosis, oblongis.

Dodon. fol. 222.
Lobel. Advers. fol. 56.
Lugdunen. fol. 1585.
Clus. Rariorum plant. lib. secundo, fol. 188.
Germanicè, Feld oder Ackerzwiffel.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 321.
Fuchs. 60.

II

Hyacinthus Orientalis, floribus obscurè purpurascentibus, interius albicantibus, constat.

Germanicè, Oriental Braun Hyacinthblume.

III

Hyacinthus Orientalis, floribus colore argenteis.

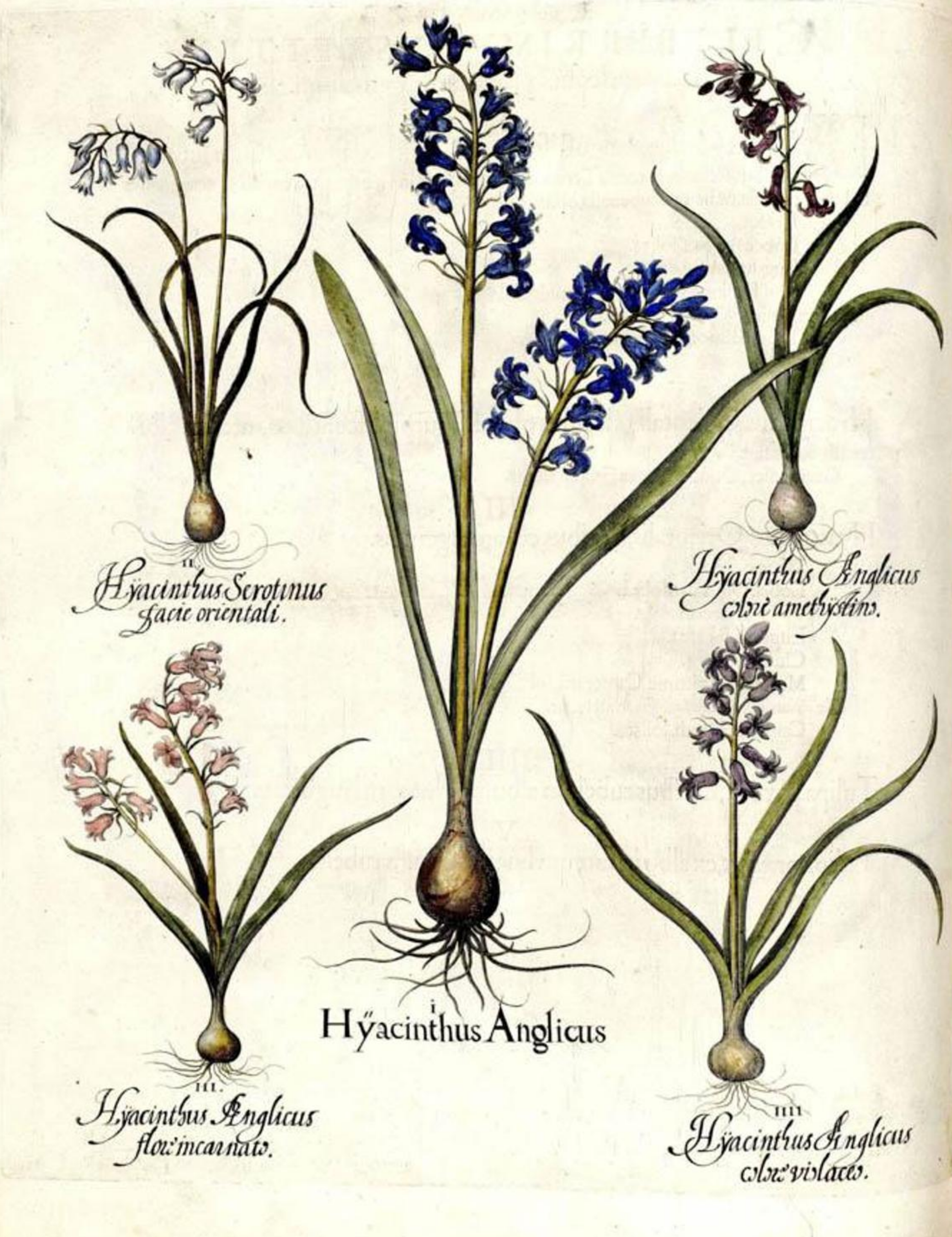
Dodon. fol. 216.
Lobel. Observat. fol. 54.
Advers. fol. 48.
Lugdun. fol. 1508.
Clusius, fol. 174.
Matthioli Epitome Camerarii, fol. 800.
Germanicè, Silberfarb Hyacinthblume.
Camerar. Matth. fol. 568.

IIII

Tulipa præcox, floribus rubeis, in album & luteum languescentibus.

V

Tulipa præcox, ex albo in luteum lineis oblongis rubeis.

II
Hyacinthus Serotinus facie orientali.
Hyacinthus Anglicus colore amethystino.
I
Hyacinthus Anglicus
III.
Hyacinthus Anglicus flore incarnato.
IIII
Hyacinthus Anglicus colore violaceo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HYacinthus ſerotinus Anglicus, uberiore florum proventu creſcit cœruleorum, in caulibus nudis, erectis: quos tria aut quatuor circumdant porrecta, cum venis, carinata folia: bulbus, qui aliorum eſt Hyacinthorum, forma idem.

Germanicè, Blawer ſpater Engliſcher Hyacinth.

II

Hyacinthus ſerotinus, ob flores albicantes, inter Orientales cenſetur & æſtimatur.

Germanicè, Spater weiſer Hyacinth.

III

Anglicus, Belgicus Hyacinthus, ab aliis hujus generis, flore incarnato, differt.

Germanicè, Leibfarber Engliſcher Hyacinth.

IIII

Simili ratione, florum nimirum colore Ianthino, alius eſt hic Anglicorũ Hyacinthorum unus, equidem lætior.

Germanicè, Amethyſtenfarber Engliſcher Hyacinth.

V

Sequitur in ordine quintus, floribus obſcurè violaceis.

Autorum Botanographorum ſolertiſſimus,
Lobelius, horum Hyacinthorum meminit,
Adverſ. fol. 48.
Et alterá Adverſ. appendice, fol. 487.
Caroli Cluſii Appendice alterá.
Germanicè, Bleich Violbrauner Engliſcher Hyacinth.
Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 314.

III Palma Christi flo: purpur:o. I Hyacinthus stellatus peruanus. II Orchis minor flo: incarnato.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HYacinthus Stellatus, Polyanthes, ex Peru: Exoticus, Rarus: Anno 1611. Menſe Majo, in viridario Illuſtriſsimi noſtri Principis Eyſtettenſis, è vivo Naturæ typo effigiatus, oriebatur, ad turbinem conglomeratis floribus, centum & octoginta quatuor numerũ excedentibus, purpuracœruleis: ſtamina cuilibet florum foliolo inſidebant purpurea: in quorum medio capitulum, azurei coloris: his ſubſiſtebat caulis craſſior, nudus, herbaceus, foliis anguſtè mucronatis, circumroſis, craſſioribus, latè imbricatis, prope humum fuſis: firmabatur autem bulbo grandi, fuſcè albo, in infima parte craſſioribus fibris diffuſo.

Cluſius lib. ſecundo, fol. 182.
Lobel. Adverſ. alterá parte, fol. 487.
Germanicè, Sternhyacinth auß Peru.

II

Orchis minor, folia fert latiuſcula, flores in cauliculo ſpicatos, ex albo incarnatos: pro radice, præter fibras extenſas, ſubſunt duo bulbuli oblongi, quorum unus altero major eſt, vegetior & ſucculentior.

Cluſius lib. ſecundo, fol. 268.
Epitome Camerarii, 622.
Germanicè, Klein Knabenkraut.
Fuchs. cap. 216.
Tabernæmont. Buch 2. Blat 352.

III

Palma Chriſti, Satyrii ſpecies, Serapias paluſtris: folia producit Plantaginis venoſa, herbacea: flores ex rubro purpuraſcentes: radices palmares, plenitudine & soliditate differentes.

Lobel. Obſerv. 92.
Lugdun. 1562.
Epitome Camerarii, 626.
Germanicè, Händleinwurtz.
Tabernæmont. Buch 2. Blat 357.

III. *Muscari flore obsoleto nigro.*

I. **Hyacinthus Botryoides Maior.**

II. *Muscari flore obsoleto albo.*

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HYacinthus Botryoides Major: ex albis bulbis, facilè ſe multiplicantibus, ſubtus fibris tortilibus, ſeſquipedalis erigitur: foliis junceis, erectis, in ſummo ſtriatis: intra quæ cauliculi teretes, cum floribus, botrum æmulantibus, ex purpurâ cœruleis, altius & rectâ tolluntur.

Hyacinthus hic, ob magnitudinem inſolitam & odorem, ſi quæ alia, pulchrior exhibetur, Planta..

Dodon. 217.
Lobel. Obſerv. 55.
Lugdun. 1513. & 1511.
Germanicè, Groß Violbraun Hyacinth.
Tabernæmont. fol. 316. lib. ſecundo.

II

Muſcari, ſeu Hyacinthus Botryoides Chalcedonicus, Dipcadus, ſuavioris odoris, & fragrantiæ aromaticæ, flore, obſoletè albo, graphicè delineatur.

Germanicè, Grawweiſſer Biſamhyacinth.

III

Muſcari, in foliorum benè virentium, faſtigiatorum, craſſorum, caule oblongo, rotundo, nudo, priori ſimili, terrâ tollitur: ſicut & floribus (ut urceoli) ſummitati caulium racematim affixis, qui ex colore pullo, & obſoletè cinereo, nigreſcunt, muſchum & aromatica ſpirantes.

Dodon. 217. Lobel. Obſerv. 55.
Lugdun. 1513. Cluſ. 179.
Epitome Matth. Camerarii, 373.
Matth. Bauhini, 452.
Germanicè, Dunckelgrawer Biſamhyacinth.
Tabernæmont. 315. lib. ſecundo.

III
Ornithogalum me-
dium.
I
Hÿacinthus stellatus
Italicus.
II
Hyacinthus Comosus
Bizantinus.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HYacinthus Italicus ſtellatus, ex tribus ſubtus capilloſis bulbis tres elidit caules, glabros, tenues, ſuperiore parte ſtellatis floribus ornatos. Quilibet autem florum petiolos ſuos habet protenſos: ex horum apicibus explicantur dicti floſculi radiati, colore cœruleo, inſitis ſtaminulis & capitello ex viridi luteis. Folia caules comitantur, dena plerunque ſtriata, porracea, tenuia.

Germanicè, Jtalianiſcher Sternhyacinth.

II

Hyacinthus Byzantinus Comoſus, ex grandiore bulbo, tunicis ſuis adaucto, foliis carinatis, liliaceis, in acumine reflexis, quaternis aut quinis, caule rotundo, viridi, eóque nudo, altior aſſurgit. Vltra medium, floſculi, aſpergillum referentes, tintinnabulorum inſtar, in ambitu ſciſſorum, petiolis affiguntur, exteriùs quidem colore ſubfuſco obſoleto, interiùs verò albicantes, capitellis ad fundos eorundem nigricantibus.

Lugdun. 1512.

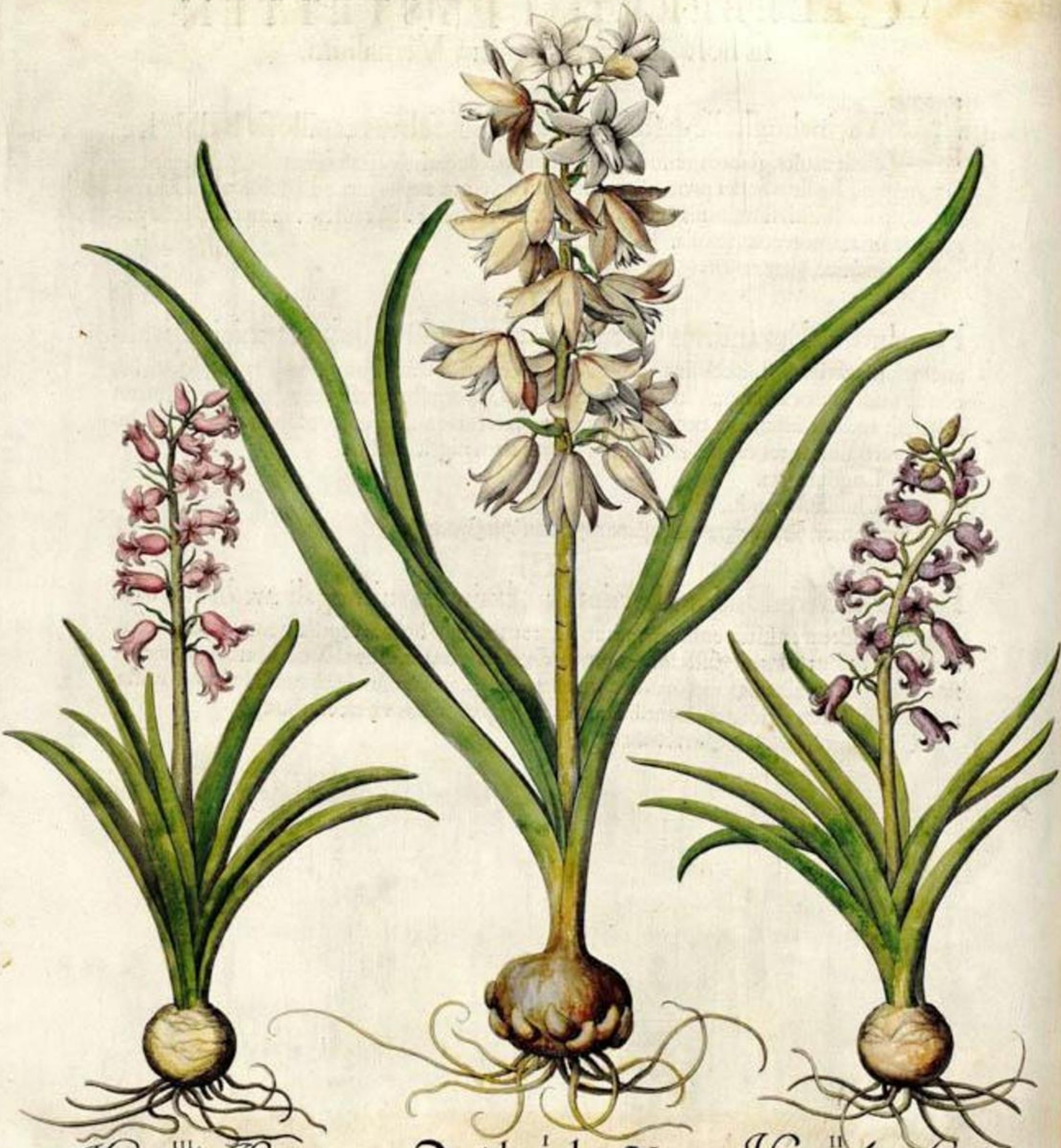
Cluſ. lib. ſecundo, fol. 180.

Germanicè, Dunckelgraw Conſtantinopolitaniſcher Hyacinth.

III

Bulbi ſylveſtris Dodon: deſcriptioni, hujus Ornithogali medii hiſtoria quadrare videtur: nititur enim cæparum figuram æmulo bulbo, capillamentis ſparſis ſuffulto: aſſurgentibus foliis anguſtis, longis, mucronatis, reflexis, viridibus. Ex caulibus evaginantur flores ſuis cum pediculis, foliolorum ſex numero explicatorum, interiùs candidorum, cum ſtaminibus ſpiſſis, ex viridi palleſcentibus: exteriùs verò floribus vireſcentibus.

Germanicè, Mittlare Sternblumen.

III. Hyacinthus Hispanicus flore incarnato. | I. Ornithogalum Nea-politanum. | II. Hyacinthus Hispani-cus flore violaceo.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ORnithogalum, Neapolitanum vocatum, Cluſio in Plantarũ Appendice ſecũdâ, vegetum, bulbo preſſiore, multis annatis & appendicibus albeſcente, foliis anguſtis, ſurrectis quodammodò, carinatis, viridibus, tollitur: Caule terete, glabro, ſex ordinum floribus conſpicuo. Flores, quia duplices, ſicq́ue innati, erant pandi, externâ parte quidem ex flavo vireſcentes, internâ candidi: in quorum meditullio alter eſt floſculus coiens, cũ ſtaminulis & ſtylo albis, apicibus flaveſcentibus.

Cluſius in ſecundâ Appendice.

Germanicè, Neapolitaniſche Sternblumen.

II

Hyacinthus non ſcriptus, Hiſpanicus, Orientalis, Polyanthos, ſuaves & ianthinos gerit odoratos flores, caulem gravantes: foliis porraceis latis & carinatis: bulbo terete cæpaceo.

Lugdun. 1507.

Lobel. Obſerv. 55.

Germanicè, Liechtbraun Orientaliſcher Hyacinth.

III

Hyacinthus Hiſpanicus Polyanthos, ex rotundo proſilit bulbo: foliis flavo virentibus: caule oblongo, porrectis utrinque floribus, colore incarnatis.

Dodon. 216.

Cluſ. lib. ſecundo, fol. 177. Append. alterâ, ad caput 25. aſſignatâ.

Germanicè, Leibfarb blumen voll Spaniſch Hyacinth.

M X I

II
Muscari luteo flore.

I.
Muſcari obſoleto
albo flore.

III
*Hyacinthus ſtellaris
Bizantinus.*

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

MVscari majoris, Tibcadi Turcarum, Chalcedonensis raritudo quędam est, atque ob id, de facie istâ, non omnibus innotuit: elegans utiq; exotica & nobilis planta, vomitoria: floribus albis obsolescens, qui, ut urceoli ampliores, cum suis pediculis, nudo cauli, coacervatim affiguntur, exterioribus rosæ formâ crenati, dilutè lutei: Anno 1611. quinquaginta numerum excedentes. Ita prope bulbum, tunicis atroluteis, vel luridis, amictum, à terrâ elevantur folia latiora, carinata, crassiora, intensè viridia.

Germanicè, Chalcedonisch groß Traubenhyacinth.

II

Succedit huic, Muscari, floribus pallescentibus, ex Hyacinthorum serie, pediculis Venetis, caulem glabrum racematim circumdantibus: foliis angustioribus: tabescentes flores aromaticum & Beniuoinum, quid fragrantius spirare incipiunt.

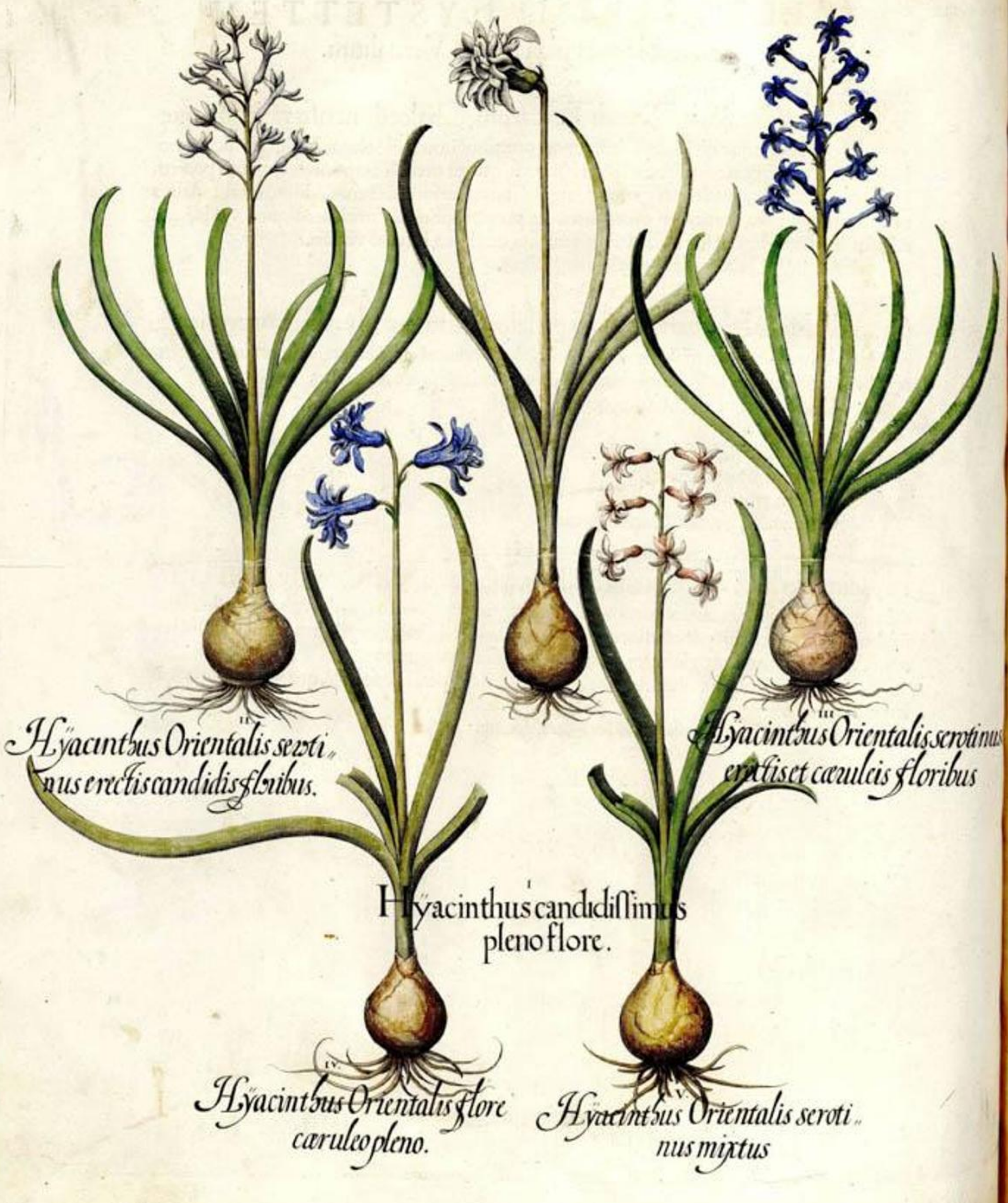
Dodon. 217. Lobel. Obser. 55.
Lugdun. 1513.
Clus. lib. secundo, fol. 178.
Epitome Camerarii 378.
Tabernæmont. 372.
Germanicè, Frembd Traubenhyacinth.

III

Hyacinthus hic Byzantiacus, stellaris, foliis adhuc latis, erectis, crassis, viridibus, effertur sesquipedalis, ex parum oblongiore pullo bulbo. In caulibus uno atq; altero tenuibus, utrinque ex suis petiolis flores cœrulei, radiatim dispositi, explicantur, qui, ut folia habent decidua, relinquunt globulos post se pallescentes acuminatos.

Lobel. notare hunc voluit Advers. alterius partis appendice, fol. 486. quamvis hic magnitudine excedat.

Germanicè, Constantinopolitanischer Sternhyacinth.

II. Hÿacinthus Orientalis seroti- nus erectis candidis floribus.
III. Hÿacinthus Orientalis serotinus erectis et cæruleis floribus
I. Hÿacinthus candidissimus pleno flore.
IV. Hÿacinthus Orientalis flore cæruleo pleno.
V. Hÿacinthus Orientalis seroti- nus mixtus

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

QVòd tot ſpecierum, copioſâ ſobole, Hyacinthi quotannis varient, & multiplicentur, patet in præſentibus effigiatis utiq; perraris, qui parùm vel omninò non, ab indefeſſis Botanicis conſignati reperiuntur: ſicut in hoc primo videre licet, qui, cum Orientalis ſit, in caule exili, alto tamen & vireſcente, depromit florem foliolis cumulatum & plenum, totum candicantem, nutantem, aſpectu perjocundum & gratiſſimum.

Germanicè, Gefüllter weiſer Orientaliſcher Hyacinth.

II

Numerum Orientalium adauget ſecundus hic Serotinus, floribus quidem niveis eſt erectis, mucronatis & ſubtilioribus.

Germanicè, Weiſer edler Orientaliſcher Hyacinth.

III

Alius Orientalis ſerotinus Hyacinthus, caule ſurrecto pandens flores hilares & vividos, colore cœruleos.

Germanicè, Später Orientaliſcher Hyacinth/mit blawen vffrechten blumen.

IIII

Congener ſequitur Orientalis alius, floribus etiam luxurians cœruleis & cyaneis, verùm plenis & refertis, unico cauli, tribus inſidentibus.

Germanicè, Blawer Orientaliſcher gefüllter Hyacinth.

V

Hyacinthus Orientalis ſerotinus, mixtus & variegatus: exteriora enim florum folia & horum apices albeſcunt, parte, quá pediculo adhæret, rubeſcente.

In hoc, ut in cæteris & prioribus, exigui momenti exiſtit diverſitas, quo ad colorem & formam, caulium, foliorum & bulborum, ſed ut plurimùm ſibi invicem conſimilia ſunt & eadem.

Germanicè, Orientaliſcher Hyacinth gemiſchter farben.

I.
Hyacinthus Orientalis violaceo colore albis lineis
II.
Hyacinthus Orientalis flore duplici.
IIII.
Crocus vernus albus fundo violaceo.
III.
Hyacinthus Orientalis reflexis folijs, colore violaceo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

EX Orientalium Hyacinthorum familiâ, Germanus hic, foliorum porraceorum, imbricatorum, pinguium, oritur bulbo cæpaceo, lentore ſuccoſo, uno caule, copioſos proferens flores, lætè purpureos & ianthinos: ſummitatibus reflexis, virgulisq; obſcurioribus, ejusdem coloris, ſignatos.

Germanicè, Orientaliſcher Veilbrauner Hyacinth/mit dunckeln ſtrichen.

II

Hyacinthus Orientalis, ubertate florum donatus, quos inſitos duplices gerit cœruleos, inferioribus ad pediculos partibus parùm virentibus.

Cluſ. in Curis poſterioribus, fol. 18.

Germanicè, Doppelt Orientaliſch Hyacinth.

III

Alius Hyacinthus Orientalis, miram fragrantiam ſpirans, reflectitur floribus purpureis floridioribus violaceis, qui lineis albicantibus dorſalibus, rarâ venuſtate diſtinguuntur.

Germanicè, Satbrauner Orientaliſcher Hyacinth geſtraifft.

IIII

Inter verſicoloris Crocos vernos, ex duobus albis bulbulis, foliis gramineis, protenſis, viridibus: ſtriis candidis depictis, & ex albido flore Hic exurgit, fundo amethyſtino.

Cluſ. lib. fol. 204.

Germanicè, Weiß Früling ſaffran/mit Veilbraunen boden.

II. Viola flammea maior violaceo colore mixta.

Hyacinthus serotinus maximus.

III. Viola flammea maior pallido colore mixta.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HYacinthus ſerotinus maximus, Cluſio à loco natali, unde miſſus fuit, Hiſpanicus dictus. Radix ei ſeſſilis, bulboſa, ex multis albeſcentibus tuniculis conſtans, rotunda, ſubtus plurimùm fibroſa: quæ emittit folia admodum longa, carinata, ſuccoſa, pallidi viroris, ſummitatibus mucronatis ſuis in gyrum flexibilia: è quorum medio bini ſurgunt cauliculi, ultra pedalem altitudinem, graciles, nudi, exhibentes quandoque flores ordine inæquali, per intervalla, juxta ſtrictiſſimas folioſas appendices, è pediculis brevibus deorſum nutantes, ſenis foliis præditos: externis quidem ſurſùm reflexis, interioribus verò quaſi in tubulum coeuntibus. Color illorum valdè obſoletè ſpadiceus eſt, qualis plerunq; cervis eſſè ſolet, unde etiam vulgariter Hirſchfarbichte blumen ejus flores indigitantur. Semen nondum videre licuit, aliis Hyacinthis par eſſè ferunt.

Videatur Cluſius lib. ſecundo plantar. hiſt. fol. 177. C. 26.

Phytopin. Caſp. Bauhini, fol. 74.

Germanicè, Hirſchfarbe blumen Hyacinth.

II

Viola flammea major violaceo colore mixta. Ex radiculâ parvâ, fibroſâ, caules plurimi emergunt, pedales, anguloſi, multùm ramoſi: veſtiti per intervalla inæquali ſitu, foliis Iaceæ ſeu Violæ tricoloris; viridibus, craſſis, rarius crenatis, & apophyſibus, ſecundum exortus ſuos valdè laciniatis: juxta quos laterales virgæ tenues in extremitatibus florem odoratum duplo vulgari majorem ſuſtinent, quinis foliis, quorum ſuperiora purpureoviolacea; bina alia è latere umbilici extremis tantum oris ſuis hoc colore tincta ſpectantur, non ſecus ac folium inferius, quod cæteris latius eſt. Media verò pars luteopallida umbilicotenus, tenuibus purpureis radiis notatur. Semen puſillum ſubrotundum, fuſcum, in capitulis Iaceæ vulgaris, maturitate in tres angulares particulas dehiſcentibus prodit, genus ſuum non denegans.

Vide Cluſ. lib. tertio, C. 15. fol. 310.

Germanicè, Groß Welſch wolriechend Freyſamkraut/mit bräunlichten geſprengten blumen.

III

Viola flammea major pallido colore mixta. Superiori non diſpar, niſi foliis oblongioribus & flore flavo, oris foliorum purpuraſcentibus, & umbilicotenus radiis purpureis inſignita.

Vid. Camer. in hort. Med. fol. 178. ſub titulo Violæ montanæ grandifloræ.

Caſp. Bauhin. Phytopin. fol. 376.

Geſn. d. hort. pag. 256.

Meminit & ejus Camerar. in Matth. Germ. fol. 415.

Germanicè, Groß Welſch wolriechend Freyſamkraut mit gelblichten blumen/ſo mit Purpurfarb vermiſcht.

II.
Hyacinthus Anglic, Cinericeus.
III
Palma Christi maculata.
I.
Hyacinthus Comosus spurius.
IIII.
Dracunculus Aquatilis.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Hyacinthus comoſus ſpurius. Hyacinthus comoſus major Lobel. & Cluſ. Tantùm non cubitalem attingebat altitudinem, à radice bulbaceâ, turbinatâ, foris tunicâ ſubrubente involutâ, & circum ſedem craſsè fibratâ: folia terna prolixa, craſſa, ſucculenta, porraceis foliis latiora, & aliquantùm carinata, ac ſummitatibus ſuis anguſtioribus reflexa, aliquâ parte caulem medium exeuntem amplectuntur, herbaceum, lævem, rotundum, quem à ſuperiore parte, uſq; ad faſtigiũ comoſum, oblongiuſculi turgentes in pediculis circumdant floſculi, oris extremis leviter denticulati, cœruleipurpurei, quibus tandem ſubnaſcitur in membranaceis capitulis ſemen rotundum, exiguum, nigrum.

An. Dodon. 218.
Lobel. Obſ. 55.
Cluſ. 179. lib. ſecundo.
Lugdu. 1512.

Epit. Matth. Cam. 798.
Hort. Med. 76. fol.
Matth. C. Bauh. 745.
Germ. Groß Oertzenhyacinth.

Trag. cap. 71. lib. ſecundo.
Fuchſ. 325.
Tab. 514. lib. ſecundo.
Cam. Matth. Germ. 568.
Durant. 459.

II

Hyacinthus Anglicus cinereus. Radix bulbacea, turbinatæ formæ, avellanæ minoris magnitudine, ſeſſili parte craſsè fibrata, albeſcens, folia erigit aliquot lætè virentia, graminea, anguſta, atq; inter hæc caules dodrantales, in ſummo racematim flores nutantes cineracei coloris ferentes, qui effigiem minorem Hyacinth: Hiſpan. aut orientalis affectant, ſeu albi non ſcripti Dodon. cujus etiam ſemina referant.

Germ. Aſchenfarber Engliſcher Hyacinth.

III

Palma Chriſti maculoſa. Radices pulpoſæ, bifidæ, geminatæ, paucas annexas craſſas fibras è capite emittentes, caulem ſurrigunt arctè obſeſſum foliis ternis, è latitudine ſenſim in acutum deſinentibus, diluto virore ſplendentibus, & ſuperiùs ſaturatè purpureoſanguineis maculis infectis: flores cucullati ſunt, folia bina ſurſùm exerentes, purpurei coloris, quaſi aliquot punctis notati, denſam oblongam ſpicam conſtituentes, quibus ſemina, ſcobis inſtar, in oblongis capitulis ſubmittuntur.

Fortè Dodon. 240. Satyrii Baſilici fœminæ (nomine.
Lob. Obſ. 90. Adv. 65.
Epit. Cam. 626.

Matth. C. Bauh. 658.
Germ. Purpurfarb Händleinwurtz.
Fuchſ. 271.

IV

Dracunculus aquatilis. E ſingulis radicis repentis, & ſubtùs per intervalla tenuiter fibratæ articulis, pediculi aliquot teretes, fungoſi, folia Cyclaminis, è rotunditate in perbrevem mucronem finientia, attollunt: fructus in alio pediculo pari, eminentiore tamen, è ſinu folii paulò ſuperiùs elevatur, racematim compactus, viridis, exilibus candicantibus ſtaminulis circumquaq; obſitus, & baccis maturitate rubeſcentibus turgens, Ari baccis paulò minoribus, in quibus ſingulis ſemen rugoſum, paulò oblongum, craſſo ſucco, contentum.

Dodon. 329.
Cœſalpin. lib. 5. c. 40 fol. 229.
Lobel. Obſ. 328. Adv. 261.

Lugdunenſ. 163.
Epit. Matth. Cam. 362.
Matth. C. Bauh. 446.

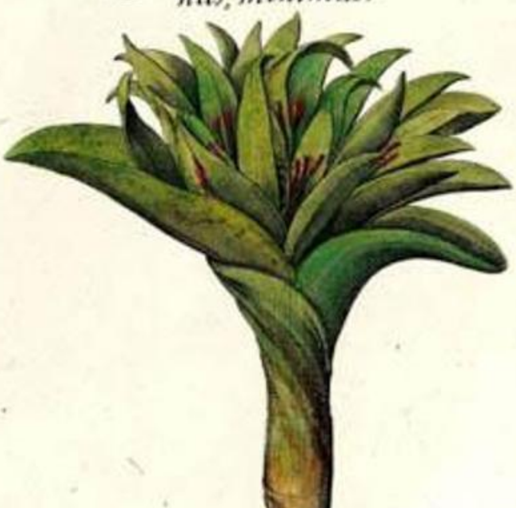
Germ. Klein Waſſerſchlangenkraut.
Fuchſ. cap. 86.
Tabern. 417. lib. ſecundo.

Matth. Cam. 391.
Durant. 333. fol.

TERTIVS ORDO
COLLECTARVM PLANTARVM
VERNALIVM.

II
Narcißus totus luteus, monta-
nus, minimus.

III
Colchicum Vernum, flore
purpureo plenum.

I.
Narcissus totus luteus
montanus maior.

IIII
Hÿacinthus Botryoides
cæruleus.

IV
Hyacinthus Botrÿodes
floribus albis.

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

NArcissus sylvestris montanus, ad vivum expressus, ab aliis Pseudonarcissus nominatur. Major quidem, altiùs assurgit, foliis Porri similitudine parùm latioribus, duobus, aut pluribus, ex uno bulbo albo enatis: floribus in cacumine caulis pallescentibus, in sex folia, decussatim stellata, dividuis, quorum centro calix tubulatus, protensus oris reflexis, explanatis, totus luteus exit.

Lobel. Obser. 61. Advers. 51.
Lugdun. 1523. Clus. lib. secundo, fol. 65.
Germanicè, Der groß gelb Josephstab/oder Hornungsblumen.

II

Huic succedit Pseudonarcissus minor, montanus, ab aliis Hispanicus dictus, foliis, bulbo & flore, idem cum priore, verùm multò minoribus, calice auroluteo.

Lobel. Observ. 63.
Clusius ut suprà.
Germanicè, Klein gelber Berg Josephstab.

III

Colchicum Polyanthos Majus, paucis cognitum, nedum delineatum, ex bulbo albido, annato sibi annexo, convolutis foliis, in superiore umbone flores edit multiplices, ex cœruleo purpurascentes, stolonibus & filamentis subcroceis.

Germanicè, Groß Purpurfarb gefüllter Frülingzeitloß.

IIII

Hyacinthorum spuriorum unus, Minor vulgaris, racemosus, Dipcadus Italis indigitatus, flore cœruleo.

Lugdun. 1511.
Germanicè, Gemein Traubenblawer Hyacinth.
Fuchs. 225.
Tabernæmont. lib. secundo, 315.

V

Non aliâ differt ratione, hic Hyacinthus Botryoides ab aliis, nisi quòd florum colore candicet.

Dodon. 217.
Germanicè, Weiß Traubenhyacinth.

II. Narcissus medio luteus.

I. Narcissus maximus medio purpureus.

III. Narcissus medio purpureus.

Celeberrimi Eystettensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

NArcissus Maximus, medio purpureus, aut cœruleus, latifolius, Hispanicus dictus: ex pullo, sicut duo sequentes, bulbo ascendit sesquipedalis, foliis prasinis crassiusculis, intra quæ teres caulis, superius vaginatus, emittit pediculum & florem, ex cœruleo albicantem, sex foliorum, quorum medio, membrana argentea, colore, cum fimbriâ crocoaureâ, stolonibus sessilibus luteis, annexa est circularis.

Germanicè, Spanisch groß Narcissenröslein.

II

Narcissus, calice luteo tenerior, intra sua folia porracea, latiora, ex duobus caulibus geminos protrudit flores candidos, qui in calicis medio, orbiculo & stolonibus luteis, glandulas repræsentantibus, tribus plerunque adornatur. Hujus odor fragrat suavis & feriens.

Germanicè, Gelb wolriechend Narcissenblumen.

III

Primum hujus Numeri, Narcissus iste æmulatur colore, insuper latifolius: floris mediâ parte purpureus, quo etiam multiplicatur: sic enim gemini caules, geminos cum petiolis augent flores, ex vaginâ enatos, calicibus parùm repandis, oris elatis subcroceis.

Dodon. 225.
Lobel. Obser. 60.
Adverf. 50.
Lugdun. 1517.
Cluf. 156.
Camerarii Epitome 951.
Matth. Casp. Bauhini 858.

III
Narcissus Juncifolius luteus flo: pleno.

I.
Narcissus maior flore multiplice.

II.
Narcissus sylvestris stellatus.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

IN floribus mediopurpureis, ex membranaceo caulis folliculo enatis, fœcunda hæc Planta cubitalis, uberiùs multiplicatur Narcissus Major, medio calicis melino colore: caulibus erectis: foliis oblongis, carinatis, crassioribus: bulbo, cum annatis, pullulante.

Dodon. fol. 224.
Lobel. Observ. 61.
Lugdun. 1520.
Clus. 161.
Germanicè, Groß gefüllte Narcissenrosen.

II

Qui decussatis florum foliis, uno caule, prodit acutioribus, subluteis, Narcissus sylvestris & stellatus hic nominatur, inodorus: habens oblonga, carinata, rotundiora & angusta folia: bulbum cæpaceum.

Dodon. 227.
Lobel. Obser. 62.
Advers. p. alterâ, 489.
Lugdun. 1523.
Germanicè, Gefüllte Stern Josephstab/ gelb.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 306.

III

Elegantior surgit hic Narcissus, luteis, odoratis, duobus & pluribus, ex unico caule prodeuntibus, iisque plenis floribus: folia longa, juncis flexibilitate, levore & colore, æmula efferens.

De hoc Narcisso
Autorum copiam videre licet, in quartâ tertii ordinis Vernalium iconum sequente Narcissorum juncifoliorum serie.

I. Narcissus maior Iuncifolius.

II. Narcissus Iuncifolius latiore calice.

III. Narcissus minor Iuncifolius

IV. Narcissus minimus Iuncifolius.

V. Pseudo Narcissus Iuncifolius.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

CAule unico, rotundo, erecto, erumpit Narcissus Major Iuncifolius, inter folia (sicut & sequētes Narcissi) jūcis levore, flexibilitate, viriditáteq; simillima: Polyanthos autem est, floribus totus luteis, odoratis, circinatis, effusus: ejus Bulbus major, cum altero, & aliis pluribus annatis, atq; capillamentis deorsum sparsis, pulliginis est colore.

Germanicè, Bintzenbletterich groß Narcissenröslein/ mit vilen gelben wolriechenden blumen.

II

Lætus æquè exurgit Polyanthos hic Narcissus Major Iuncifolius, luteus, Alius quidem, quòd mucronata & longiora florum folia, calicem latum elatum ambiant, mirâ suavitate spirantia.

Germanicè, Bintzenbletterich vil tragend gelb Narcissenröslein/ mit eim breiten kälch.

III

Trium pluriúmve florū Narcissus Minor, ex foliis itidem juncos imitantibus, flexibilibus, uno cauliculo, & superius mēbranaceá vaginá prosilit, luteus totus, odorus.

Germanicè, Das kleiner Bintzenbletterich gelb wolriechend Narcissenröslein.

Horum Narcissorum genuinam historiam, potius nosse qui desiderabit, adire poterit Coryphæos hósce.

Dodonæum, fol. 226.
Lobel. Obser. 62. Advers. 51.
Lugdun. 1520. Clus. 159.
Tabernæmont. 303.

IIII

Qui minimus dicitur, Iuncifoliorum Narcissus, cum suo bulbulo terrâ se exerit, foliis haud humum sparsis, at carinatis, rotundis, exilibus: Flore & calice paulùm elato & patente, luteo, citreus fragrat gravius.

Lobel. Advers. secundâ parte, fol. 492.
Clusius appendicis fol. 257.

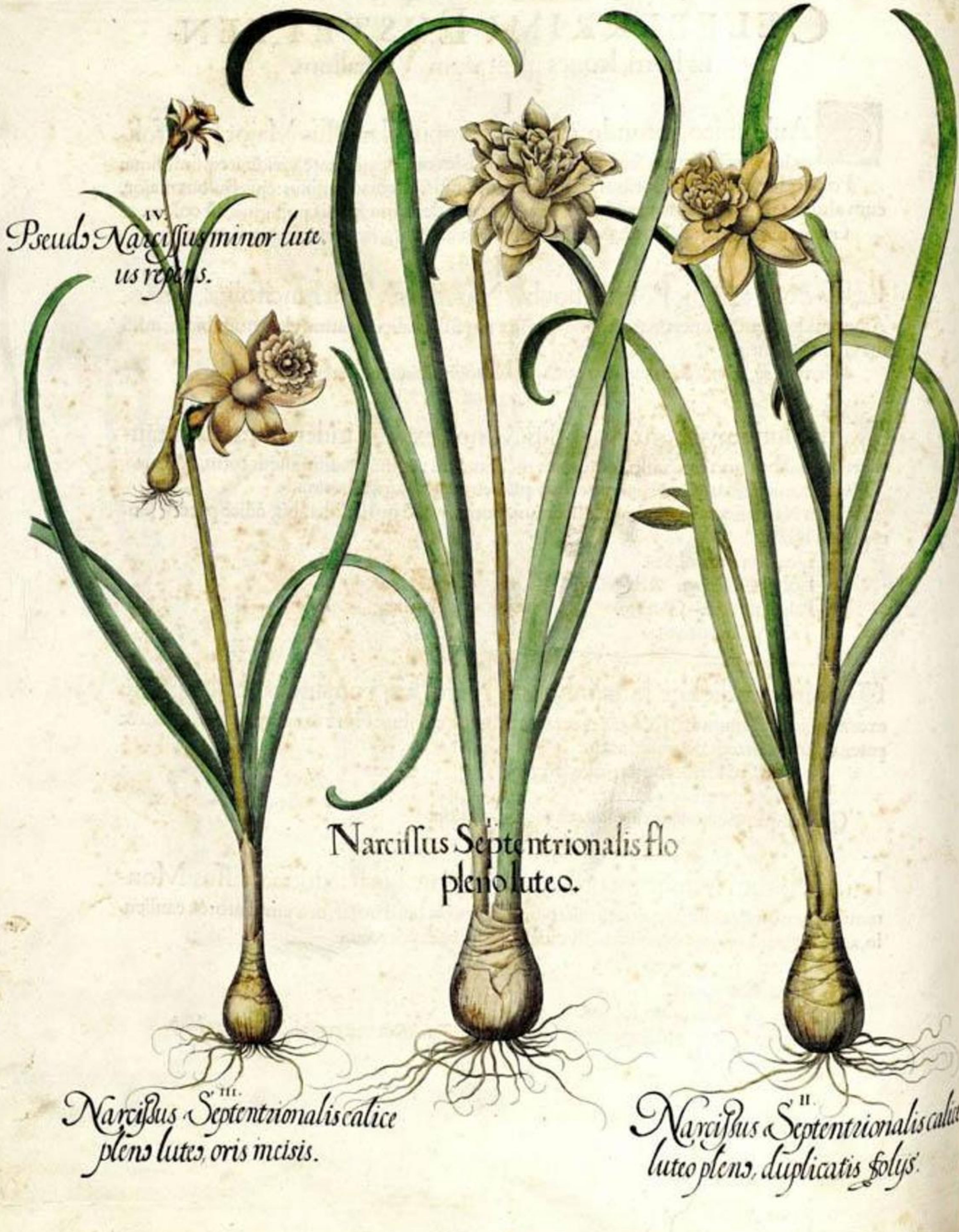
Germanicè, Bintzenbletterich klein gelb Narcissenröslein.

V

Iuncifoliorum Minorum ordini, adsignatur hic Pseudonarcissus Montanus: Flore quidem luteo, odorato, alato, fimbriato, turbinis instar, oris ampliato: ex cauliculo, ad floris conum, membranaceo involucro longius exporrecto.

Lobel. Appendice, fol. 461.
Lugdun. fol. 1521.
Clusius, lib. secundo, fol. 166.

Germanicè, Wild falsch Bergbintzenbletteriche Narcissenröslein/ mit grossem überlengten kälch.

IV.
Pseudo Narcissus minor lute
us repens.
I.
Narcissus Septentrionalis flo
pleno luteo.
III.
Narcissus Septentrionalis calice
pleno luteo, oris incisis.
II.
Narcissus Septentrionalis calice
luteo pleno, duplicatis foliis.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Pseudonarcissus, aliis Septentrionalis dictus, flore pleno & multiplici congesto, caule rotundo protenso oritur: ob gravitatem pendulus flos est, multifidus, foliola ultra triginta habens mista, loco calicis, summè lutea sunt, cristata, quæ aliis foliis pallidioribus, aliquibus etiam herbaceis expansis circundantur, involucro membranaceo exeuntibus &c.

Lobel. Advers. alterâ parte, fol. 489. primâ fol. 51.
Clusius, lib. secundo, fol. 165.
Item, Curarum posteriorum fol. 13. 14.
Germanicè, Groß vermengter gefüllter Josephstab.

II

Huic non absimilis Pseudonarcissus, Septentrionalis alius, nisi quòd stellatim habeat in flavo flore duplicia foliola, subtus posita, acuminata: calice intensè croceo cōpacto, & aliquot crenatis involucris conserto, attamen tubulato.

Germanicè, Gelb gefüllter Josephstab/mit einem bleichen gelben doppleten Stern.

III

Pseudonarcissus vulgaris, Septentrionalis, pleno calice dictus, ex quatuor foliis imbricatis, caule glabro, in membranaceum tegmen desinente, nodóque emergit, foliis florum reflexis, & circinatim circumeuntibus pallidioribus: calice prominet multiplici, tubis aliquot insertis, in fimbriâ incisuris crenatis &c.

Clus. Appendice alterâ.
Germanicè, Mit zwey und dryfachn Kelch gelber Josephstab.

IIII

Innotuit & hic in Narcissi speciebus, Pumilio Narcissus Minor, rarior, humi repentium unus, qui ex florum foliis repandis porrigit caliculum, oris scissis benè luteū.

Clus. lib. secundo, fol. 165.
Lobel. Obser. 62.
Adversar. 61.
Epitome Camerarii, fol. 955.
Matth. Casp. Bauhini, 861.
Germanicè, Kleiner und nidriger gelber Josephstab.
Matth. Camer. 442.
Durante, 652.

III. Pseudo Narcissus aureus præcox.

I. Pseudo Narcissus pallidus calice amplo.

II. Pseudo Narcissus simplex Bel

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

NArcissus hic depictus bipedalis est, odoratus, caule striato, non rotundo, latiore, in marginibus linea tenui depressa signato: bulbo, foliis lineatis, imbricatis, viridibus, maximus, sicut & florum foliis, stellatim ordinatis, flavis: calice minus alto, ampliore, crenato, stolonibus parvis, albis, pediculo, pistillo æmulo, albicante.

Clusius: Appendice alterá & curæ poster. fol. 21.

Germanicè, Groß frembd gelber Narciß, mit einem weitern Kelch.

II

Ex Pseudonarcissis Belgarum, nominatur iste simplex major, Codianus, suis caulibus, insistente flore oblongo, flavo: calicibus tubulatis, simplicibus, crenatis, luteis, protensis.

Clus. lib. secundo, fol. 165.

Germanicè, Der Niderlender groß gelber Josephstab.

III

Præcocium numero adscribitur hic Narcissus, tribus caulibus latiusculis, viridibus, summá parte membranaceis involucris, nodulos cum floribus excipientibus. Flores eminent inde lutei: calice crenato, scissuris altioribus, diversè laciniato, æquè luteo croceo: propriè expressi.

Clus. lib. secundo, fol. 164.

Epitome Camerarii, fol. 955.

Matth. Caspar. Bauhini, 861.

Germanicè, Gantz hochgelber geflammter Josephstab.

Matth. Camer. fol. 442.

III. Pseudo Narcissus luteus. I. Frittillaria. II. Narcissus Juncifolius precox maior.

Celeberrimi Eystettensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

FRitillaria, speciosè depicta, seu Meleagris, Lilium variegatum vulgò, sesquipedalis, caule exili, foliis intensè viridibus & incurvatis, sine ordine annexis: sicut tota planta flexuosa crescit: floribus obscurè purpurascentibus, nutantibus, qui quadratis areolis, decussatim positis, & tam exteriore quàm interiore parte expressis, ornatur: in quorum medio pistillus cum stolonibus luteis exeritur: radice orbiculatâ, albâ, cæpaceâ, depressâ, nitens.

Dodon. fol. 233. Lobel. Obser. 65.
Lugdun. fol. 1530. Clus. fol. 152.
Germanicè, Braun gescheckte Narcissenlili.

II

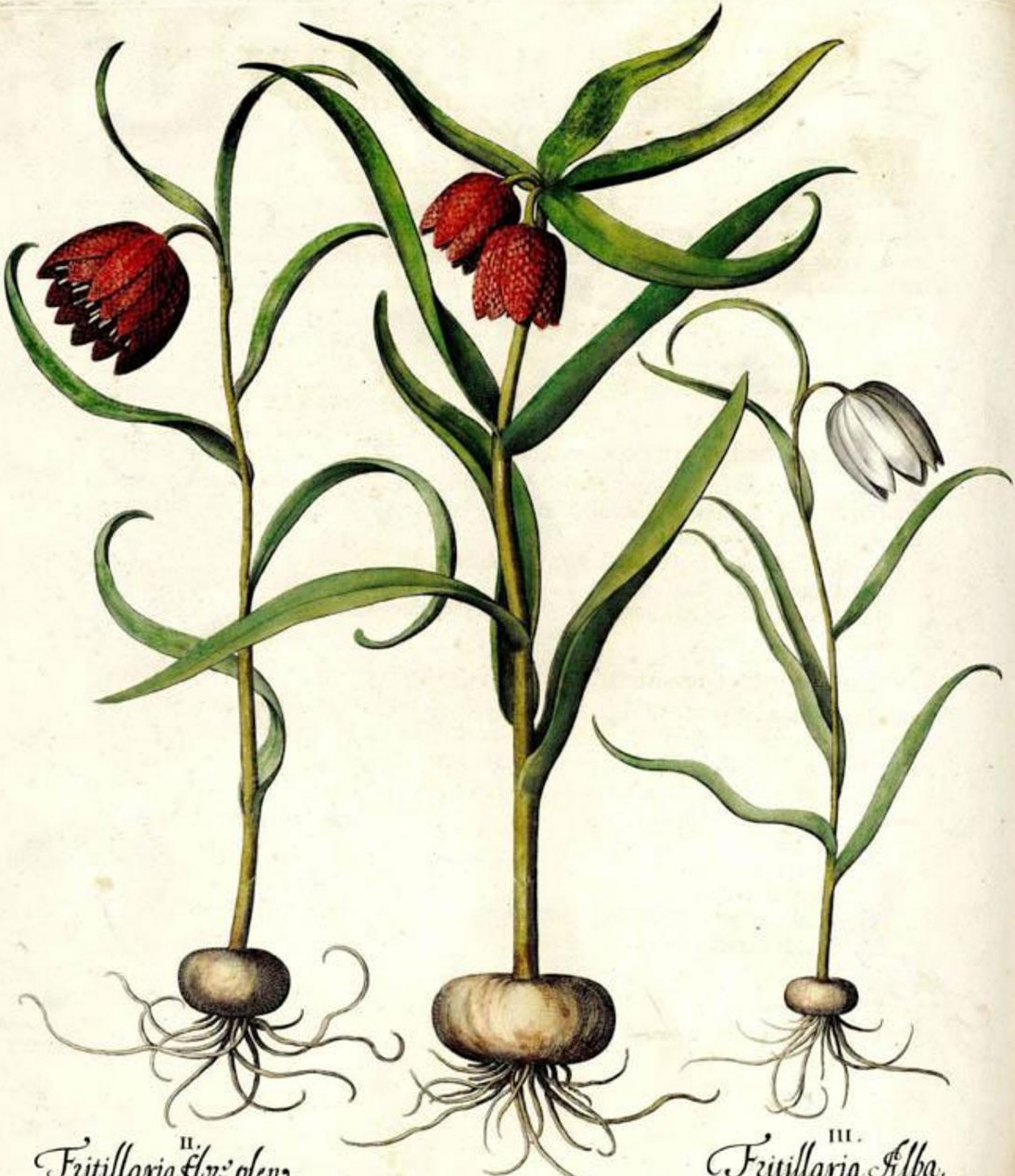
Narcissus, juncifoliis præcocibus, Major hic atque luteus odoratus annumeratur, foliis crassis, ferè carinatis, & mollibus: caule rotundo, in summitate, membranaceo (quod plærisq; commune est Narcissis) suos proferens flores auroluteos, calice ampliato, non sine feriente odoris suavitate.

Dodon. 226. Lobel. Observ. 61. Adversar. 51.
Lugdun. 1521. Clus. 158 & 159.
Germanicè, Wolriechend Bintzen/gelbe/frůe/grosse Narcissenrôslein.

III

Narcisi montani, seu Pseudonarcisi vulgaris hæc est effigies, qui, in singulis caulibus, florem promit, è vaginulâ prorumpentem, totum luteum, ex cujus medio calix oblongior protenditur, fimbriatus amplius, & crenatus: caules circumdantur foliis porraceis, angustis, carinatis, elatis: bulbo multiplici tunicâ obtecto, albicante.

Dodon. 227. Lobel. Observ. 62.
Appendice, 51.
Lugdun. 1526.
Epitome pag. 953.
Matth. Bauhini, 861.
Germanicè, Gelb Josephstab oder Hornungsblume.
Matth. Camer. fol. 442.

II. Fritillaria flor: pleno.

I. Meleagris flos maximus Italicus.

III. Fritillaria Alba.

CELEBERRIMI EYSTETTEN-sis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

FRitillariæ, seu Meleagridis species, cum flore gemello propendente, colore obsoletè purpurascente, tessellulis segmentato, intra quatuor folia, in summitate caulis diffusa, flos serotinus maximus dictus est Italicus: caulem viridem, obscurè purpureum, folia carinata opposita ambiunt, saturatè virentia, quem quidem prope radicem totum circumvestiũt. Hunc excipit radix bulbosa, superius & inferius depressa, circinatis sparsis fibris & capillamentis colore suaso.

Germanicè, Braun abhang Narcissenlili/mit mehr blumen.

II

Quamvis minori, ejusdem formæ, radice, & caule exilibus, foliis ad radicem membranaceis involucris obductis, sine ordine expansis virescentibus, Fritillaria hæc oriatur: uberior tamen fundebatur Anno 1610. Mense Martio, pleno flore purpureo, decussatis quadratis lituris & notulis. Nutabat autem (sicut aliæ) stolonum apicibus luteo pictis.

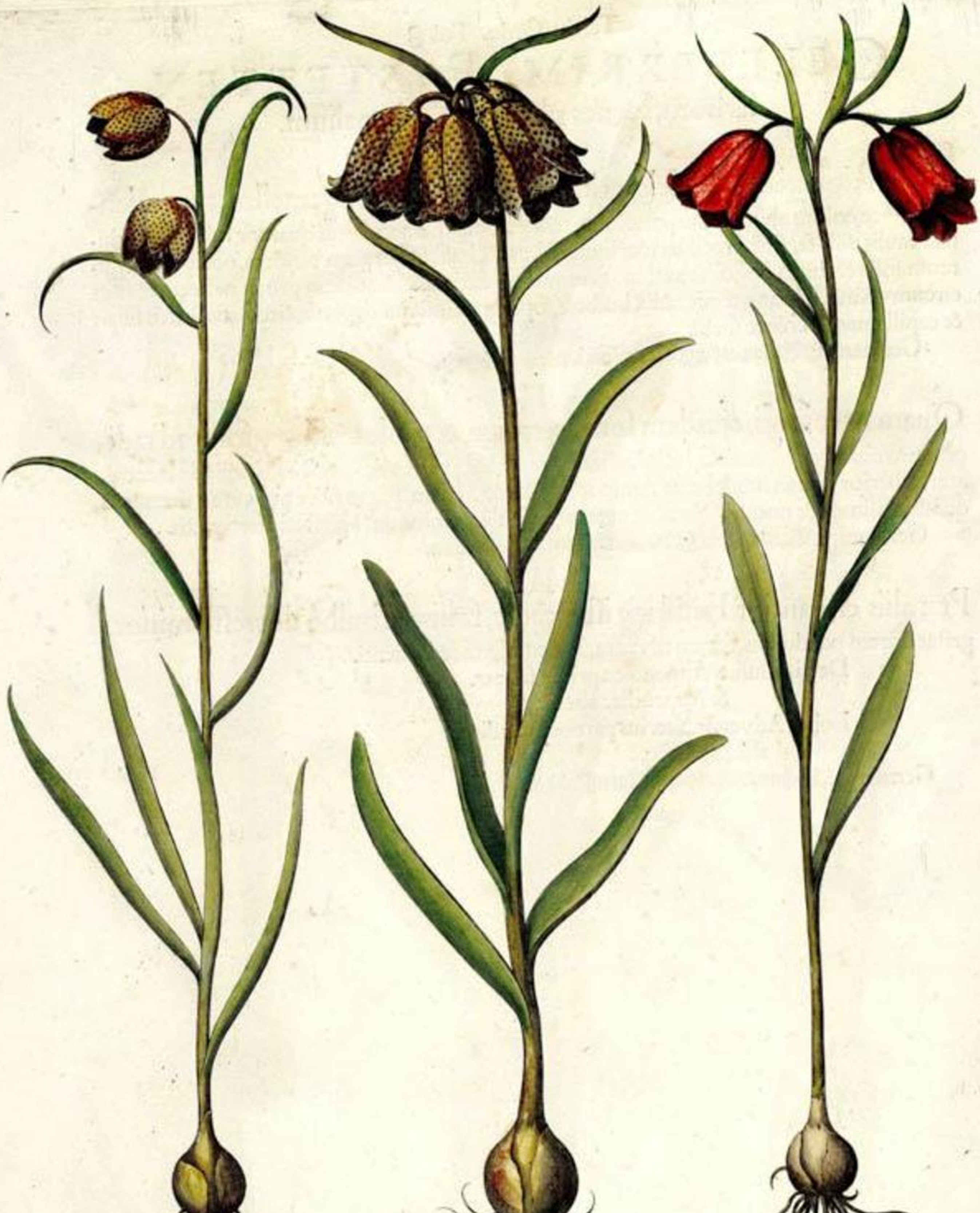
Germanicè, Braun abhang Narcissenlili/mit grosser blumen.

III

Præ aliis elegantior Fritillaria ista, caule, foliis, & bulbo depresso minor, gestat florem pendulum, totum niveum, sine emblemate evidenti.

De his Clusius Appendice primâ, fol. 257.
& Appendice alterâ.
Lobel. Adversar. alterius partis appendice, fol. 495. & seq.

Germanicè, Schneeweiß abhang Narcissenlilien.

I. Fritillaria pyrenæa obsoleto luteo colore.

III. Fritillaria polyanthos lutea

II. Fritillaria minor, obsoleto colore inodora

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

HÆc Fritillariæ ſpecies gracili rectóque vireſcente caule erigitur ſeſquipedalis: cum foliis, parum junceis, cauli inordinatè appoſitis, cujus in ſummitate flores teſſulati dependent diluti coloris lutei, quadratis rubentibus maculis, haud inordinatis, aſperſi, formâ oblongâ, globoſâ, abſque odore: Fritillaria Pyrenæa aliquibus dicta.

Germanicè, Braun in gelb geſcheckte Narciſſenlilien.

II

Fritillaria, Aquitanicæ non diſsimilis, ex oblongo protenſo caule, foliis indiſcriminatim affixis, paulùm latioribus, ſubviridibus, naſcitur: florum levigatorum reflexis oris luteis, interioribus ſubfuſcè purpureis, in quibus nulla tamen inſignis Fritilli pictura animadverti poſſit.

Germanicè, Gelbgeſcheckte Narciſſenlilien.

III

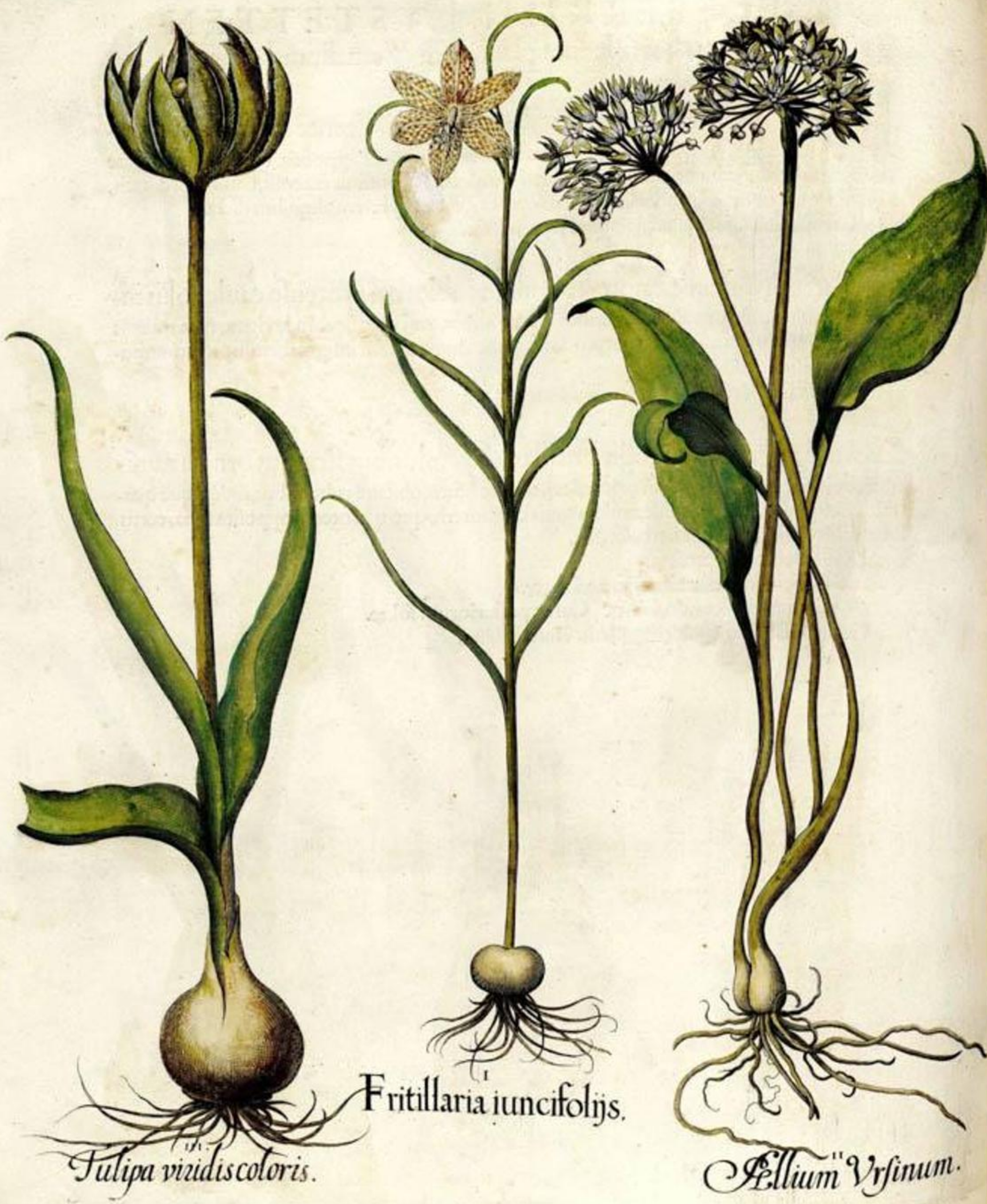
Ex omni parte lætior prodit Fritillaria hæc, pluribus floribus ornata nutātibus, qui virentes lutei ſunt, in oris reflexi, undiq; lituris, obſcurè rubentibus, iisdémque quadratis oblongiuſculis, diſtincti: caulem gerit craſſiorem, quem protenſa oppoſita folia, certis intervallis diſſita, ambiunt herbaſcentia.

De his pleniora recenſent:

Lobel. Adverſar. alterâ parte, fol. 495.

Cluſius lib. ſecundo, fol. 153. Curar. poſteriorum fol. 10.

Germanicè, Viltragende gelbgeſcheckte Narciſſenlilien.

I
Fritillaria iuncifolijs.
III.
Tulipa viridis coloris.
II
Allium Vrsinum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

INter Fritillarias, tenuibus foliis junceis, & exili caule, assurgit hæc numerata: bulbo rotundo depresso: & flores laxat, sex foliorum luteos, rubicundis quadris variegatos: stolonibus & capitello æquè luteis.

Germanicè, Bintzenbletterige geschecfte Narcissenlilien.

II

Allium Vrsinum, ex foliis planis lilii convallium constat protensis, longioribus pediculis, ex bulbo spicato & annatis, emergentibus. Flores stellati sunt, in umbellâ candicantes, cum capitellis virentibus, sparsi & diffusi.

Dodon. fol. 672.
Lugdun. fol. 1546.
Lobel. Obser. fol. 80.
Adversár. fol. 59.
Matth. Casp. Bauhini fol. 422.

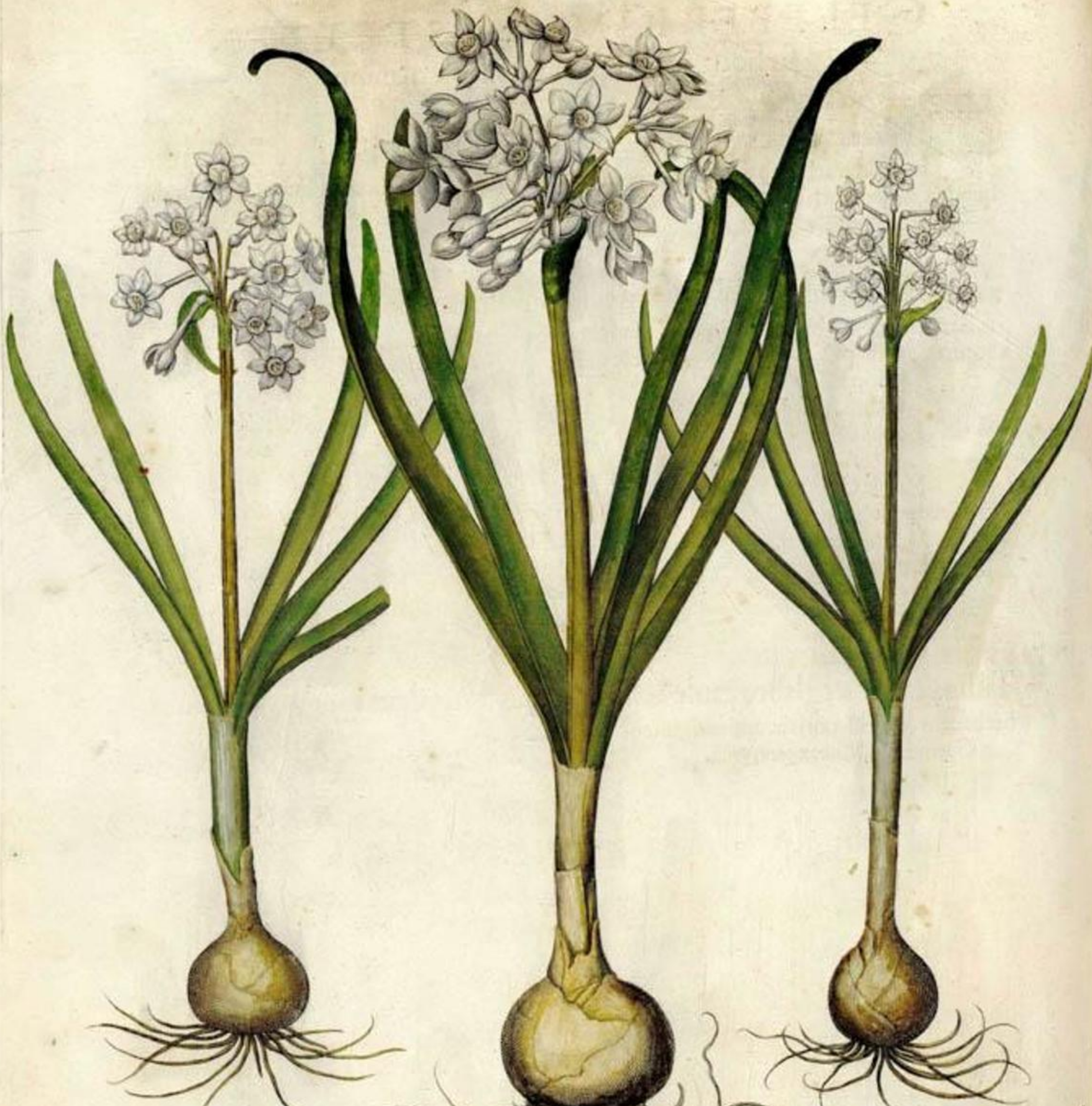
Germanicè, Beerknoblauch.

Matth. Camer. 173.
Durant. 31.
Fuchs. 282.
Trag. 286.

III

Tulipa erecto & glabro caule tollitur, cujus summitati insidet flos, totus herbaceus & viridis, oris acuminatis, introrsum flexis.

Germanicè, Tulipa gantz grün.

II. Narcissus Orientalis medius totus albus polyanthos.

I. Narcissus Orientalis maior polyanthos totus albus.

III. Narcissus Orientalis polyanthos minor totus albus.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

NArciſſum hunc Orientalem Majorem quidam indigitant, quòd cubitalis latifolius ſit, caule protenſo, in cujus cacumine, ex membranaceo involucro, flores fuſi & copioſi albeant, odore fragrantes, perampli, ſinguli cum tribus ſtaminibus luteis, brevibus.

Germanicè, Groß weiß Orientalisch wolriechend Narcissenröslein.

II

Hujus collatione medius hic Orientalis Narciſſus dici meruit, nō minus plurium florum odoratorum, albicantium, copiâ ſtipatus, quàm quòd bulbo, foliis & reliquis paulò minor videatur.

Germanicè, Mittelart weiß Orientalisch Narcissenröslein.

III

Eodem pacto, minor Orientalis, Narciſſus iſte vocandus erit: florū multitudine, figurâ, colore & odore, præſcriptis haud inæqualis.

Dodon. 224.
Lobel. Obſer. 60.
Adverſar. 49.
Cluſius lib. ſecundo, fol. 155.
Lugdun. 1519.
Germanicè, Klein weiß Orientalisch Narcissenröslein.
Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 302.

LXXI

II.
Narcissus Orientalis medio croceus maior.

I.
Narcissus Orientalis medio croceus calice pleno.

III.
Narcissus Constantinopolitanus m… nor, calice fimbriato, medio croceus.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

EXhibet hæc Icon Orientalem Narcissum vernum, pluribus acuminatis albicantibus floribus constantem, qui pallescentibus pediculis oblongantur, & calice, pluribus tortilibus foliolis pleno aureoq;, conspiciuntur, in caule unico, ex foliis porraceis pluribus prodeunte.

Germanicè, Orientalisch Narcissenröslein mit gelb gefüllten Kelch.

II

Simplicibus, sed majoribus, tubulatis, rotundis & auroluteis, prodit Narcissus iste Orientalis calicibus: floribus multiplicibus odoratis albis: caule glabro, viridi: foliis latioribus, prolixis.

Germanicè, Weiß Narcissenröslein/ Orientalisch/ mit goltfarben Kelch.

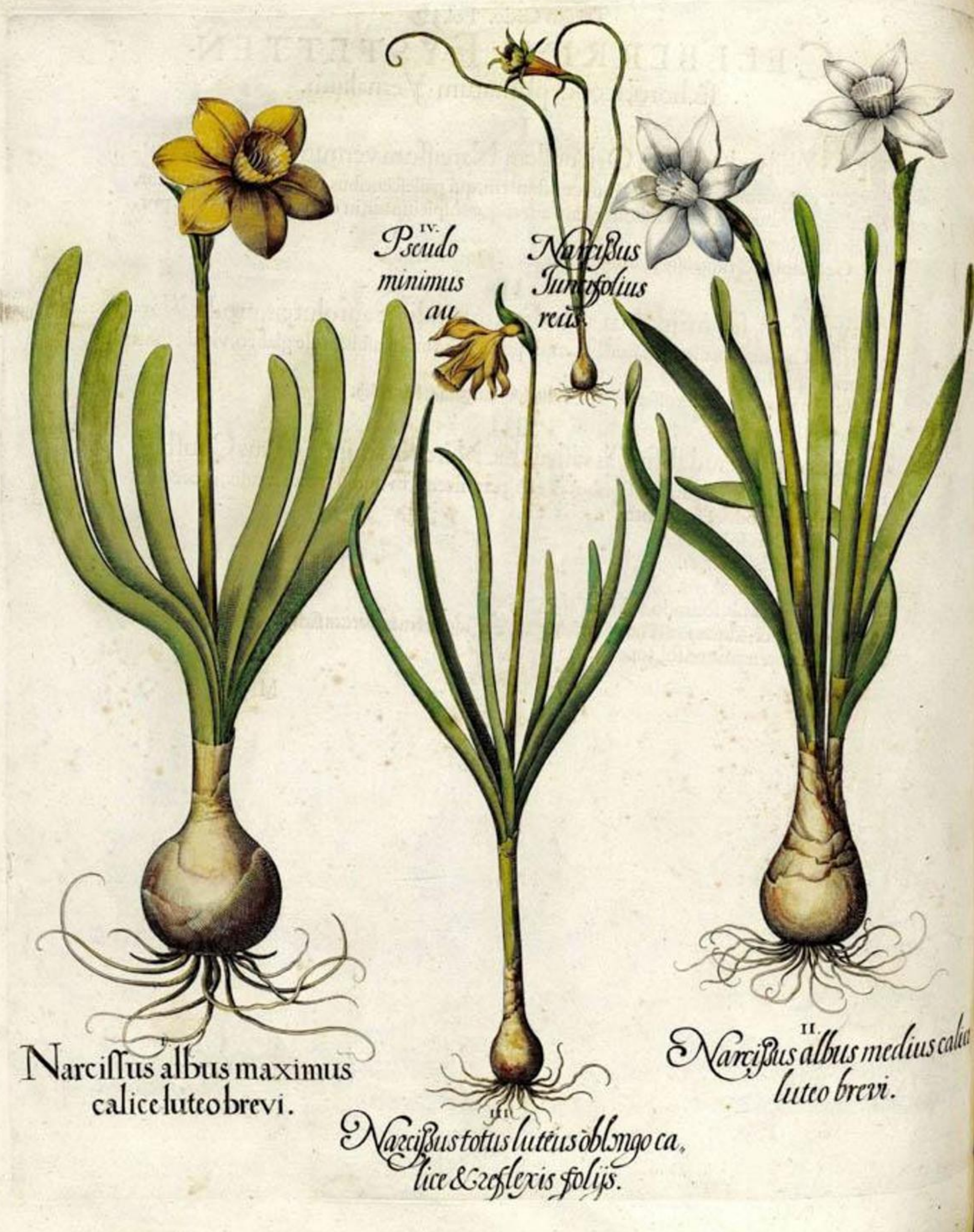
III

Superioribus haud absimilis visitur hic Narcissus minor, dictus Constantinopolitanus: cingitur autem floribus niveis, peramœnis, in quibus mediat calix, croceo colore fimbriatus, odore fragrante.

Dodon. fol. 225.
Lobel. Obser. 61.
Lugdun. fol. 1518.
Clusius lib. secundo, fol. 156.

Germanicè, Kleines weiß Narcissenröslein/ mit Saffranfarben verbortten Kelch.

Tabernæmont. fol. 301.

IV.
Pseudo
minimus
au
Narcißus
Juncifolius
reus.
I.
Narcissus albus maximus
calice luteo brevi.
II.
Narcißus albus medius calice
luteo brevi.
III.
Narcißus totus luteus oblongo ca,
lice & reflexis folijs.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Albicat florum foliis sex, virgulâ notatus, Narcissus maximus, cum tubuloso luteo calice, cæteroquin aliis magnitudine, foliis, caule & bulbis, major.

Germanicè, Constantinopolitanisch weiß Narcissenrosen / mit einem gelben Kelch.

II

Narcissus medius, odoratus, sese exerit bulbo & foliis oblongioribus, erectis, duobus caulibus, quibus flores stellatim foliis sunt impositi, ex pallore albentes, in medio, protenso & parùm crenato luteo calice.

Germanicè, Weiß gesternt Narcissenröslein / mit gelben Kelch.

III

In hoc Narcisso erumpunt folia porrecta, tortilia florum melina, protento quoque altiùs calice auroluteo: fimbriâ crenatâ.

Dodon. fol. 225.
Lobel. Obser. 60.
Lugdun. fol. 1518.
Clusius 156. lib. secundo.

Germanicè, Narcissenröslein / mit hohen gelben Kelch und gewundenen Blettern.

Tabernæmont. lib. secundo, fol. 502.

IIII

Qui Pseudonarcissorum minimus est, surrectis, tenuibus funditur foliis, quorum medio cauliculus exilis gerit florem pyramidalem, herbaceo pallidum, nisi quòd calix aureus, evidentiùs crenatus, extuberet longiùs.

Lugd. 1521. Clus. lib. secundo, fol. 166.

Germanicè, Kleiner Bintzenbletterichter gelber Josephstab.

I. Narcissus de Argiers Polyanthos totus luteus

II. Narcissus nobilis Orientalis polyanthos mixtus.

III. Narcissus Orientalis albus odoratus, calice stellato.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

SVavem odorem ſpirat Narciſſus Nobilis, multorum & plenorum ſeptem nimirum florum Orientalis, ab aliis in hoc mutatus, quòd pluries decuſſata & radiatim juxta ſe habeat diſpoſita folia albentia, in quorum meditullio, loco calicis, cumulentur complicata & conglomerata foliola, amplius diffuſa, alternatim alba & lutea, mirâ ſedulitate picta: pediculi ſunt virentes: caulis ex foliis pallore viridibus, carinatis, prodiens, nudus, rotundus, porraceus.

Germanicè, Orientaliſcher gantz gefüllter weiſer Narciß.

II

Succedit ab Algier oriundus Narciſſus, qui craſsioribus & latis foliis ſuperbiens eſt, floribus luteis duodenis & pluribus, depreſſo quidem caliculo, crocei coloris, ambientibus foliolis ex albo pallentibus.

Germanicè, Egyptiſcher gelber Narciß mit mehr blumen.

III

Stellaribus Narciſsis annumerandus hic venit Odoratus, amœnus, albus: ſic enim flores cum ſuis pediculis, ex membranaceo tegmine prominent exalbidi, quorum medio, ſtellas æmulantes ſtolones, ſeu ſtamina, radiatim concentrati ſunt aurolutei.

Germanicè, Gantz weiß Stern Narciß / auß Oriene.

O XX I

III.
Narcissus Polyanthos Orientalis medio luteus minor odoratus.

I.
Narcissus Polyanthos Orientalis calice medio luteus. odoratus maximus.

II
Narcissus Polyanthos Orientalis medio luteus odoratus maximus

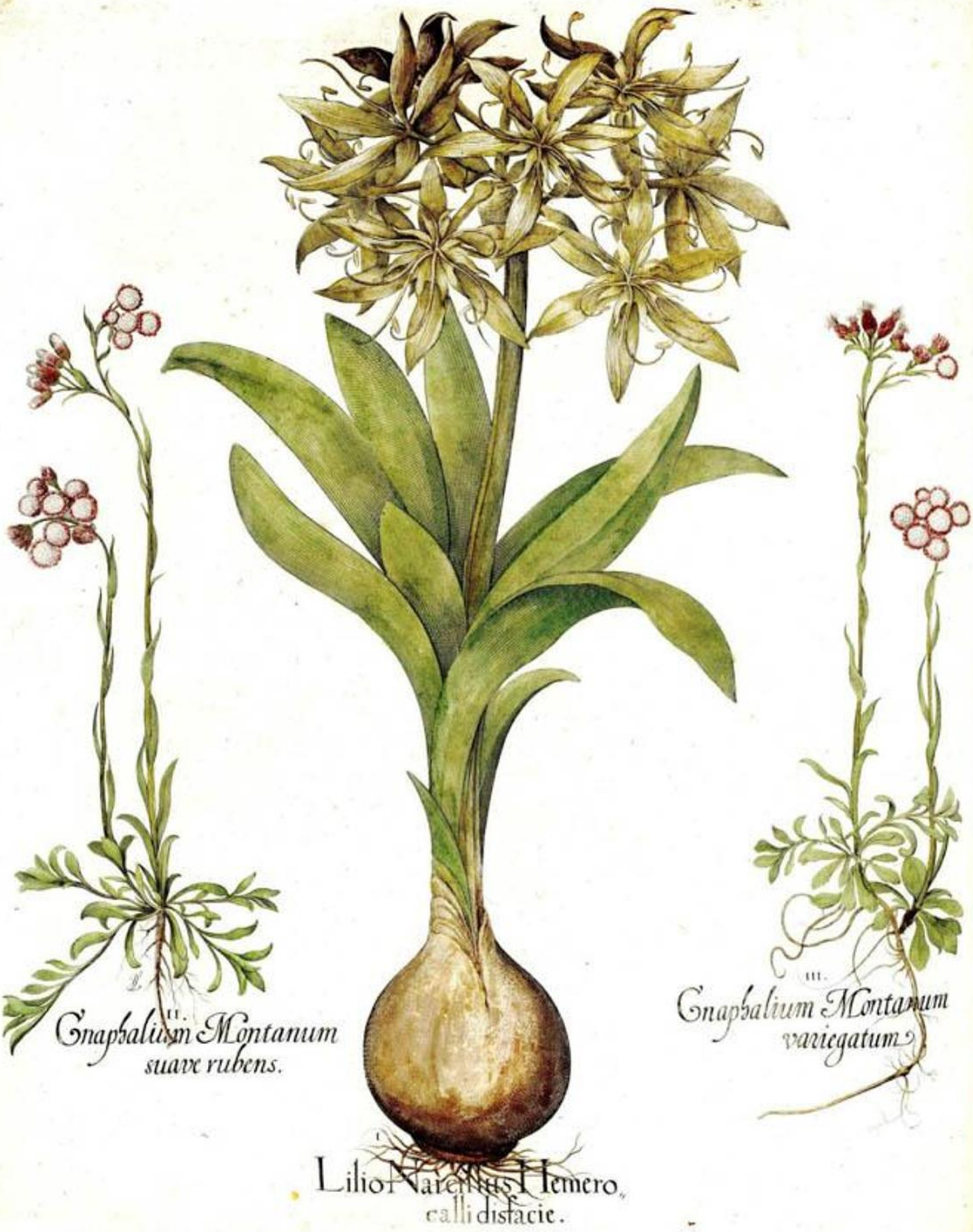
CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

INter Codianos Narciſſos, Orientales tamen, cenſeri volunt hos ſequentes, quo'd calices habeant majores & minores, verùm campanulæ inſtar, in medio flore, unius coloris luteos, amplos, minus tamen aureos: à præcedentibus Narciſſis, eá calicum figurá cavá & amplitudine differentes: odorem ſpirant jucundum cum fragrantiâ. Hilares inſuper & florum explanatorum, ex uno caulis involucro omnium evaginatorum, numero luxuriant elati & multiplices.

Germanicè, Groß I. Mittelart. II. Kleiner. III. Orientaliſche Narciſſen/ mit nidern holen kelchen / alle gantz.

P X X I

II.
Gnaphalium Montanum
suave rubens.
III.
Gnaphalium Montanum
variegatum
I.
Lilio Narcissus Hemero,
calli disfacie.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

NArcissus hic Indicus Matthiolo est Constantinopolitanus, propriè Lilionarcissus dictus, facie Hemerocallidis, Ornithogali vel Pancratii: sic enim nititur bulbo robusto cæpaceo, subfusco, basi, capillamentis ejusdem coloris cincta frequentibus. Ex eo producitur & ascendit, intra septena vel plura herbacea folia, caulis sesquipedalis unus, pluribus floribus onustus, quorum singuli ex pediculis oblongis virentibus sex constant foliis albicantibus: Calicis loco, corpore quodam stellato, laciniato mediante: diffusis staminibus luteoviridibus.

Clusius lib. secundo, fol. 168.
Lobel. Adversar. alterá parte, fol. 502.
Germanicè, Constantinopolitanische Lilgen Narcissen.

II III

Sive inter Filagines, sive Pilosellas, recenseantur sequentes duo Centunculi molles & Gnaphalia, sanè tomentosa sunt, cauliculis & foliis incanis, radicibus circumferētia perreptantibus. II. Prius tamen Montanum, quod Roth Engelblümlein germanico idiomate innotuit, erigitur floribus glomeratim positis, ex albo suaviter rubentibus. III. Alterum verò Montanum etiam, Germanicè Gesprengt Engelblümlein/variatur florum colore, albis & rubeis foliolorum oris & apicibus.

Lugdunens. 115. Dodon. fol. 68.
Lobel. Advers. 201. Clus. lib. tertio, fol. 329.
Tragus 125. Tabernæmont. lib. secundo, fol. 107.

I. Narcissus iuncifolius po-lyanthos albus.

III. Leucoium Bulbosum minus.

II. Lilio Narcissus Bononiensis.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

AD crebriores soboles Iuncifoliorum Narcissorum refertur presens, multorum quoque florum Narcissus, quo ad folia & tubum candore nitidus, medio tamen emicantibus certis quibusdam luteis staminulis, inconditè positis.

Clusius poster. Curar. fol. 12.

Germanicè, Weiser Narcissen viler blumen/ und mit Bintzenblettern.

II

Tenuioris & inflexi caulis, cum foliis ex cinereo herbaceis, hæc est Tulipa Apennninea, Bononiensis &c. in qua uni atq; alteri partito, flores cum staminibus mediocroceis insident lutei, suaveolentes, parùm laciniati, & in his folia quædam recurva: bulbus illi est obscurè phœniceus, oblongior.

Lobel. Obser. 63. Adversar. 51.

Cluss. lib. secundo, fol. 151.

Camerarii Epitome, fol. 958.

Germanicè, Gelb wolriechend Tulipa.

Tabernæmont. 309.

III

Leucoium bulbosum, in uno caule protéso, ex membranaceo involucro, plures profert flores pendulos, colore lacteos, quorum apices maculà quàdam subvirescente inficiuntur. Bulbus (uti aliorum) priori cæpaceo tegumento, cum capillamentis fuscus est, cæteris & interioribus verò panniculis albicans.

Germanicè, Klein spàte Hornungsblumen viltragend.

QVARTVS ORDO
COLLECTARVM PLANTARVM
VERNALIVM.

IV. Tulipa candida purpura rub[escentibus] virgulis ex[…]scentibus

II. Tulipa alba circa calicem lute[…]um. radis ru[…]bente.

V. Tulipa lutea, in medio conifor. macula rubens.

III. Tulipa lutea irrorata ex cinnabari rutilis maculis.

I. Tulipa lutea virgulis oblongi[s] ad latera, colore cinnabaris.

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones plantarum Vernalium.

VErsatilium & versicolorum plantarum est Luxurians Tulipa, Latinis Lilionarcissus, florum foliis potissimùm maximeq; ambiguus. Ducentarum enim specierum numerum superare deprehensum est, ita ut earum ordinẽ & modũ venantem ferè effugiant; quod vel hoc solo manifestũ fuit, quòd cum paucis ab hinc annis bulbi dubiæ istarum, & mixtæ speciei, in hortum aliquem translati fuissent, sequẽti anno unius coloris, & simplicis, conspicerentur florere degeneres: his verò Illustrissimi nostri Principis hortis evaderent, floribus & magnitudine magis conspicui, variegati, splendidiores.

Dilucida Tuliparum historia, & descriptio legi potest, apud indefessos Botanicos, & accuratissimos:

Clusium lib. secundo, fol 138. & seqq.
Lobel. Observat. fol. 65. & seqq.
Adversar. 52.
Dodon. fol. 231.
Lugdun. 1528. & sequenti.

Rarissimæ visu, & singulares, in florentibus viridariis, Illustrissimi domini, Eystettensis Principis, præfatis, subsequentes erant.

I

TVlipa lutea, in medio foliorum lineam rectam dorsalem viridẽ ducit, prope latera, oppositas maculas oblongas, rubescentes: labris, ex luteo virescentibsu, terminatur.

Germanicè, Gelb Tulipan/ mit grünen streiff und hochrothen seiten streimen.

II

Explicatur florens Tulipa alba, fundo & stolonibus luteis: purpura rubente ad medium floris folii pertingente circulo: cæteroquin floribus albescentibus.

Germanicè, Gantz weiß/ mit gelbem boden/ und umb denselben eim Rosinrothen Circkel.

III

Tulipa summè lutea, conglobata rubedine, usq; ad summitatem folii rutilat, figurâ flammeâ coniformi.

Germanicè, Gelb mit Feuerrothen gesprengt.

IIII

Regina Tuliparum, quibusdam ampliatur albicans, aspersis oblongis & indifferentibus purpurascentibus rubeis maculis & virgis, extremitatibus labrorum incisis, atque in apicibus foliorum laciniatis.

Germanicè, Gantz weiß mit Rosinrothen vermengeten und gemischten auch zertheileten blättern.

V

Lutea foliis est hæc Tulipa ex viridi, in medio tincta coniformi maculâ, Cinnabaris colore, foliis in extremis oris laciniatis.

Germanicè, Gelb mit Cinnoberrothen getheileten blättern.

Tulipa lutea ex rubro viridi coccineo variegata.
I.
Tulipa albicans margine coccineo.
IV.
Tulipa ex flavo rubescens.
III.
Tulipa ex albo marginibus ru- bescens.
II.
Tulipa flavide pallens oris coccineis.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa ſerotina, quæ ex bulbo, cum ſuis capillamentis, inferioribus flexuoſis, latiori, ſubfuſco, tollitur, ex pleno, rotundo, exili lanugine aſperſo, caule virente evaginato, cum foliis amplis imbricatis, incurvis, ex cœruleo viridibus: flore cum apicibus vario, uno alteri incurſante colore: ſic enim albicans flos, luteis in directum ductis lineis, oris coccineis gaudet.

Germanicè, Weiſe Tulipa/ mit Roſinfarben enden vnd gelben ſtraiffen.

II

Tulipa præcox, bulbo porrecto prodit: foliis florum parùm ſciſsis, ex florido luteis, mixtis, intercurſantibus lineis & marginibus ex coccino lucidis.

Germanicè, Liechtgelb vnd weiſe Tulipa/ mit Roſinfarben enden vnd ſtraiffen.

III

Tulipa prȩcox, foliis mucronatis, ornatur flore niveo, exteriora verſus, paulatim flaveſcente, oris cinnabarim colore imitantibus.

Germanicè, Tulipa weiß/ mit gelben enden/ vornenher mit Cinnoberrothen vnd Roſinfarben ſtraiffen.

IIII

Tulipa ſerotina albicans ex flavo purpureo, foliis florum mucronatis, prope calicem luteis unguibus conſtat.

Germanicè, Gelb Roſinfarbe vnd braune Tulipa/ ineinander vermengt/ mit eim gelben boden.

V

Tulipa verſicolor, ſerotina, foliis florum apicibusq́ue reflexis notatur byſſinis, in quibus medium floridum purpureum, virgis oblongis, alterum verò roſeum lineis vividis viridibus tingitur.

Germanicè, Gantz gelbe Tulipa/ die 3. mittlern bletter Cinnoberroth geſprengt/ die andern Roſinroth vnd grün geſtraimt.

V. Tulipa Coccinea albescentibus oris.

IV. Tulipa miniata linea viridi

III. Tulipa lutea margine roseo.

II. Tulipa candida lineis viridibus.

I. Tulipa lutea maculis aspersa minutis

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa, ſicut plæræq; aliæ, ſtriatis foliis, cæpaceo bulbo ſignatur, floribus luteis, miniatis virgis etiamnum latioribus ſplendeſcit: unguibus in ſinu nigris, capitulo virente.

Germanicè, Tulipa gantz gelb/ mit Cinnoberrothen ſtreimen und ſchwartzem boden.

II

Tulipa nobilis, præcox, candida, ſuper nervum florum foliorum, lutea linea, ad acumina usque deducta, bulbo oblongo.

Germanicè, Tulipa gantz weiß/ in der mitten des blats grüne ſtrich.

III

Lutea & hæc exurgit, tenera, præcox Tulipa: floribus ex viridi ſplendidè luteis: extremitatibus roſeis.

Germanicè, Gelbe Tulipa mit Roſinrothen enden.

IIII

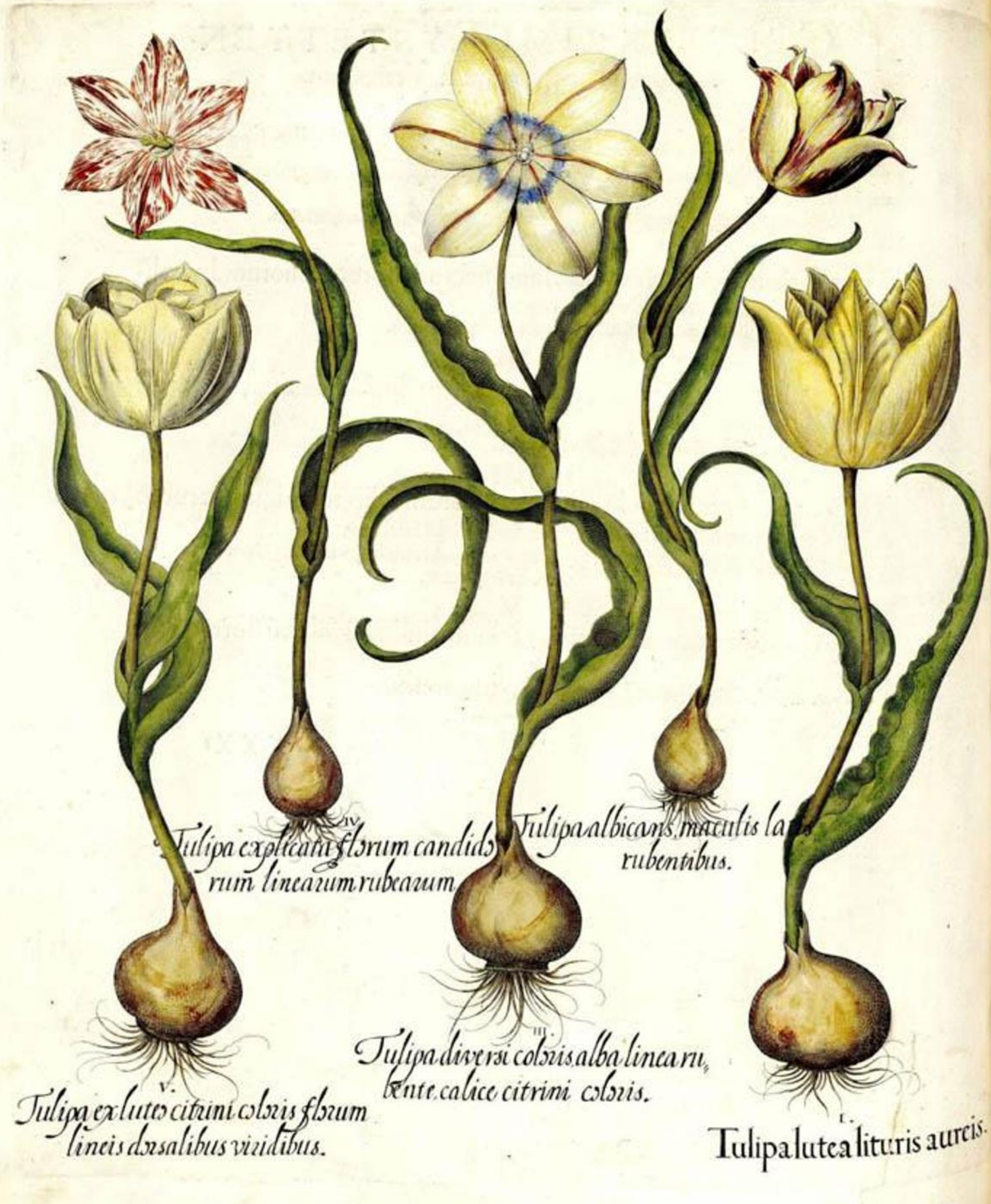
Tulipa rarior præcox, paulo acuminatis florum foliis, reflexis, iisque rubro miniatis ornatur, cum lineâ viridi ad ungues finiente, qui lutei ſunt.

Germanicè, Tulipa Roſinfarb in roth geſprengt/ mit gelbem boden/ außwendig mit grünen und weiſen ſtreimen.

V

Tulipa ſerotina, coccinei coloris, ad album diffluens foliorũ florum oris: fornice flavo.

Germanicè, Tulipa Roſinroth/ mit weiſen enden und gelbem boden.

IV
Tulipa explicati florum candido-
rum linearum rubearum
Tulipa albicans, maculis la
rubentibus.
III
Tulipa diversi coloris, alba linea ru-
bente, calice citrini coloris.
V.
Tulipa ex luteo citrini coloris florum
lineis dorsalibus viridibus.
I.
Tulipa lutea lituris aureis.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa caule flexuoso, ex foliis carinatis evaginato, floribus emicat luteis, virgulis latis ad apicem, magis magisque aureis, obductis: usque adeò undulatis: bulbo serotinis proprio.

Germanicè, Gantz gelbe Tulipa/ mit Goltfarben streimen.

II

Hæc ex foliis imbricatis præcox, calice florum luteo, præter oras albicantes, mediâ parte saturatè rubente luxuriat.

Germanicè, Tulipa Kirschenfarb/ mit weissen enden vnd gelbem boden.

III

Ista Tulipa, similiter diversicolor, explicatur florum foliis alternatim albis & argenteis, quæ à calice ad apicem pinguntur mediâ lineâ rubente: calix est luteus, radiatus in circumferentiâ colore cœruleo.

Germanicè, Tulipa 3. blat verwechslet mit Silberfarb/ vnd 3. blat weiß mit rothen strichen/ auch einem gelben boden/ vnd vmb den boden ein blawen Steern.

IIII

Panditur hęc Tulipa albis floribus, virgulis longis rubeis, ad foliorum summitates pertingentibus, fornice luteo.

Germanicè, Tulipa gantz weiß/ mit hochrothen breiten sträimen vnd gelben boden.

V

Tulipa conglobata, foliis florum amplioribus cavis nascitur, qui ex luteo citrini sunt coloris, per medium lineis viridibus signati.

Germanicè, Gelbe Tulipa mit grünen sträimen.

V.
Tulipa ex purpura rosea persica.
II.
Tulipa aurei coloris.
IV.
Tulipa parte media viridibus signaturis, altera vero rubra.
III.
Tulipa lutea prope calicem radiis rubro.
I.
Tulipa lutea maulis rubens.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa præcox, flore variat luteo, maculis aſperſo, & virgulis rubro-miniatis.

Germanicè, Tulipa hochgelb/mit rothen ſtreimen vnd flecken.

II

Tulipa ſerotina flore conſtat in totum aurei coloris.

Germanicè, Tulipa ſchön Goltfarb.

III

Tulipa præcox floribus explicatur luteis, prope fornicem ex rubro tinctis, calice rurſus luteo.

Germanicè, Tulipa mit gelben boden vnd Cinnoberrothen ſtreimen.

IIII

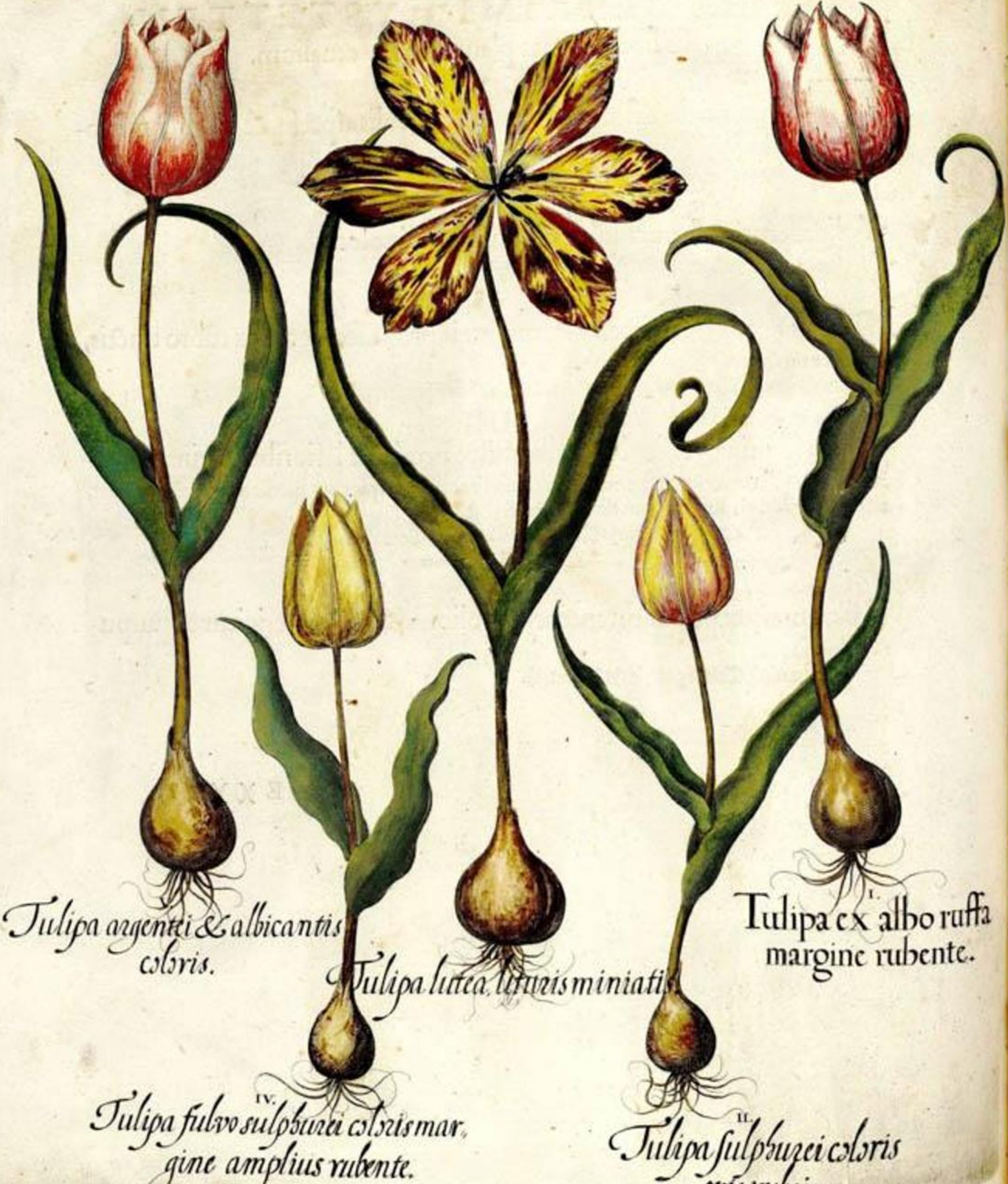
Tulipa ſerotina, verſicolor, bulbo fuſco prodit, & latioribus carinatis foliis: Florum folia exteriora repanda, ex coccino ſunt rubea: quorum medietas ex minio rubet, alterâ lituris & virgis viridibus delibutâ exiſtente.

Germanicè, Tulipa gantz liechte Roſinroth halbire/auch Cinnoberroth mit grünen ſtreimen.

V

Tulipa præcox, pumilio, tenerorum foliorum, floribus erigitur ex purpurâ roſeis.

Germanicè, Tulipa gantz liechte Roſinroth.

I. Tulipa ex albo ruffa margine rubente.

Tulipa argentei & albicantis coloris.

Tulipa lutea, lituris miniatis.

IV. Tulipa fulvo sulphurei coloris mar-gine amplius rubente.

II. Tulipa sulphurei coloris oris rubeis.

CELEBERRIMI EYSTETTEN-ſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipæ color florum acuminatorum eſt helvus, inter album & ruf-ſum medius: viridi venâ ad dorſum ſecundum longitudinem excurrente: labris ſatu-ratè purpuraſcentibus.

Germanicè, Tulipa weißroth/mit hochrothen enden.

II

Tulipa ex dubiis & mixtis una: ſulphurei nimirum vel melini coloris, flo-ribus mucronatis eſt prædita, juxta dorſum ſurſum utrinq; excurrentibus radiis herbeis, flam-mæ figurá, oris rubentibus.

Germanicè, Tulipa Schweffelfarb/mit Roſinrothen enden vnd grünen ſtreimen.

III

Tulipa lutea, miniatis in longum & ad latera ſparſis lituris, ſtaminibus pur-puraſcentibus, umbilicum circumſeptis, dilatatur.

Germanicè, Tulipa hochgelb/mit hochrothen enden.

IIII

Tulipa pumilio, florum folia gerit in trigonum acuminata, ſubtus non in calathi formam, ſed depreſſa, colore melino: ad oras, prope ungues inſuper latius ſaturatè ru-bentia.

Germanicè, Tulipa Schweffelgelb/mit breitrothen enden.

V

Tulipa præcox, ſex florum foliis, exterioribus quidem tribus acuminatis, argenteis, interioribus tribus parùm orbiculatis, albis, notatur, ſingulorum dorſis vená rubi-cundá protenſis.

Germanicè, Tulipa mit 3. Silberfarben blettern/vnd 3. Leibfarb ſchillerten.

Tulipa purpurea calice
pallescente.
IV.
Tulipa ex pallido tota vi-
rescens.
III.
Tulipa
lore pallescentibus, lituris pro-
pe apices roseis flammiformib.
II.
flexis, inferi-
miniatis, exterius
margine ex cinnabari ru-
coloris, o-
ris rubeo purpurascen-

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa ſerotina effertur floribus, quorum eximia eſt candicantia, iisque ad oras utrinque aſperſis lituris, ex rubeo purpuraſcentibus.

Germanicè, Tulipani hochweiſz/mit roth Purpurfarben enden.

II

Tulipa præcox Polymita, florum foliis fathiscit, vario & mixto colore imbutis. Interiora enim reflexorum ſunt miniati coloris, marginibus auroluteis: exteriora verò rubent.

Germanicè, Tulipa vermiſcht mit Cinnoberroth vnd gelb/vnd auff den enden goltfarb.

III

Hujus Tulipæ flores explicati, ex citrino vel ſulphureo colore palleſcunt: ſtolonibus & capitulis viridibus: rutilis autem, flammarum inſtar, faſtigiatis maculis tingitur, apices ferè foliorum conis ſuis tangentibus.

Germanicè, Bleichgelbe Tulipan/ mit Roſinrothen feuerſtreimen.

IIII

Tulipa conglobatur, florum ex luteo ſaturatè virentibus foliis.

Germanicè, Tulipa gantz gelbgrün.

V

Sic iſta Tulipa, hiare incipit, floribus rubeopurpuraſcentibus, calice luteo.

Germanicè, Tulipani Purpurfarb mit gelben boden.

Tulipa summe miniata, calice luteo.
Tulipa lutea miniatè punctata.
Tulipa alba maculis roseis.
Tulipa rosea, venis luteis.
Tulipa alba unguibus luteis.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa præcox, floribus auroluteis, punctis miniato colore irroratis.

Germanicè, Tulipa goltfarb/mit Cinnoberrothen püncklein.

II

Tulipa præcox alba pumilio, explicatur floribus, ſinu luteo, ſtaminibus purpureis, capitello viridi.

Germanicè, Tulipa weiß/mit gelben boden und braunen ſtraimen.

III

Tulipa præcox alba, floribus explanatis, maculis coccinoroſeis aſpergitur, fornice luteo, cum ſtaminibus purpuraſcentibus.

Germanicè, Tulipa weiß/mit Roſinrothen flecken und liechtgelben boden.

IIII

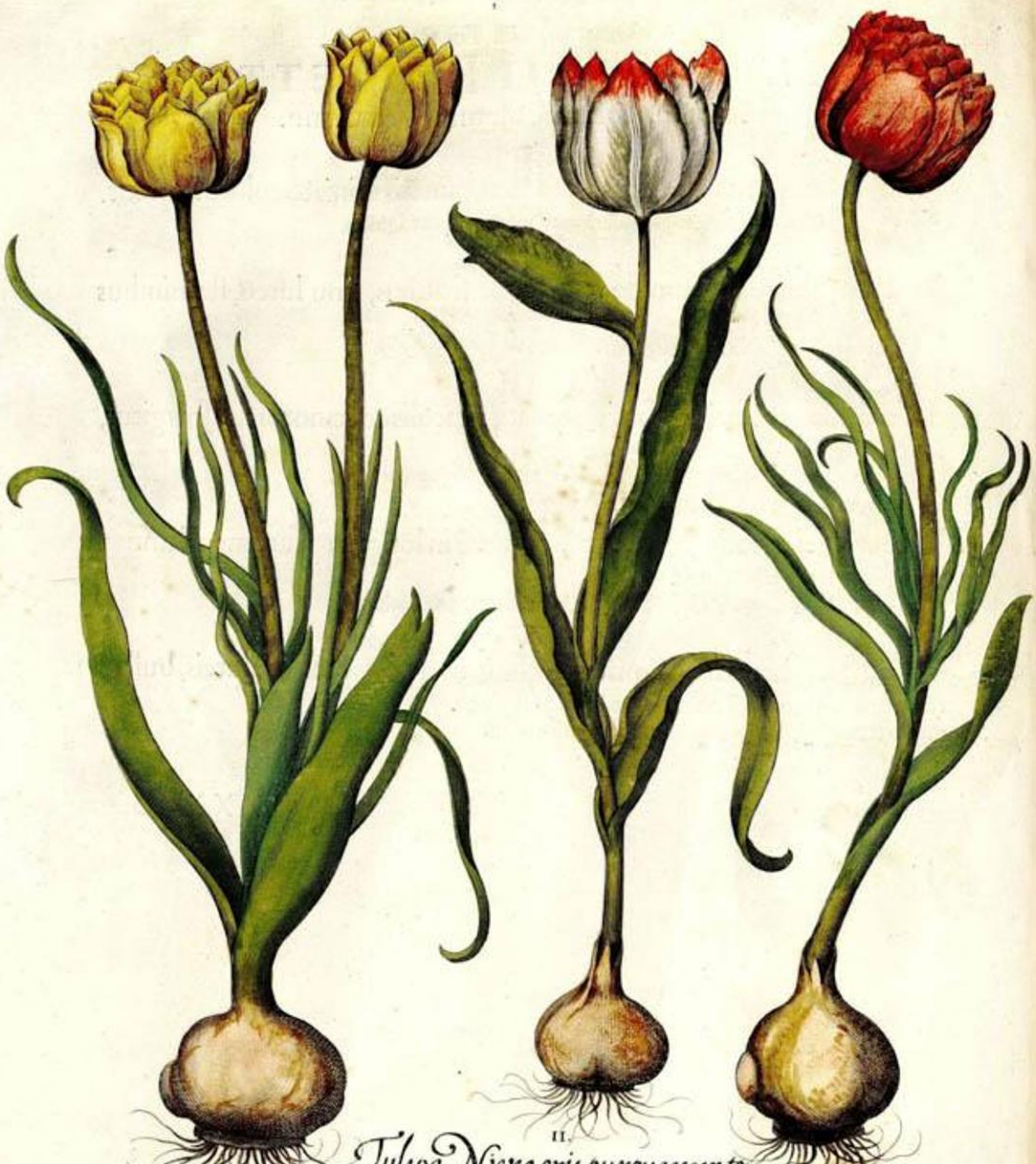
Tulipa roſei coloris flore humilior, venâ in longum à ſummo ad imum ductá, ſicut & unguibus luteis.

Germanicè, Tulipa Roſinfarb/mit gelben ſtraimen und gelben boden.

V

Tulipa floridè coccineis conſtat floribus, unguibus & calice luteis, bulbo (ſicut præcedentes & aliæ ferè omnes) pullo fuligineo.

Germanicè, Tulipa Cinnoberroth/mit gelben boden.

II.
Tulipa Nivea oris purpureascente.

III.
Tulipa flore pleno, tota lutea.

I.
Tulipa Miniata pleno flore.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa ſerotina, flore pleno miniato producitur: foliis ſtriatis, tornatis, per medium fiſſis, tenuibus: (id quod commune ferè Tulipis, quæ flore pleno naſcuntur.) Bulbus cum appendice, latior, depreſſus.

Germanicè, Doppelte rothe Tulipa mit gefüllter blumen.

II

Tulipa ſerotina, nivei coloris, oris florum per totum ex rubro purpureis, phalærata eſt inſuper, in caule, ſuperiore folio viridi vivido, mediâ parte, ex albedine roſeo, in ſummo biſulco.

Germanicè, Schneeweiſſe Tulipa mit Roſinfarben enden.

III

Tulipa ſerotina, flore duplici plenis, erigitur luteis vel citrei coloris: caule craſſiore: foliis, quæ ſuperiora ſunt, in longum ſciſſis: conſtat bulbo amplo, cum annato colore pullo.

Germanicè, Gelbe gefüllte Tulipa.

III.
Narcissus medio purpu-
reus minor.

I.
Tulipa serotina po-
lyanthos.

II.
Leucoium Bulbosum
serotinum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa rarior, ex pluribus caulibus ramosa, bulbo dilutè spadiceo, capillamentis subfuscis, enitebat hæc floribus phæniceis, sinu cœruleo, ad centrum flavescente, quod cum stolonibus luteum erat.

Dodon. 231.
Clusi. 144. lib. secundo.
Lugdun. 1529.
Lobel. Observ. 66.
Advers. 52.
Germanicè, Rosinroch von vilen blumen Tulipant.

II

Multorum florum Leucoium hoc exurgit, quod aliis Narcissolyriũ pratense videtur, flores habet majores, nivei coloris, propendentes, quorum singuli etiam pluribus quàm sex constant foliolis, ad caliculũ affixis, in cujus medio stamina pullulant lutea: caulis & folia carinata sunt viridia: bulbus & capillamenta pullo picta.

Dodo. 230.
Lobel. Observ. 64.
Clus. lib. secundo, fol. 171.
Germanicè, Grosse spete vilblumichte Hornungsblumen.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 308.

III

Inter minores Narcissos, medio purpureos, florum albedine magis est elegans, & candicat, texturâ simplici, quorum medio orbiculus est auroluteus, stamina flavescentia: ex bulbo cæpaceo fusco prodeunt cauliculi, & junci potius, quàm folia, virescentes.

Dodon. 225.
Lobel. Observ. 60.
Clus. 156.
Germanicè, Weiß klein Narcissenröslein.
Matthiol. Camer. 442.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 304.

II
Tulipa globosa serotina aureo co.
lore punctata.

I
Tulipa globosa serotina cin.
nabrio colore.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

TVlipa globoſa, patula, biflora conſpicitur, florum foliis ex cinnabari ſanguineis, unguibus trigonis obſoletè purpureis, ad circulum flavum concentrantibus, capitello luteo, & ſtaminum apicibus purpuraſcentibus.

Germanicè, Tulipani von hoch Cinnoberrothen farben und ſchwartzen boden.

II

Serotina alia Tulipa globoſa, hilaris, lutea, ex coccino aureis notis & punctiunculis ſignata & depicta, pullo & cæpaceo bulbo, filamentis cineracei coloris, extollitur.

De hac Lobel. Obſerv. 66.
Cluſius, lib. ſecundo, fol. 143.
Epitome Matth. Camer. 955.
In horto Medico Camer. 175.
Matth. Caſp. Bauhini, 859.
Germanicè, Goldfarb ſpate Tulipani / hochroth geſprengt.
Matthiol. Camer. 442.
Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 309.

III. Tulipa Persica non aperta. I. Tulipa polyanthos præcox rosea colore mixta. II. Tulipa Persica aperta.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

EX caule, ramoſo medio virente, præcox hæc cubitalis Tulipa protendit multiplices flores mucronatos,aliquatenus repandos,purpura roſeos,ſtigmatibus & lineis luteis frequentioribus ornatos.

Germanicè, Viltragend Roſinroth Tulipa mit gelben ſtrichen.

II

Propagatæ ſunt hæ Perſicæ Tulipæ, floribus dorſo roſeo, quod in exterioribus foliis, oris mucronatis ternis obſervabatur. Cæteris tribus interioribus niveá albedine ſplendentibus, oris obtuſis: unguibus purpureis: capitulo luteo, & ſtaminulis cineritiis: caule gracili,erecto: foliis ſtriatis, junceis & flexuoſis.

Cluſius Curarum poſteriorum fol. 9.

Icon: horti Regii Galliarum: Robini.

Germanicè, Offene vnd zugethane Perſianiſche Tulipa.

M)( )( )(1

III. Victorialis longa.

I. Tulipa Serotina stellata.

II. Molÿ latifolium flore flavo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

OB eximiam floris venuſtatem, rara hæc ſerotina Tulipa, haud immeritò ſtellata appellatur: cujus folia ſex mucronata, decuſſatim concentrantia, latiora ſe pandunt, candore albeſcentia: quorum centro tollitur capitulum luteum, ſtolonum apicibus purpuraſcentibus.

Lobel. Obſer. 66.
Adverſar. 52.
Lugdun. fol. 1529.
Cluſius lib. ſecundo, fol. 144.
Germanicè, Stern Tulipa.

II

Moly montanum, quamvis ab accuratiſsimo Cluſio graphicè delineetur, differt tamen, quòd hoc, folia latiora & profundius carinata, pluraq; quàm bina habeat erecta: intra quæ caulis enodis & glaber, in ſummo floſculos luteos, ſtellatos, porrigat: bulbus verò, cum ſuo bulbulo annato & capillamentis, pulli ſint coloris.

Cluſius in Appendice alterá cap. 37.

III

Ex Gentianæ majoris, vel Hellebori albi, foliis virentibus, nervoſis, evaginatur caulis, hujus Victorialis longæ, Allii Alpini, Serpentini &c. qui prope florem vireſcit, inferiore verò parte radicem verſus dilutè purpuraſcens: in faſtigio ornatur multá florum albedine lacteorum ſtellatorum turmá: ſtaminulis luteis: radicem ſortita eſt oblongam, cortice fibroſo, reticuli inſtar obtecto, capillamentis variè ſparſis, ſubfuſcis.

Dodon. fol. 210.
Lobel. Obſer. 81.
Adverſar. 59.
Lugdun. 1547.
Cluſius lib. ſecundo, fol. 189.
Matth. Caſp. Bauhini, 422.
Matth. Epit. Camer. 392.
Germanicè, Alpenknoblauch / oder Sigwurtz / das Männlein.
Matth. Camerarii, 175.
Tabernæmont. lib. ſecundo, fol. 192.
Durante 32.

QVINTVS ORDO
COLLECTARVM PLANTARVM
VERNALIVM.

Corona Imperialis
Polyanthos.

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

QVæ verè Corona Imperialis Polyanthos mirandæ & luculentæ magnitudinis dici meruit, claruit Anno 1611, Aprili mense, floribus nutantibus & submissis quadragenis, colore ex croceo rubentibus, plerunq; sex foliis uno constante, in margine purpurascentibus quibusdam venis & oris: supra quos confertim fundebatur coma viridior, foliis angustioribus, tenuibus, sparsis: caulis ad crassitiem trium unciarum supra terram assurgebat, superans cubitos cum semisse duos, levis & minus rubeo purpureus: quò propior solo, eò foliis arctioribus, saturovirentibus, inflexis, repandis, crassioribus, mucronatis in longum & reflexis, circundabatur circulariter.

Clusius lib. secundo, fol. 128.

Germanicè, Vilblumen tragend Keiserscron.

Tabernæmont. fol. 325.

Corona Imperialis.

Celeberrimi Eystettenſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Corona Imperialis ſerotina: Turcarum Turſai: Chalcedonicum Lale: bicubitalis: caput efferens ſub criſtâ comoſâ, ex foliis exilibus, mucronatis, adornatâ: dependent flores nutantes, nolarum inſtar, phœniceo rubentes, ſex plerunq; foliis: in quorum calice interno, ſingulis foliis appreſſa ſunt tubercula ac uniones, aquam in ipſo meridiano fervore ſtillantia limpidam, dulcem: ex meditullio calicis porriguntur ſtolones albicantes, cum piſtillo nigricante, trifido: poſt flores, fructus, formâ triquetrâ, iiſque non niſi fœcunda ferentes ſemina, tolluntur ſurſum: caulis rotundus inferius excipitur foliis latioribus, ſaturatè virentibus, circumflexis, amplis.

Bulbus magnus, ſolidus, cæpaceus, ſquamoſus, trium librarum pondere, feriente, ſicut & tota planta, herboſo, fœtido, tetróque ſubſtat odore: craſſis, longis, ejuſdem cum bulbo coloris, pallido atris filamentis.

Dodon. fol. 202.
Lobel. Obſer. 86. Adverſ. alterâ parte, 513.
Lugdun. fol. 1495.
Cluſius lib. ſecundo, fol. 128.
Germanicè, Goltfarbe Keiſers Cron.
Tabernæmont. 2. Buch/ 325. Blat.

B)()()()(1

Corona Imperialis florum claſſe duplici.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

E Luculentis duorum ordinum floribus conſtat hic Coronæ Imperialis, Turcici Turſai potiúſve Turſanda ſcapus cardinalis. Prior enim ſeries circulariter ſubjicitur ſupremis totius plantæ ſparſis & fuſis foliorum capillamentis, quem alius atque alius circumfluentium herbaceorum foliorum radius in glabro caule ſuccedit: floribus, ex cinnabari miniatis pendulis, ſubnexis. Ab uno latere hujus effigiei conſpicitur explicatus flos, cum ſuis tuberculis, inſtar unionum, ſtylo luteo trifido.

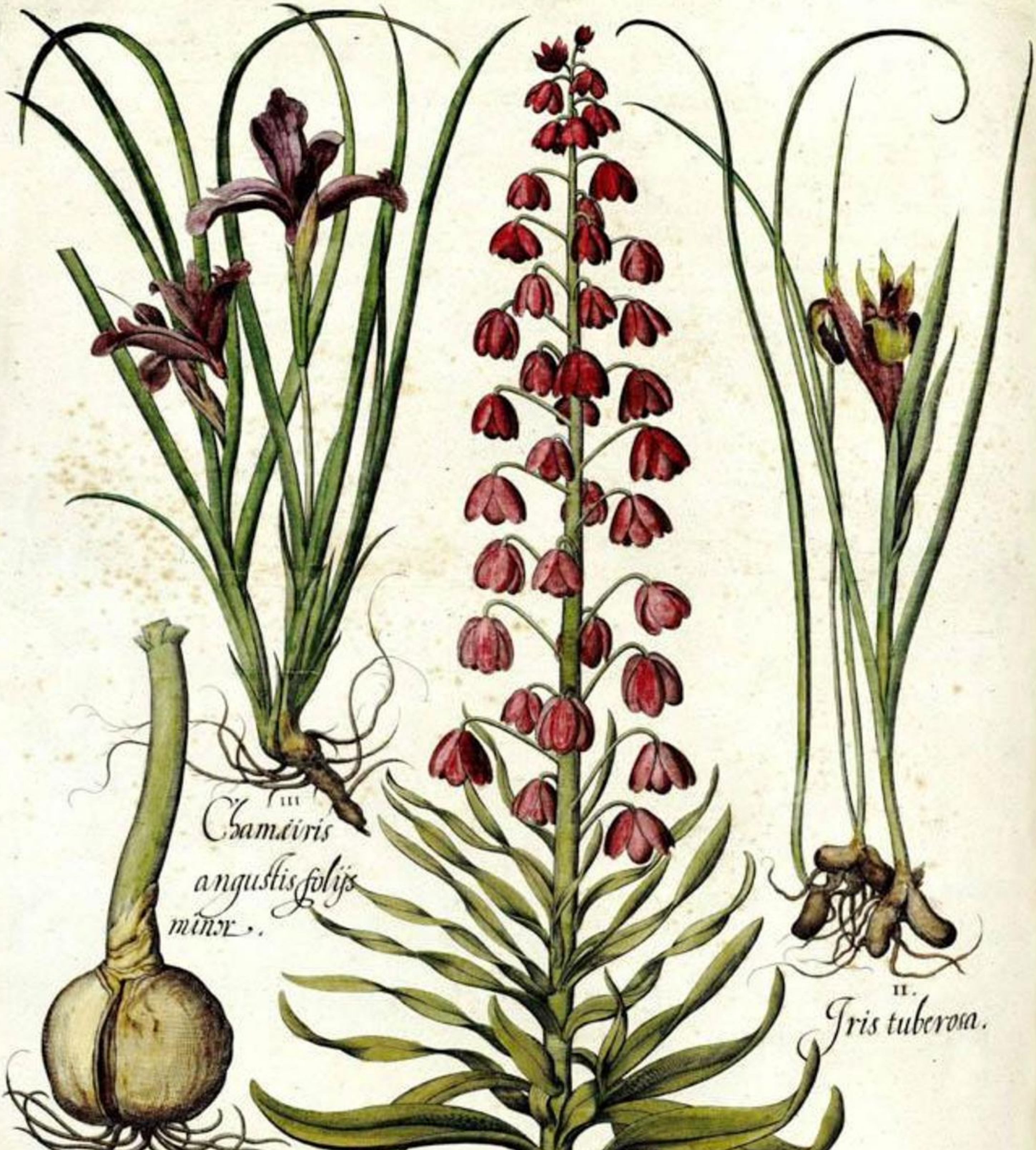
Altero verò margine exhibetur hexagonon ſeminiferum erectum caput, cujus ſunt ſemina ſubruſa, contiguo ordine juxtà recondita.

Lobel. Adverſar. alterá parte, fol. 512.

Cluſius lib. ſecundo, fol. 125.

Germanicè, Roth feuer haarfarbiche Keiſers Cron / mit doppelten blumen / abſatz und krantz.

C XXXX I

III. Chamæiris angustis folijs minor.

II. Iris tuberosa.

IV. Bulbus lilij Persici.

I. Lilium Persicum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Lilium Persicum, quod apud alios singulare & solum, sic horto isto celebri, quá videtur formá, nasci fategit cultior natura: cubitos tres scapus usque ad bulbum superat: floribus, ut nolæ appensæ, ex rubro purpurascentibus, quorum stamina lutea. Ad bulbum usque, in caule exeunt folia angusta, longa, multum striata, dissita tamē, & circulari ordine, ut in Coronâ Imperiali.

Dodon. fol. 220.
Lobel. Observ. 86. Adver. ultimâ parte, 512.
Lugdun. fol. 1495.
Clus. fol. 130.
Germanicè, Persianische Lilien.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 324.

II

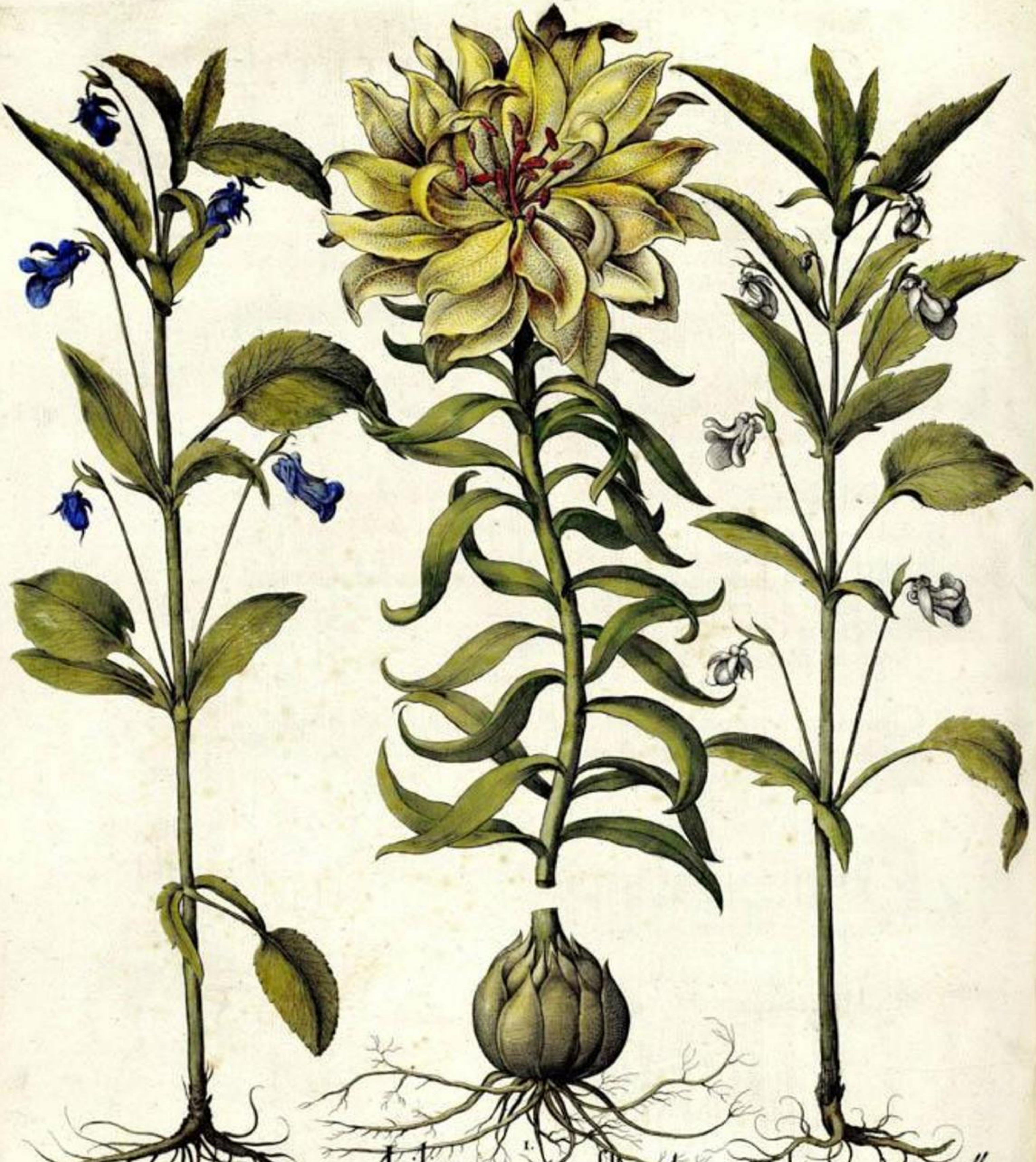
Iris Tuberosa, rarior, angustis, triquetris, longissimis constat foliis, saturatè viridibus: supra caulem, ex quo vaginatim, labellis obscurè violaceis, juxta quæ luteoviridia acuminata folia, flos exurgit jucundè odorus: radix nō ex bulbis bulbulisve, sed tuberibus oblongis & nodulis, cinere nigricantibus, in longum protractis, terræ se insinuant.

Dodon. fol. 249. Lugdun. fol. 1613.
Lobel. Observ. fol. 51. Advers. fol. 363.
Germanicè, Langknöttichte Schwertel.

III

Chamæ Iris sylvestris Minor, Angustifolia: oblonga, instar gladiolorum, benè virentia habet folia, supra radicem nodosam, subrufam: flores ex geniculatis caulibus exurgunt plures violacei, odore chrysomalorum.

Dodon. fol. 247.
Lobel. Obser. fol. 54.
Lugdun. fol. 1611.
Clusius lib. secundo, fol. 229. & 230.
Matth. Camer. Epitome, fol. 5.
Germanicè, Klein blawe Schwertel.
Matth. Camer. fol. 2.
Bauhini, fol. 334.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 334.

I. Lilium cruentum flore pleno.

II. Viola erecta flore cæruleo.

III. Viola erecta flore albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

EX solertiâ luxuriantis Naturæ, provenit Lilium Cruentum Puniceum, uberiore flore & pleno dictum: Anno 1612. florum folia, sexagenarium superabant numerum: nitescunt ea ex miniato crocea, punctis saturatis, variè flexa & contorta: staminibus rubentibus, apicibus verò obscurius. Pistillus huic erat unicus trifidus, luteus: caulis pro florum amplitudine tenuior, foliis tortilibus: radice bulbosâ, sparsis capillamentis latius diffusis, subnigricantibus.

Germanicè, Gefüllt goltfarb Lilien.

II — III

Quia caulibus firmis, rectis, cubitalibus protendantur, & humi non repant Violæ hæ: Assurgentes à Dodonæo, ab aliis Erectæ nominantur: foliis gaudent latis, acuminatis, ad margines vtrinque serratis & denticulatis: non nisi florum colore differentes sunt, simplices tamen, nec uti laceæ tricolores.

SECUNDA ex cœruleo purpurascentes habet flores.

Germanicè, Hoch uffrechter blawer Mertzenveil.

TERTIA ex Cyaneo albescit floribus.

Germanicè, Hoch uffrechter weiser Mertzenveil.

De his legi possunt

Dodon. fol. 160. Lobel. Obser. 334. Advers. 266.
Cas. Bauhini in Dioscor: fol. 825.
Epitome Matth. Camer. fol. 911.

II.
Lilium purpureum maius Do-donei.

Scapus cum bulbo.

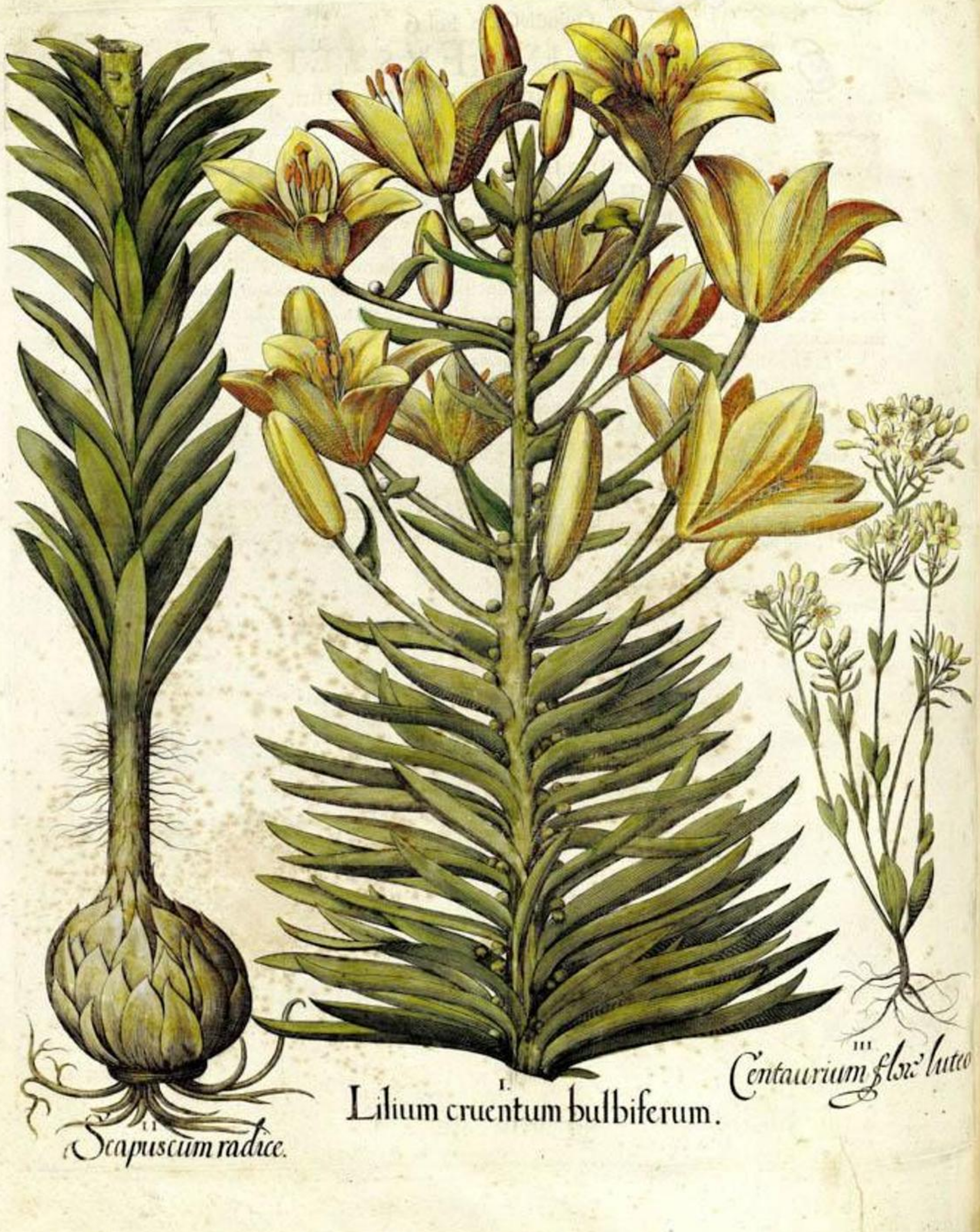
CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

GRatiosum elegantium florum Croceopurpureum Lilium exhibetur, Herbariorum Hemerocallis, quæ bulbo, squammis nucleatim cõtexto, pallore albente, procerum protrudit scapum, foliis carinatis, saturatè viridibus, circumcirca radiatim septum: supra medium potissimùm alæ occurrunt, suis singulæ donatæ floribus, qui, dum effusi sunt, ad aureum colorem coruscatione rubent repandi: staminibus & pistillo colore hisce respondentibus. Flores verò latentes, & nondum dilatati, in apicibus virescunt, aliàs rubedine remissiores: at ii, qui minores, & ex alis jam inde ab initio enascuntur, orbiculi oblongi, toti sunt virides.

Dodon. 198. Lobel. Obser. 84. Adversar. 60 & 61.
Clus. lib. secundo, fol. 156. Lugdun. 1495.
Epitom. Camer. 616. Hort. Camer. 89.
Matth. Casp. Bauhini, 600.

Germanicè, Roth groß Goltfarb Lilien.
Fuchs. cap. 137.
Matth. Camer. 285.
Tabernæmont. lib. secundo, fol. 328.

I.
Lilium cruentum bulbiferum.
II.
Scapus cum radice.
III
Centaurium flo. luteo

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Lliorum purpureorum, cruentum hoc bulbiferum Martagon lætius & altius grandeſcit, cubitos duos, cujus & ſcapus cum bulbo depictus exhibetur, lõgitudine ſua excedens. Panditur alatum, punicei aurei coloris floribus: ad ſingulas alas, quibus dicti flores inſident, bulbilli vireſcentes incumbunt ceu gemmæ, plures quidem & majori numero, ubi folia virentia cauli radiatim adnaſcuntur: radix, quæ bulbis ſquammoſa terrâ conditur, ex luteo albeſcit.

Dodon. 199. Lobel. Obſerv. 84.
Lugdun. fol. 1949. Cluſ. lib. ſecundo, fol. 137.
Germanicè, Roth Goltfarbe Lilien mit Zwiffeln.

III

Ex floribus Citrioluteis peramœnis, appingitur Centaurium luteum, foliis quidem caulem cingentibus, Perforatæ figurâ erectis tamen, per quæ caulis tranſvehi videtur ex pallido luteus.

Dodon. 334. Lobel. Obſerv. 219. Adverſ. 173.
Lugdun. 1290. p. Cluſ. lib. ſexto, fol. CLXXX.
Epitome Camer. 427. Horto ejusd. 37.
Matth. Bauhini 488.
Germanicè, Klein Tauſentgüldenkraut mit gelben blumen.
Fuchſius, 145.
Matthi. Camer. 214.
Tabernæmont. libro ſecundo, fol. 456.
Durant. 275.

I.
Lilium cruentum polyanthos
III.
Centaurium minus flore albo.
II.
Centaurium minus flore rubro.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

SCapo unico & præalto extollitur Lilium puniceum hoc, rarum, Majestatem præ se ferens, cruentum, liris striato, saturatè Citrio, quem plurima folia mucronata, ejusdē coloris, confuso ordine amplexantur. Hujus summitate numerosa florum soboles propagata aggregatur, cæstus instar: erant enim Anno 1611. miro naturæ spectaculo, & culturæ merito, 84. numerati: Clusius sexagenorum meminit: colorem Sandycis æmulantur omnes; staminum rubentibus apicibus; pistillo quadrifido luteo emergente.

Germanicè, Goltfarbe Lilien/ mit vilen blumen/ auff einem stengel.

II

Centaurium minus, fel terræ, exiguâ durâ radice, caules suos porrigit, ex foliis oppositis quadantenus enatos, hanc namque Perfoliatæ formam gerit, sicut sequens, & Lychnidis modo flores erectos habet pallidè rubentes.

Dodon. fol. 334. Lobel. Observ. 218. Lugd. 1789.
Epitome Camer. 426. Horto Camerarii, pag. 37.
Matth. Casp. Bauhini, 488.

Germanicè, Klein Tausentgüldenkraut mit rothen blumen.

III

Vegetius floribus albescentibus erigitur hoc Centauriorum minus, altioribus insuper caulibus, qui in oppositum cinguntur foliis, priore parùm latioribus: innotuit Lobel. in monte Trinitatis Nerviorum Observ. fol. 218.

Germanicè, Klein Tausentgüldenkraut mit weissen blumen.

II.
Lilium Byzantinum flore multiplici

I.
Lilium album.

III.
Scapus Lilij.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Lilium Byzantinum flore multiplici, & venustate, & raritate, aliud superius descriptũ superat. In reliquis par illi reperitur, foliis in ambitu subhirsutis, inordinatè caulem, purpurascente viriditate præditum, stipantibus. Flores quoq; conveniunt, nisi quòd foliorum convolutorum numero duodenario & staminum multitudine, quá eundem exæquant, discrepent. In radice & seminibus alioquin nullum discrimen offertur.

Germanicè, Doppelte rothe Türckische Bund oder Keisers Lilien.

II

Vulgaris notitiæ quidem hæc planta est, sed quam Salvatori nostro præferre placuit omni gloriæ pompæque regis Salomonis, solio insidentis. Hæc illa ipsa est, quæ sceptris Francorum auspicatissimum symbolum præbuit; quam ex lacte effuso Iunonis dum Poëtæ ortam putant, Rosam Iunonis indigitare voluerunt. Cujus florem tam exactè fragilem humanæ nostræ naturæ conditionem exprimere, præter alios, D. Basil. & Theocritus autores sunt. Quæ hic apponitur, valdè procera est, & sæpius usque ad bicubitalem altitudinem pervenit. A radice turbinatá, & è crassis squammosis nucleis albis sursum spectantibus compactam, in caulem elevatur firmum, carnosis, latis & levibus, ac læto virore splendentibus foliis (quæ unicá costá medio sui per longitudinem excurrente notantur) stipatum, eaque sensim usque ad summitatem ejus attenuantur, ubi pulchri, candidi, nitentes, magni, odorati & striati flores in ramulis aliquot copiosè prodeunt, calathum quasi efformantes, ab angusto ortu in latitudinem laxatum, ex senis plerunque foliis, & quæ summis labris reflexa, constantes: in medio illorum stylus crassus, triangularis, staminulis pulverulentis quibusdam croceis cinctus, eminet. Semen Martagi ferè in pyriformibus torosis capitulis, intrinsecus alveolis quasi septum, profert, subrotundum, compressum, & obsoletè rubescens, quod omninò à vulgo posthabetur.

Brunfels. pag. 45. tom. 2. Raps. 13.
Dodon. de stirp. coronar. in octa. editione, fol. 121. cap. 32.
Lob. Obser. pag. 83.
Icon. 163. Adver. 60.
Cœsalp. lib. decimo, cap. 35. fol. 419.
Lugd. lib. 15. fol. 492.
Matth. Casp. Bauhin. fol. 600.
Cam. Epitom. 570.
Hort. Camer. 88.
Phytopin. Casp. Bauh. fol. 109.

Germanicè, Weiß Lilien.

Tabernæmont. fol. 326. lib. secundo, cap. 17.
Matth. German. Cam. lib. secundo, cap. 78. fol. 284.
Trag. cap. 85. fol. 301.
Fuchs. cap. 137.
Durante, fol. 522.

II.
Veronica recta cærulea.

I.
Sultan Zambach Martagon Constantinopolitanium flore albo.

III.
Bulbus Sultan Zambach cum inferiori parte caulis.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Auri sacra fames seriò Turcarum animos corruptos, inter alias stirpes complurimas, & hanc, quam hic unà cum scapo suo bulboso exhibitam voluimus, nobis prodere coëgit. Sultan Zambach, quasi Sultanæ Lilium à Clusio, à Lobelio verò Martagon album seu Lilium candidum Byzantinum appellatur. A Lilio nostro non valdè discrepat, quà folia & flores, quà bulbum & caulem, præterquam quòd folia rariora & paulò minora sint, æquè ac flores, qui aliàs colore pares non minus odorati reperiuntur.

Clusius nonnullas hujus plantæ radices tantæ molis se vidisse memorat, ut vix utrâq; manu comprehendi possent. Idem addit, unam illarum in plano, & tres uncias ferè lato, caule plures quàm sexagenos flores protulisse.

Lobel. Obser. 85. Icon. pag. 165.
Clus. plant. hist. lib. secundo, cap. 5. fol. 155.
Casp. Bauhin. in Phytopin. fol. 109.
Germanicè, Weiß wolriechende Türckische Keisers Lilien.

II

Veronica recta quorundam Lobel. quam post formæ similitudinem etiam semine se prodit, licet à plurimis Herbariorum in Lysimachiarum classem referatur; veluti & eidem Lob. Lysimachia cœrulea hortensis nuncupatur. Caule prædita est cubitum alto, foliis contrario situ in illo positis Veronicæ erectæ I. Clus. sed angustioribus & magis serratis, viridibus: floribus in summis ramulorum virgis spicatim congestis cœruleis, eidem Veronicæ aut Gamandreæ non absimilibus: semina in planis bifidis membranaceis marsupiolis compressa, lutea, minuta. Radix subest non profunda, fibrosa, in lateribus se valdè propagans.

Dodon. fol. Gall. pag. 58. lib. primo, cap. 50.
Lobel. Observ. pag. 186. Advers. 145. Icon. pag. 344.
Lugdun. lib. nono, fol. 1060.
Clus. quò ad Iconem plant. histor. lib. quarto, fol. LII.
Phytopin. Casp. Bauh. fol. 469.
Germanicè, Blawer ufrechtstehender Ehrnpreiß.
Tabernæmont. lib. secundo, cap. 27. fol. 99.

IIII.
Palma Christi.

I.
Ornithogalum spicatum flore lacteo.

II.
Ornithogalum Pannonicum.

III.
Palma Christi

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ORnithogalum, ex albâ, ſquammatâ, bulboſâ, ſeſsili parte, cum capillamentis, radice, profert folia magna, craſſa, carinata, erecta; in quorũ medio caulis exurgit, explicatus alis, & pediculis, quilibet florem ſuum dilatantes: exteriùs flos ſex foliolis panſus eſt ſaturatè viridis, interiùs colore lacteſcit, viridibus ſtaminibus, capitulis alboluteis: à quibusdam Ornithogalum Monſpellienſium, lacteum, ſpicatum nominatur.

Dodon. fol. 222. Lobel. Obſerv. 47.
Lugdun. 1585. Cluſ. lib. ſecundo, fol. 187.
Epitome Camer. 315. Matth. Caſp. Bauhin. 415.

Germanicè, Frembd Feldzwiffel/ mit weiſen blumen.

II

Ornithogalum hoc, à Dodonęo ſcribitur eſſe Aſphodelus bulboſus Galeni Pemptad. II. lib. II. fol. 209. Attamen non tam raros habet caulis flores, ſed iisdem benè veſtitus, ſpicatum quidem dicier promeretur: color florum eſt viridi lacteſcens, nervulo ſcilicet vireſcente, dorſa peragrante. Pannonicum eſt Ornithogalum, Raro Cluſio lib. 2. fol. 187.

Lobel. Adverſ. 46.
Lugdun. 1582.

Germanicè, Vngeriſche Feldzwiffel grünleche blumen.

III

Plantæ hæ Palmę Chriſti dicuntur. Prior floribus donata purpureis & incarnatis: aliis Baſilicum majus.

Germanicè, Händleinwurtz/ Creutzblumen Leibfarb.

IIII

Altera folioſa, ex floribus toto candidis naſcitur.

Germanicè, Händleinwurtz/ mit weiſen blumen.
Luculenter háſce memorant:
Dodon. 240. Lobel. Obſerv. 93 & 49.
Lugdun. fol. 1562 & 1565,
Epitome Camer. 626.
Matthiol. Caſp. Bauhin. 637.
Germanicè, Matthiol. Camer. 305.
Fuchſ. 271.
Tabernæmont. 356.

II. Scabiosa Sylvestris minor caerulea.

Ornithogalum Arabicum.

III Genistella Tinctorum

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ORnithogali elegantior præpollet hæc ſpecies Arabica, Hyacinthi Orientalis æmula, parùm ab eo differens. Lacteo florum colore prædita eſt, ſtaminibus æquè candidis, apicibus luteis, cùm foliolorum extremitates acuminatæ quoque luteæ ſint: capitellum porrò in medio floris protrudit nigricans: caule protenſo lucidè viridi: ſicut & foliis carinatis, ex bulbo cum ſuis annatis & capillamentis candicantibus emiſſis.

Dodon. Pempt. 2. lib. ſecundo, fol. 221.
Cluſius lib. ſecundo, fol. 186.

II

Scabioſam Minorem flore cœruleo Agreſtem quidam hanc indigetant, quæ anguſtis, tenuibus & leviter criſpatis conſtat foliis, cauliculos habet protenſos, rotundos, mediâ ſuâ parte nudos. Horum ſummitati inſidet flos conglomeratus, figurâ conglobatâ, cœrulei coloris, qui paulatim preſſior dilatatur.

An correſpondeat deſcriptioni Lobel. Adver. fol. 252.
Lugd. ſub nomine Aphyllantis 1. fol. 864. lib. 7. cap. 56.
Phytop. C. Bauh. fol. 528.
Caſp. Schvvenck. lib. 1. ſtirp. Sileſ. fol. 192. ſub nomine ſtebes minoris.
Germanicè, Wild Apoſtemenkraut/ mit hochblawer blum.
Tabernæ Icon. pag. 162. Herbario lib. 1. pag. 548.

III

Geniſtella infectoria, tinctoria, foliis anguſtis, acuminatis, numeroſis, virentibus ſurgit, floribus ad faſtigia copioſis, & ſiliquis ſummè luteis.

Dodon. fol. 751.
Cluſ. lib. primo, fol. 102.
Lobel. Obſer. 531. Adverſ. 407.
Germanicè, Ferbblumen/ Haidenſchmuck.

III. Polygonatum maius.

I. Ornithogalum Hispanicum spicatum.

II. Polygonatum vulgatius.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ORnithogalum Hiſpanicum, non ſcriptum, in ſpicam tranſit, & attollitur floribus lacteis candidis, cauliculum levius virentem ambientibus. Bulbus huic eſt parvus, non cæpaceus, nec ſquammoſus, albicans tamen, affixis fibris inferiùs capillaribus. Folia protendit anguloſa ferè triquetra, aliquantùm carinata, herbacea.

An congruat cum ſolertiſſimi Cluſii deſcriptione,
L. II. fol. 188. edita?
Germanicè, Spaniſch Sternblumen.

II III

Salomonis ſigilla, ſive Polygonata, duarum ſpecierum hîc effigiantur, ſic dicta potiſsimùm, quòd multùm geniculatis radicibus nitantur, ex quibus cauliculi ſatis tenues emiſsi, per intervalla diſtincti, latioribus, nervoſis, porraceis foliis adornantur: quæ ſingulos ſuos affixos habent floſculos albos dependentes. Floribus protruſis & annatis globuli ſuccedunt virides, qui in majori Polygonato tandem nigricant. Differunt aliàs hæ duæ ſpecies in hoc evidentius, quòd Majus Polygonatum pluribus, craſsiore tamen radice, geniculis careat, lætioribus nihilominus foliis, binóq; florum ampliorum numero gaudeat.

Dodon. fol. 345. Lobel. Obſer. 361. Adverſ. 285.
Lugd. fol. 1623. Cluſ. fol. 276. lib. 2.
Camer: Epitom. 693. Matth. Caſp. Bauh. fol. 678.
Germ. 1. Weißwurtz. 2. Groß Weißwurtz.
Fuchſ. cap. 223. Trag. 150.
Matth. Camer. 325. Tabernæm. lib. II. fol. 430.
Durante fol. 778.

II.
Ornithogalum lacteum maxi-
mum.

I.
Hyacinthus Serotinus
obsoleto colore.

III.
Ornithogalum Spicatum
maximum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

RESpondet hic Hyacinthus ſerotinus deſcriptioni diligentiſsimi Cluſii, L. II. Rarior. Plant. fol. 177. exaratæ, niſi quòd erecta habeat folia, imbricata, ſaturatè viridia, eaq; duo potiſſimùm, in quorum divaricatione aſcendit cauliculus rotundus, ex utroq; latere floribus ſubfuſcis vel obſoletis ornatus.

Germ. Spåter Hyacinth.

II

Rarioris & inſolitæ aliàs magnitudinis, eſt Ornithogalum lacteum ſpicatum maximum, in hoc perquàm celebri horto, bicubitale proſiliens: caule multùm erecto, rotundo, ex foliis protenſis, ſuperiùs flexuoſis, anguſtioribus, porraceis. Supra medium caulis, flores, ad cacumina uſq;, radiatim prodeunt, quilibet, ex ſuis pediculis uncias longis, ſoli: ſex foliolis interiùs, lacteis, exteriùs verò lacteo herbaceis conſpicui, capitulo luteo, ſtaminibus purpureis. Bulbus ex cæpaceis tegumentis & tunicis albicantibus, filamentis craſſioribus, pro plantæ magnitudine robuſtis, circumſparſis, nutrimentum humi petit.

Germ. Weiſſe groſſe Feld Zwiffel.

III

Ornithogali lactei ſpecies Major (comoſum quis dicere poſſet) ex duobus bulbis connatis, cum ſuis capillamentis, effunditur foliis anguſtis, craſſis, porraceis, reflexis; caulibus aſſurgentibus, prope ſuperiores partes, floribus lacteis undiq; ſtipatis, medicati odoris, quorum ſtamina cum luteis apicibus ſunt purpurea.

Germ. Ein andere art der groſſen weiſſen Ackerzwiffeln.

Pleniorem horum qui deſiderat delineationem, Autores conſulere poteſt, quorum in præcedenti Ornithogalum adumbratione facta eſt mentio.

SEXTVS ORDO
COLLECTARVM PLANTARVM
VERNALIVM.

II.
Trifolium Acetosum flo: albo.

I.
Rosa Damascena flore pleno.

III.
Trifolium Acetosum flo: flavo.

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ROsa Damascena flore pleno albo. Palmarem venustatis & odoris gratiam, supra cæteros ferè flores omnes, veterum simul & recentiorum tàm sacris quàm profanis elogiis Rosa obtinuit, populos desiderio sui etiam ad plura discrimina indaganda permovens, quæ Theophrasto & Plinió potissimùm, multitudine, asperitate, levore, colore, odore foliorum, & locis natalibus æstimare placitum fuit. Nostra in Damascenarum odoratissimarum censu ponenda videtur. Caulis altitudo est binorum cubitorum, qui variè ramosus, purpurascens, hamatis spinulis obsidetur: folia vulgares rosas æmulantur, oblonga, & paulò minora, modicè circumserrata, ac unicæ costæ, quinario aut septenario numero, æqualiter & utrinq; conjugatim affixa, præter superioris partis virorem, infernè albicantia: flores pari specie & formâ vulgare genus referunt, multiplici foliorum alborum conglomeratione in orbem collecti, suavissimi odoris Moschati fragrantiâ placentes: semina & radix à vulgatiori genere parùm discrepant.

Dodon. fol. 187. in textu.
Lobel. Obs. 618. Adv. 446. fol.
Lugdunens. 425.

Hort. Med. Cam. 144. fol.
Matth. Cas. Bauh. 167. fol. in textu.
Germ. Gefüllt Bisen oder Muschate/ auch Damascenerröslein.

Tabern. 787. lib. 3.
Matth. Cam. Germ. 55 fol. in textu.
Durant. 852.

II

Trifolium acetosum, Oxys Pliniana, Alleluia & Panis cuculi, Oxytriphyllon, flore albo. Radicula brevis, subrusa, compactili squamarum albescentium coagmentatione se humi diffundit, erigens singulis longis pediculis folia tripartitâ serie simul juncta, sinubus externis species cordatas referentia, viridia, mollia, gustu acida, vespere aut pluviâ imminẽte, ut Clariss. Clusius de Oxy luteâ loquitur, in umbonis quasi figuram se complicantia: flores singulatim similibus stylis suffulti, quinis foliis albis, tenuibus, ac aliquot minutis in medio staminulis donantur: capitula pentagona subnascuntur, exili, copioso, ruso semine referta.

Dodon. 568.
Lobel. Obs. 495. Adver. 382.
Lugdunens. 1355.
Epit. Matth. Cam. 584.

Hort. Med. Cam. 114.
Matth. C. Bauh. 608. & 609.
Phytop. Bauh 656.
Germ. Sauer Klee/ Buchampffer oder Buchklee.

Trag. 197. fol. cap. 178. lib. 1.
Fuchs. 213. cap.
Tabern. 224. lib. secundo.
Cam. Matth. Germ. 292.

Durant. 1012. fol.
Qui, præter Fuchsium & Tragum, etiam sequentis, iisdem locis, mentionem faciunt.

III

Oxys corniculata repens flore flavo, Trifolium acetosum corniculatum. Figurâ ac foliorum serie prædicto respondet, angustiora tamen sunt, & subhirsuta, pallidè virentia: ramulos habet multos, quandoq; subrubentes, rotundos, tenues, humi fusos, ac geniculatim se crebris radiculis capillaribus firmantes: flosculi quinque foliis flavis stellatim emicãt, Vulgatiore minores, aliquot simul juncti: semina ferunt succedentia, acuminata, angularia, sursum versa cornicula, quæ matura levi attactu laterum hiantium osculis granula minuta, rufa, rugosa, subrotunda & compressa successivè expuunt & ejaculantur, conniventibus vicissim osculis: radix tenuis, subrufa, in capillamenta abit.

Dodon. 569. sine descriptione iconem posuit.
Cœsalp. lib. 15. c. 2. fol. 364.

Clus. lib. 6. fol. CCXLIX.
Germ. Mallerkraut oder Sauerklee mit gelben blumen.

Reliquos autores superiùs vide.

IIII.
Rosa lutea maxima flore pleno
III.
Rosa provincialis flore incarnato pleno.
I.
Rosa centifolia rubra.
II.
Rosa prænestina variegata.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ROsa centifolia Batavica rubra. Æmulatione foliorum latiorum, virescentium, vulgari Provinciali præstat, pariter ac fortioris & gratioris odoris fragrantiâ, colore magis rubro, amplitudine & stipaturâ florum multiplicium: cætera affinitatem cum dictâ Provinciali abundè fatentur. Nostra ducentenorum foliorum numero adprimè placebat.

Vid. Clus. 113. lib. 1.

Germ. Grosse Hollendische Rosen von hundert blätern/ mit rothen blumen.

II

Rosa Prænestina variegata plena. Foliis & caulibus à prædictâ non multùm recedere videtur, flores expanduntur in folia dimidiatim rubescentia, vel striis rubris exarata, aut, ut Clus. habet, tertiâ duntaxat parte alba, seu nunc integra alba, modò integra rubra, inter se commixta, pari luxuriâ, quâ Caryophylli quidam hortenses, mirificè variant.

Vid. Clus. loco superiùs citato.

Germ. Gefüllte gesprengte rothe oder leibfarbe Rosen.

III

Rosa Provincialis flore incarnato pleno. Rosa Persica quorundam. Alabandicæ Plinii similis Dodon. Virgarum pallidè virentium, & hamatis aculeis horrentium altitudine satis attollitur: folia lata idem nervus, ab exortu in bifidas lacinias laxatus, quinquepartitis divisuris porrigit: flores alabastra turbinata quodammodò sustinent, multiplici pallidè rubentium foliorum texturâ odóreq; suavissimo superbientes, staminulis meditullii quamplurimis capillaribus flavescentibus donatos: semina ovalibus capitulis & per maturitatem rubentibus latent, alba, dura, inæqualia, lanugine condita: radix, pariter dura & lignosa, hinc & inde divaricatur.

Dodon. 187. & 189. fol.
Lobel. 446. Adv.
Lugdunens. fol. 425. in textu.
Hort. Med. 145.
Matth. C. Bauh. 167. in textu.
Germ. Leibfarb Provintz auch Ulmerrosen/ mit gefüllten blumen.
Tabern. 786.

IV

Rosa lutea, seu flava, maxima, flore pleno. Foliorum, quæ virentia sunt, minora, & inodorata, situs idem est; virgæ non parùm spinosæ. Flores frequētissimi, confertissimâ foliorum numerosorum, flavescentium, & ultra centenarium numerum progredientium, fœturâ blandiuntur, prædictæ amplitudine proximi, qui tamen æstatibus pluviosis facilè, antequàm planè dehiscant, à madore corrumpuntur.

Clus. Appendic. alt. f. 1. later. 2. Curis posteriorib. 6. & 7. f. | Germ. Groß doppelte oder gefüllte gelbe Rosen.

IV.

Rosa provincialis flore albo.

III.

Rosa Milesia flore rubro pleno.

II.

Rosa alba flore simplici.

I.

Rosa flore albo pleno.

CELEBERRIMI EYSTETTEN-ſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ROſa flore albo pleno. Pleriſq; hortis noſtratium familiaris eſt, & ſæpiùs culturæ neglectu in ſimplicem degenerare ſolet.

Vide autores ſuperiùs deſignatos.

Germ. Weiß gefüllte Roſen.

II

Roſa alba flore ſimplici. Vulgatioris notitiæ eſt, atq; paſſim terrarum cognita, & tantùm foliorum numero pauciore à præcedenti variat.

Germ. Weiſſe einfache Roſen.

III

Roſa Mileſia rubra flore pleno. Coloris nitore tantùm à cæteris recedit, quantum reliquâ facie ſe illis affinem probat: vulgò Roſa Fina dicitur.

Germ. Doppelt gefüllte geſampte Roſen.

IV

Roſa provincialis flore albo. Foliis vernat lætioris coloris latioribus, ac florum multiplicium gratiore fragrantiâ, nec non aſpectu nivei candoris oculis blanditur, præter cæteras notas, quibus ſe prædictis aſſociat.

Germ. Weiß Probintz oder Vlmerröslein.

IIII.
Rosa Damascena flo: sim-
plici.
III.
Rosa rubicunda Sacchari-
na dicta.
II.
Rosa lactea Camerarij.
I.
Rosa ex rubro nigricans
flore pleno.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ROsa, è rubro nigricans, flore pleno. Trachinia Plinii habetur Camerario, cui aliquid violacei diluti admixtum in illâ observatum; amplo est flore, & holosericum ejusdem coloris imitatur, aliàs prædictarum societatem nullatenus abnegat.

Germ. Gefüllte Kolrosen.

II

Rosa Lacteola Camerarii, Vratislaviensium hortis copiose culta. Quantùm amplitudine reliquis congeneribus cedit, tantùm recompensat densissimâ numerosorum parvorum foliorum congerie, quæ, ut Camer. verbis utar, singula, si evellantur, candida sunt; cùm verò simul calici inhærent, in flore adhuc integro, videtur quidam dilutus rubor emicare. Prædictorum classe dignissima.

Germ. Weiß Preßlerröslein.

III

Rosa rubicunda, Saccarina dicta. Græcula Plinii Camerar. Denso & firmo umbilici meditullio constat, foliis latioribus, nec minùs odoratis floribus, & à saccaro Rosarum, cui destinatur, nomen sumit. Alioquin reliquarum consortio se inferendam offert.

Germ. Zuckerröslein.

IV

Rosa Damascena flore simplici. Præcox est præ superiore, quæ flore pleno nitet, & aliquantùm ad puniceum colorem vergit, observante eodem Camer. qui Nesrin vel Nefrin Avicennæ & Serapionis putat. Folia magis acuminata sunt, cæteroquin prædictis addicenda est.

Germ. Einfache Damascenerröslein.

IV.
Rosa præcox spinosa flore albo.

III.
Rosa rubra præcox flore simplici.

II.
Rosa Cinnamomea.

I
Rosa lutea flore simplici.

CELEBERRIMI EYSTETTEN-sis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ROſa lutea flore ſimplici. In Geniſtæ ſcapum inſitam talem florum colorem mutuare, Scriptores rei ruſticæ tradunt. A cæteris differt foliorum viriditate, nitore, parvitate, odóreq; beneolenti, quibus ſpinarum frequentiâ ſe adjungit: flores lutei ſunt, & quinis latis foliis inodoris, ambitu cordis ſpecie ſinuatis, conſpicui, conſortio cæterarum digni.

Germ. Einfach gelb Rosen.

II

Roſa Cinnamomea floribus plenis. Formâ quidem & foliorum cohærentiis cognatæ familiæ reſpondet, minorum tamen, ſupernè vireſcentium, infernè albeſcentium. Caules purpuraſcunt, minutis ſpinulis armati: flores denſá foliorum, dilutè rubentium, ſtipaturá farciuntur, odoris remiſsioris: radix vivacibus virgis emiſsis ſe latè ſpargit. Bis floret annuatim.

Germ. Doppelt rothe Zimmetrosen.

III

Roſa rubra præcox flore ſimplici. Rubro florum colore, parùm odore valentium, & foliis latioribus, à prædictâ diſcernenda venit.

Germ. Einfach roth frühe Röslein.

IV

Roſa præcox ſpinoſa flore albo. Foliorum odoratorum, Pimpinellam Sanguiſorbam minorem referentium, parvitate cæteris ferè omnibus cedit, floribus Roſam Cinnamomeam refert, cujus etiam more quinis foliis conſtat, umbilicum medium ſtaminibus luteis obſitum cingentibus: caulis bicubitum attingit, rubens, & denſiſsimè ſpinulis horrens, æquè ac ramuli, frequenter inordinatá ſerie ab illo prodeuntes: fructus foliis florum deciduis ſuccedit rotundus, parvæ nucis Avellanæ magnitudinem æquans, à viriditate per maturitatem nigricans, refertus ſemine anguloſo, inæquali, candido, copioſo (quod Theophraſto [illegible] dictum) radix variè divaricatur.

Germ. Weiß frü röslein.

IV. Rosa Eglenteria.

III. Rosa Milesia rubra flore simpl:

II. Rosa Sylvestris flore rubro.

I. Rosa sylvestris odorata incarnato flore.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Rosa sylvestris odorata incarnato flore. Foliis hortensium Rosarum est, sed minoribus; caulis aculeis rigidis, firmis, aduncis obsidetur: flos simplex carnei coloris, & quandoq; ad dilutam rubedinem tendens.

Germ. Wolriechendes Dornröslein.

II

Rosa sylvestris flore rubro. Majoribus tantùm foliis floribúsq; rubentibus constat, germanum genus alioquin non deserens.

Germ. Rothe Feld oder Heckenrosen.

III

Rosa Milesia flore simplici rubro. Rosa Fina. Caulis, spinulis armatus, & foliis amplioribus vestitus, fastigiatur in flores simplices, senis aut octonis foliis præditos, intensè rubentes, etiam arefacti hunc colorem, unà cum odore suo, satis pertinaciter retinentes, quâ gratiâ etiam ad usum officinarum à Pharmacopoeis passim expetuntur.

Germ. Rothe einfache Gefeine Rosen.

IV

Rosa Eglenteria, Eglenterium Gallorum Ruellii. Spina Mariæ. Foliis Pimpinellam Sanguisorbam affectat, sylvestri spinosâ præcoci paulò majoribus, glabris, odoratis, splendentibus: Rosæ semiplenæ Cinnamomeæ magnitudine albicabant: seminum capitula lanosis floccis granula parva angularia servantes, cognatam familiam referebant.

Germ. Frembd Pimpernellenrosen. Aglantier Rosen genandt.

De rosis singulis & plerisq; vide

- Dodon. 186. 187. &c. fol.
- Cœsalpin. lib. 5. cap. 10. fol. 95.
- Clus. 113. 114. 115. &c. fol.
- Lobel. 618. Obs. Adv. 446.
- Lugdun. 124. 125. 126. fol. &c.
- Epit. Matth. Cam. 98. 99. fol.
- Hort. Med. Cam. 143. 144. 145. &c.
- Matth. C. Bauh. 166.

Germanos:

- Fuchs. 255. cap.
- Tabern. 786. 787. &c. lib. secundo.
- Cam. Matth. Germ. 55. fol.
- Cast. Durant. 853. fol.

III. *Melissa Fuchsij.* I. Pæonia flore pleno incarnato. II. *Ophioglossum.*

Celeberrimi Eystettensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia flore pleno incarnato. Pæonia ex albido pleno flore major Cluſ. Folia ſupernè virentia, ſubtùs ferè cæſia, Smyrnii more, ut de Pæon. fœmina Dioſcorides habet, vel Libanotidis albæ inſtar, ſingulis pediculis craſſis & carnoſis particulatim committuntur, quos fulcit caulis æquè carnoſus & ſeſquicubitalis, cujus ſummitates florem, confertis foliorum, ad dilutè roſeum colorem vergentium, glomerationibus ſtipatum ſuſtinent, plenæ vulgatioris Pæoniæ magnitudine, qui pertinaciter folia retinet, ætatis ſucceſſu albeſcentia: radices ſubſunt variè contortæ, craſſæ, fuſcæ, in gracileſcentes oblongas Aſphodelinas nodoſas appendices deſcendentes: cornicula ſeminum molitur quidem, ſed parva, & plerunq; ſine totali granorum abſolutione marceſcentia.

Germ. Leibfarb gefüllte Gichtrosen.

II

Ophiogloſſum. Lingua ſerpentina aut vulneraria Cordi. Eneaphyllum, & Lancea Chriſti Herbar. Radicula denſè fibrata, adnatis tenuibus ſe propagans, cauliculum fulcit, in oblongum, ſurrectum, pingue, & nullis nervis liratum folium deſinentem, Plantaginis aquaticæ adhuc recentioris æmulum, è cujus ſinu ſtylus attollitur pallidus, herbaceus, cacumine ſuo ſerpentis linguam referentem ligulam, modò ſingularem, bifurcatam, aut rariùs trifurcatam, particulatim utrinq; tenuiter denticulatam, erigens, è quâ poſtmodùm ſemen tenue pulveraceum diſpergitur.

Dodon. 139.
Cœſalp. lib. 16. cap. 17. fol. 600.
Lobel. Obſ. 471. Adv. 360.
Lugdunenſ. 1047. fol.
Epit. Cam. 364.
Hort. Med. 110.
Matth. C. Bauh. 447.

Germ. Natterzünglein.
Trag. cap. 106.
Fuchſ. 219.
Matth. Cam. Germ. 194.
Tabern. 519. fol.
Durant. 673. & 674.

III

Meliſſa ſeu Meliſſophyllum Fuchſii. Lamium Pannonicum j. albeſcente flore Cluſ. Herba ſacra Agrippæ quorundam. Multi ab unâ radice, plurimùm fibratâ, è fuſco nigricante, caules cubito breviores, quadrati, hirſuti ſurgunt, quibus adverſis ſubindè pediculis affiguntur folia, Meliſſophyllo vulgari ampliora, longiora, atroviridia, pariter hirſuta: ſinubus pediculorum emittuntur utriculi, promentes ſingulatim florem, Lamiis ſeu Calaminthæ montanæ præſtantiori majorem, oblongum, ſuperiori parte albeſcentem, inferiore ſaturatè purpureum: ſemina condunt iidem utriculi nigricantia, inæqualia.

Lobel. Obſ. 277.
Cluſ. XXXVII. lib. quarto.
Lugdu. 958. fol.

Hort. Med. 99. fol.
Phytopin. C. Bauh. 438.
Germ. Melissen des D. Fuchsen.

Trag. cap. 3. lib. 1.
Fuchſ. 190. cap.
Matth. Cam. 289. fol.

II. *Sedum minus flo: rubente.* I. *Pæonia polyanthos flore rubro.*

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia Polyanthos flore rubro. Folia cognati generis more quaſi ramoſa, pluribus oblongis venoſis ſegmentis conſtantia emittit, ab unâ radice divaricatâ, craſsâ, & in glanduloſas, carnoſas, amplas appendices diviſâ: caules cubitales ſunt, & paribus foliis rariter cincti, vertice tenus ſingulatim attollentes amplos flores, hilari rubore perfuſos, & denſâ numeroſiſsimorum foliorum congerie farctos, adeò ut Camerar. in uno flore quandoq; quingenta folia, majora & minora, ſe numeraſſe refert: ſuccedunt cornicula, exteriùs hirſuta, lata, in quibus ſeminum rudimenta apparent.

Germ. Rothe gefüllte Paeonienroſen oder Gichtroſen.

II

Sedum minus flore rubente. Folia emittit crebra, pinguia, ſubhirſuta, & in quàmplures orbes agminatim coacta, vulgari Sedo conformia, ſed multò minora, radicibus flexuoſis, carnoſis, prolificis, & ſubtùs capilloſis, ſuffulta: inter hæc caulis, dodrante plus minus altior, erigitur, ſucciplenus, rubeſcens, & pariter anguſtioribus ac mucronatis foliis ſeptus, ſupernè in ramulis proferens flores, è rubro purpuraſcentes, radiatos, foliis duodenis, & totidem capituli orbiculati corniculatis angulis, meditullium, ſtaminulis exilibus undiq; circumdatum, obſidentes.

Cluſ. lib. 4. cap. 43. fol. LXIV.
Phytopin. C. Bauh. 554. fol.
Germ. Kleine Hauſzwurtz mit röthlechten blumen.

II. Asarum

I. Pœonia peregrina flore coccineo.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia peregrina flore coccineo. Radicibus Aſphodelinis fœminam multiplicem æmulatur, ſicuti & foliis viridibus, & supernè ſubcæſiis: flos octonis foliis, à rubro ad coccineum colorem vergentibus, placet: ſemen cognatam familiam refert.

Germ. Fremd Paeonien/ von hoch Pommerantzenfarben.

II

Aſarum. Nardus agreſtis, quia vim Nardi habet, Plinio atteſtante. Vulgago Macri. Sanguis Martis, Bacchara. Radices numeroſæ, odoratæ, graciles, obliquatis multiplicibus fibratis proceſsibus ſummâ tellure diffunduntur: folia venoſa, atroviridi colore ſplendentia, lævia, pinguia, magnitudine æquè ac circinatâ rotunditate hederam æmulantur, auriculæ ſignaturam Spagyricorum indicio obtinentia: flores ſub foliis conduntur, longis uti folia ſubvecti pediculis, obſcurâ fuſcedine purpuraſcentes, Cytinorum Hyoſcyami æmuli, qui deindè rotunditate magis intumeſcentes, ſemina anguloſa, vinaceis acinis ſimilia proferunt.

Dodon. 354. fol.
Cœſalpin. lib. 9. cap. 36. fol. 389.
Lobel. Obſ. 328. Adv. 262.
Lugdun. 914. fol.
Epit. Matth. Cam. 19. fol.
Hort. Med. Cam. 22. fol.
C. Bauh. Matth. 37. fol.
Phytop. 368. fol.

Germ. Haſelwurtz/ quia ſub corylis creſcere gaudet.

Trag. cap. 20. lib. 1.
Fuchſ. cap. 5.
Tabern. 424. lib. ſecundo.
Cam. Matth. Germ. 9. fol.
Durant. 100. fol.

III. Sanicula.

I. Pæonia mas flore purpureo.

II Alchimilla.

CELEBERRIMI EYSTETTEN-
sis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia mas flore purpureo. Vix ulli cæterarum cedere videtur floris amplitudine, qui è rubore ad purpureum colorem multùm vergebat, ac foliis octonis, staminulisq; plurimis, quorum apiculi aurei, geminata, & nonnihil lanuginosa cornicu-lata quasi nucamenta, aut capitula, apice crasso, rubescente, nutante fastigiata, orbiculatim circumcircà ambiebant. Capitula autem illa per ætatem in majorem extumescere solent magnitudinem, maturitate dehiscentia, lunatim se contrahendo, interni corticis membranam foris vertunt, pulcrâ rubedine suffusam, ac granis cæsionigricantibus, subrotundis, Ochri magnitudine, aliisq; oblongis, nondum absolutis, coccineo colore tinctis, subindè intermistis, obsita cernuntur.

Germ. Purpurroth einfach Gichtrosen.

II

Alchimilla stellaria. Pes Leonis, Drosium Cordi. Radiculæ crassæ, subrufæ, obliquæ, & subtùs plurimùm fibratæ, sobole laterali emissâ, in diversa tendunt, tenuibus longis & subhirsutis pediculis erigentes folia rotunda, Malvarum ritu, dilutè virentia, & aliquantùm subcæsia, carinata, & initiò quasi complicata, atq; per senos vel octonos angulos denticulatos circumserrata: inter illa caulis erumpit tenuis, subhirsutus, inæqualiter ramosus, paucis per intervalla aliis foliis minoribus cinctus, qui in summo sustinet flosculos fasciculatim sparsos, tenues, numerosos, stellarum specie (unde etiam planta denominata est) coloris ex herbasceo pallescentis.

Dodon. 140.	Epit. Matth. Cam. 908.	Trag. lib. I. cap. 174.
Cœsalp. lib. 14. c. 24. fol. 557.	Hort. Med. 9. fol.	Fuchs. 234. cap.
Lobel. Obs. 378. Adv. 298.	C. Bauh. Matth. 819. fol.	Tabern. 308. lib. I.
Clus. lib. v. fol. CVIII.	Phytopin. 640. fol.	Matth. Cam. Germ. 411.
Lugdunens. 1281.	Germ. Sinaw/ oder Löwentatzen.	

III

Sanicula mas Fuchs. Diapensia & Sideritis tertia Dioscorid. Fabii Columnæ. Folia quasi vitiginea, lævia, obscurè virentia, quinquepartitim divisa, per ambitum serrata, oblongis tenuibus pediculis subvehuntur, à radice crassâ, nigricante, & æqualiter protuberante, inferiùsq; fibratâ: caulis cubitum æquat, quandoq; subrubescens, cujus summitates in umbellam quasi abeunt, flosculos candicantes muscosos sustinentem: semina parva, asperiuscula sequuntur, vestibus adhæsitura.

Dodon. 140.	Hort. Med. 152.	Trag. cap. 173. lib. I.
Cœsalp. lib. 14. c. 22. fol. 556.	C. Bauh. Matth. 720. & 722. in textu Bauh.	Fuchs. 260. cap.
Lobel. Obs. 378. Adv. 297.		Tabern. 302. lib. I.
Lugdunens. 1268.	Phytopin. 639.	Matth. Cam. Germ. 353.
Matth. Epit. Cam. 765.	Germ. Sanickel.	Durant. 895. fol.

I.
Pæonia mas maior flo-
re incarnato.

II.
Polÿgalon flore rubro pur-
purascente.

III.
Polÿgalon flore cæruleo.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia mas major, flore incarnato. Reliquas congeneres florum amplitudine ſuperat, alioquin illis parùm diſpar, foliorum herbaceorum particulis paucioribus, majoribus, vireſcentibus, ab unâ coſtâ hærentibus, conſtat.

Germ. Die gröſte leibfarbe Gichtroſe.

II

Polygala, ſeu Polygalon flore è rubro purpuraſcente. Flos crucis, Flos Ambarualis. Pluribus, & ſtatim ab exortu diverſis, ex eâdem radice oblongâ, tenui, lignoſâ, reſtibili, fruticat virgis, crebris foliis viridibus, anguſtis, Hyſſopi, Lentis, aut Geniſtæ humilioris æmulis, inæqualiter onuſtis: flores è rubro purpurei, in ſummitatibus virgarum dependentes, aperti, aviculas, absq; capite expanſis alis ſe ad volatum librantes, referunt, vel ſi mavis crucis effigiem: ſemina theculis ſeu valvulis latent, Thlaſpeos modo.

Germ. Rothe Creutzblumen.

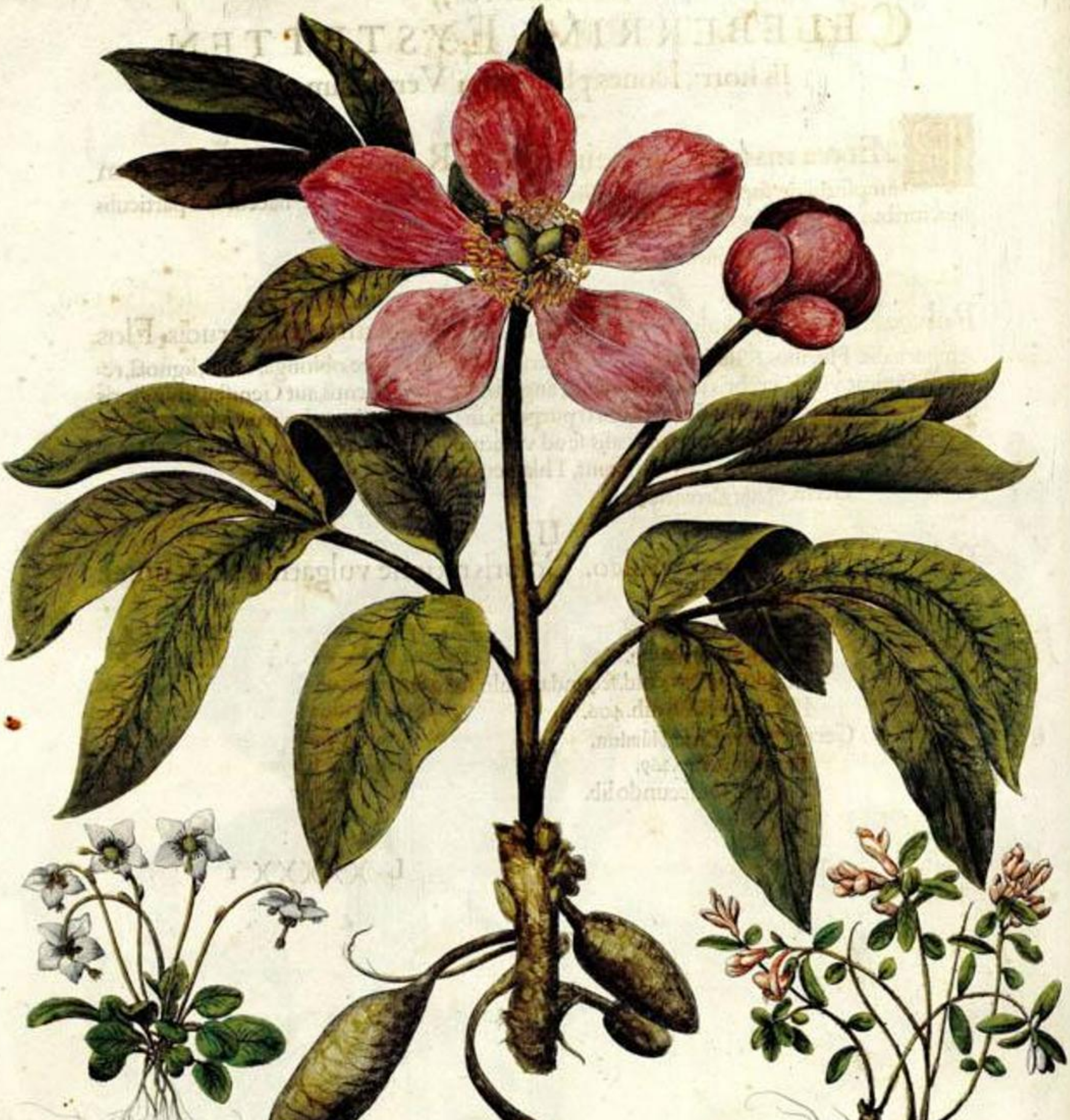
III

Polygalon Tragi flore cœruleo. Coloris ratione vulgatius eſt, & unicè à prædicto diſcernendum.

Dodon. 253.
Lobel. 228. Adv. 179.
Lugd. Onobrychid. ſecundæ titulo, fol. 491.
Phytopin. C. Bauh. 406.

Germ. Blawe Creutzblümlein.

Trag. lib. 1. cap. 169.
Tabern. 501. ſecundo lib.

II. *Pÿrola minima.*

I. Pæonia mas flore incar-
nato.

III. *Pseudochamæbuxus.*

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia mas flore incarnato. Majoribus & latioribus foliorum ſegmentis & ſubtùs exalbidis variat, floribusq; ad carneum colorem vergentibus.

Germ. Leibfarbe Päonien/ das Männlein.

II

Pyrola minima. Radiculæ tenues & parvæ plurimùm diffunduntur, folia ſunt Pyrolá vulgari longè minora, & rotundiora, in ambitu modicè crenata, inter quæ pediculi aliquot graciles ſingulatim extollunt florem album, quinquefolium, Hepaticæ albæ Cordi æmulum, ſuaviter odoratum, ſtaminulis vireſcentibus mediis capitulum protuberans ambientem, & ſtylo, exertá coronulá faſtigiatim exornato, Cluſianā Pyrolam quartam referentem.

Vide Cluſ. lib. 5. fol. cxviii.

An [illegible] Thal. Harcyn. Saxono Thuring. fol. 14.

Phytopin. Bauh. 358.

Germ. Klein wolriechend Waldmangolt.

III

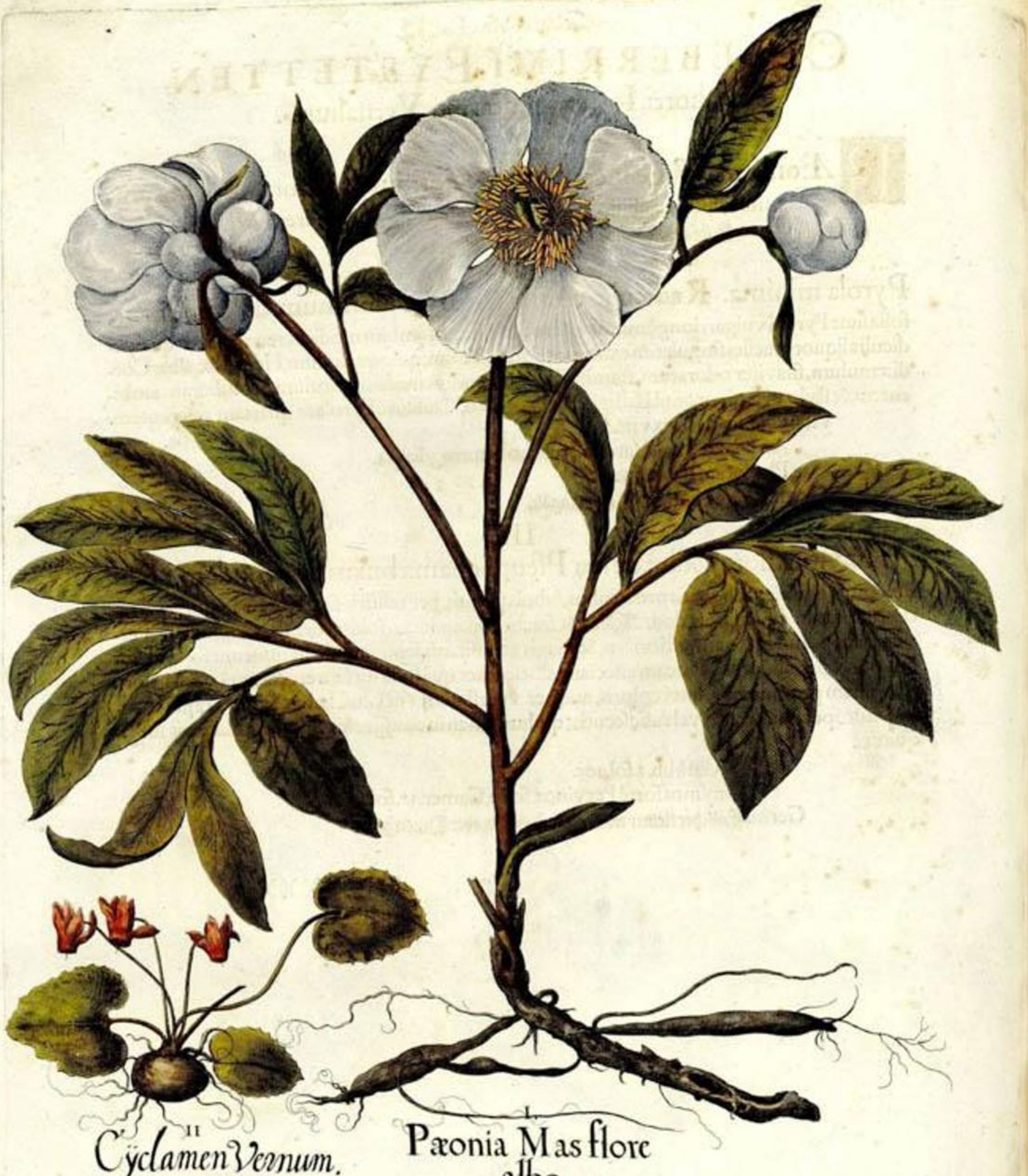
Anonymos flore Coluteæ ſeu Pſeudochamæbuxus quorundam. Radix tenuis, lignoſa, obliquatis proceſsibus, ſubtùs fibratis, per telluris ſuperiora vagatur, quà nituntur plurimi obſequioſi, dodrantales, & fractu contumaces, foliiſq; denſis, viridiuſculis, Pervincâ aut potius Buxo anguſtioribus, & magis acuminatis, ſepti ramuli, in quorum ſummitatibus flores alati aliquot Coluteam affectant, albeſcentes, quà folia ſurſum erecta; quà verò in longitudinem prominentia, lutei coloris, aut per vetuſtatem (ut Cluſ. habet, à quo graphicè deſcribitur) purpuraſcentis vel rubeſcentis; quibus ſemen in compreſsis ſiliquis Thlaſpeos ſubſequitur.

Vide Cluſ. lib. 1. fol. 105.

Anonymos fortè Pervincæ folio, Camer. 17. fol.

Germ. Falſcher kleiner wilder Buchsbaum oder Wintergrün.

M XXXXX I

II
Cyclamen Vernum.
I
Pæonia Mas flore albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia mas, flore albo ſimplici. Radice cognata genera æmulatur, anguſtioribus tamen & oblongioribus glandularum appendiculis: folia, è pluribus particulis commiſſa, infernè pubeſcunt: flores, diluto aliquantùm rubore ſuffuſi, albicant, ſimplici octo foliorum ſerie conſtantes. Quidam ad marem, quidam ad promiſcui generis cenſum ſeu familiam referunt.

Lobel. Obſ. pag. 590. paucis. verbis attingit.
Cam. Hort. Med. pag. 115.
C. Bauh. in Matth. recogn. in textu, fol. 656.
in Phytopin. fol. 647.
Germ. Einfache weiſſe Gichtroſen.

II

Cyclamen vernum. Radice tuberoſâ vulgare refert; folia minora hederacea oblongis pediculis hærent, &, marginibus ſuis quaſi circumroſa, in mucronem procedunt, ſuperiùs albidis maculis, inferiùs purpuraſcenti colore tincta: flores vulgaris ſpeciem affectant, intenſiùs rubentes, vel omninò albeſcentes, odore magis præſtant.

Cluſius fol. 265. lib. ſecundo, Append. ſecundo cap. 59.
Lobel. Adverſ. 264. ad illud alludere videtur.
Germ. Schweinsbrot / welches im Früling blüet.

V.
Borago flore cœruleo.
IIII.
Borago flore albo.
II.
Pæonia Bizanthina Minor.
I.
Pæonia Bizanthina Maior.
III.
Pæonia pumilis

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia Byzantina major. Pæoniæ multiplici, caule & radicibus non absimilis est, foliis crassioribus varians: flos singularis in vertice emicat, octo aut pluribus foliis, pulchrè rubentibus, constans.

Germ. Grosse Byzantinische Päonienrosen.

II

Pæonia Byzantina minor. Folia rariùs erant laciniata & surrecta, flores minores, magis diluti ruboris, & pauciorum foliorum, Clusianæ Byzantinæ secundæ quadantenus respondere videbatur.

Germ. Kleine Byzantinische Päonienrosen.

III

Pæonia pumilis. Folia brevioribus, oblongis licet & tenuioribus sectionibus divisa habebat, atrovirentia, venosa; caulis unico flore purpurascente, cæteris minore, superbiebat.

Germ. Päonia/so die kleinste ist/derhalben das Zwerglein genannt.

IV

Borrago flore albo. Planta, algoris impatiens, foliis prædita Buglosso vulgari brevioribus & latioribus, hispiditate asperis, venosis, viridibus, in caule succulento, ramoso, hispido, diverso ortu sitis: flores fastigiatim locantur, Buglosso ampliores, & foliis mucronatis, albis, particulatim ab unâ basi cohærentibus, placent, quorum umbilicus pyramidali specie acuminatur, coronis fusca est: radicibus nititur oblongis singularibus; semina Buglossum æmulantur.

Germ. Weisse Burretsch oder Borragenblumen.

V

Borrago flore cœruleo, quo colore nusquàm non in acetaria & officinarum usum venit.

Dodon. 616. fol.
Cœsalp. lib. 11. cap. 3. fol. 433.
Lobel. 309. Obs. Adv. 246. fol.
Lugdunens. 578. fol.
Epit. Matth. Cam. 914.
Hort. Med. Cam. 29.
Matth. C. Bauh. 825. fol.

Phytopin. Bauh. 493.
Germ. Weisse Burretsch oder Borragenblumen.
Trag. 78. lib. 1.
Fuchs. 51. cap.
Tabern. 126. lib. secundo.
Matth. Germ. Cam. 340. fol.
Durant. 149. fol.

II. Gratiola flor: albo et Gratia Dei.

I. Pœonia rubra flore simplici.

III. Acetosa Vesicaria peregrina.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PÆonia rubra flore ſimplici. Vulgatiſsima eſt omnium Pæoniarum, etiam infimæ plebi cognita. Stolones novelli erumpentes ſaturatè rubent, ſucceſſu temporis in caules ſingulares, cubitum altos, abeuntes, quorum pediculi craſſi foliacea oblonga, ſupernè viridia, inferiùs ſubcæſia ſegmenta quaſi ramoſa ſuſtinent: flos unicus cacumen obſidet, Malvâ Roſeâ amplior, eleganter rubens, octo plerunq; foliorum, quæ decidua tres ſiliquæ excipiunt, condentes ſemina, initiò hilarè rubentia, & per maturitatem nigricantia, Ochri magnitudine: radices craſſæ in oblonga tubera, Aſphodeli more, deſinunt.

Dodon. 193. & 194.	Phytopin. 646. fol.
Cœſalp. lib. 15. c. 36. fol. 588.	Germ. Rothe einfache Päonienroſen.
Lobel. Obſ. 390. Adv. 350.	Trag. cap. 200. lib. 1.
Lugdunenſ. 855. 856. &c. fol.	Fuchſ. 75. cap.
Epit. Matth. Cam. 656. fol.	Tabern. 461. lib. ſecundo.
Hort. Med. 114. fol.	Cam. Matth. Germ. 313. fol.
C. Bauh. Matth. 655. fol.	Durant. 687. fol.

II

Gratiola, ſive Gratia Dei, flore albo. Gratiola Centauroides C. Bauh.

Radices geniculatæ plurimùm diffunduntur; caules crebri, dodrantem alti, æquali poſitu folia ſuſtinent, Lyſimachiæ galericulatæ non abſimilia, oblonga, ac ambitu crenata, mucronibúsq; finientia, è quorum ſinubus pediculi tenues emittunt flores, eandem Lyſimachiam ſpecie affectantes, albidos: capitula rotunda, parva, acuminata, minuto ſemine ſcatent.

Dodon. 358. fol.	Hort. Med. 69. fol.
Cœſalp. lib. 6. c. 65. fol. 265.	C. Bauh. Matth. 517. fol.
Gratia Dei alterius titulo, ex plac. C. Bauh.	Phytopin. 547. fol.
Lobel. 258. Obſ. Adv. 185. fol.	Germ. Wild Aurin.
Lugdunenſ. 1085. fol.	Tabern. 83. lib. ſecundo.
Epit. Matth. Cam. 464. fol.	Cam. Matth. Germ. 426.
	Durant. 431.

III

Acetoſa veſicaria peregrina. Acetoſa Americana annua quorundam.

Radix annua eſt, caulis dodrantem æquat, plus minúsve altior, variè brachiatus, & quandoq; ſupernè rubeſcens, cui inhærent, longis craſſis ſubvecta pediculis, folia Acetoſæ vulgaris propemodùm æmula, craſſa, mollia, & guſtus acidioris; atq; in ſurrectis quaſi ramulis longo ordine floſculi, Acetoſis majores, è pallore herbaceo tantillùm rubentes: ſuccedunt veſicæ tenues, ſeu mavis thecæ foliaceæ angulares, deorſùm dependentes, ſubindè rubentes, obvolventes ſemen unum atq; alterum, triangulare, fuſcum, Acetoſarum more.

Germ. Fremd Ampffer mit auffgeblaſenen Schöttlein.

SEPTIMVS ORDO

COLLECTARVM PLANTARVM

VERNALIVM.

I. Onobrychis Belgarum.
II. Phalangium ramosum.
III. Trifolium Palustre.

CELEBERRIMI EYSTETtenſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ONobrychis altera Belgarum Lobel. Campanula arvenſis minima Dodon. Radix exigua eſt, inutilis, annua, gracileſcens; caules palmo altiores, circa quos folia multa, Ciceris foliorũ magnitudine, leviter crenata: flores in ſummis ramulis exeunt in puniceo purpurei, quinq; partitim plicati, qui aperti in latiora quina folia expanduntur, quibus deinde oblongæ angulares ſiliculæ ſuccedunt, in ſummo anguſtis longis quinis foliaceis alis coronatæ, intrinſecus ſemine minuto, copioſo, fuſco, ſplendente, refertæ.

Dodon. 168.
Lobel. Obſ. 228.
Lugdunenſ. 490.
Phytopin. C. Bauh. 407.
Germ. Unſer Frauen Spiegel.
Tabernæ. ſub Violæ arvenſis, fol. 18. lib. ſecundo: & Violæ Pentagoniæ titulo, Icon. 316. fol.

II

Phalangium ramoſum. Radices tenacibus, albeſcentibus, longis fibris, frequenter demiſſis, ſe firmant, promentes folia multa pallida, anguſta, graminea, atq; caulem teretem, cubitalem, ramoſum, compluribus floribus, ſex foliis oblongiuſculis candidis conſtantibus, ornatum, quibus ſequuntur capitula rotunda, Aſphodeli modo, ſeminibus nigricantibus inæqualibus gravida.

Dodon. 106. fol.
Lobel. Obſ. 27. fol.
Lugdunenſ. 852. fol.
Epit. Cam. 580. fol.
Hort. Med. 123. fol.
Matth. C. Bauh. 607. fol.
Phytopin. C. Bauh. 58 fol.
German. Weiſz Widerthon / oder Erdſpinnen kraut / (Graſzgilgen.
Tabern. 685. lib. 1.
Matth. Germ. Cam. 195.

III

Trifolium paluſtre. Menianthes Theophraſt. Dalechamp. Radix longa variè ſub ceſpitibus ſpargitur, geniculis multis intercepta, & fibris longis lateralibus firmata; egrediuntur inde pediculi craſsi, poroſi, ſubindè ſubrubentes, qui ſuſtinent folia oblonga, lata, viridia, tripartitá ſerie diſterminata: caulis ſimiliter è latere, aut è medio foliorum exurgit, craſſus, poroſus, pedalis, faſtigiatus quaſi in thyrſum brevem, floribus ſubtùs rubeſcentibus, intùs albis & villoſis elegantibus prægnantem: ſemina in oblongis mucronatis folliculis ſubnaſcuntur.

Dodon. 570.
Lobel. Obſ. 496.
Lugdunenſ. 1020.
German. Waſſer auch Biberklee.
Tabern. 220. lib. ſecundo.

III. *Sparganium.* I. *Orobanche.* II. *Cicuta maxima.*

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ORobanche Limodoron. Orobanche minùs ramosa. Cauliculus singularis, crassus, carnosus, fistulosus, foliorum rudimentis obscurè subrubentibus, concoloribus septus, in summitate Orchidum aut Lamiorum specie ejusdem coloris albicantes, aut pallescentes emittit flosculos: radices carnosarum squamarum compactili serie fuscam quasi turbinatam effigiem referunt.

Vid. de Orobanch. Dodon. 543. fol.
Clus. 271. fol.
Lobel. Icon. 269. fol.
Lugdunens. 485.
Matth. Epit. Cam. 311. fol. (80. f.
Thal. Hercyn. Saxono Thuring.
Matth. C. Bauh. 409. fol.
Germ. Erbenwürger.
Tabern. 358. lib. secundo.
Matth. Camer. Germ. 166.
Durant. 683.

II

Cicuta maxima quorundam. Caule constat viridi, lævi, sesquicubitali, inani, odorato, foliis, in multa tenuia, angusta, & ambitu serrata segmenta digestis, viridibus, vestito: flores tenues, è virore albescentes, umbellam speciosam constituunt: radix multis densatis fibris in limosis aquis hæret, hortis illata nonnunquàm in turbinatam formam extuberare fertur.

Dodon. pro Sio altero habet, fol. 579.
Vt & Lobel. Observat. fol. 105.
Lugdunens. 1094.
Phytopin. C. Bauh. 270. fol.
Germ. Groß Wütscherling oder Wassermerck.

III

Sparganium ramosum dictum. Platanaria Dodon. Phleos fœmina Lugdunens. Folia profert, Cyperi modo longiuscula, angusta, & dorso elatiore, quasi triangula; caulem cubitalem, rotundum, lævem, juxta foliorum sinus ramulos obliquatos emittentem, quibus sine ordine insident rotundæ quasi pilulæ, inter quas majores, amplitudinem nucis Avellanæ acquirentes, staminibus tenuibus, albopallidiusculis, circumcircà vallantur: radices, crassè fibratæ, aliis capillamentis, plumarum speciem affectantibus, subindè obsidentur.

Dodon. 591. fol.
Lobel. 41. Obs.
Lugdunens. 1017.
Epit. Matth. Cam. 732.
Matth. C. Bauh. 702.
Phytopin. C. Bauh. 38.
Germ. Igels Knoßpen.
Trag. cap. 37. lib. secundo.
Tabern. 687. lib. 1.
Camerar. Matth. Germ. 339.
Durant. 966.

III. Nÿmphæa lutea.
II. Nÿmphæa alba minor.
I. Nÿmphæa alba maior.

Celeberrimi Eystettenſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

NYmphæa alba major. Nenufar, Lotus Ægyptia Proſp. Alpini. Foliis conſtat amplis, glabris, craſſis, tantùm non orbiculatis, vireſcentibus, & ad exortum pediculi ſinuatis, rotundi ſcilicet, & intus poroſâ medullâ farcti, longiſſimi, altitudinem paludis ſeu ſtagni natalis excedentis, quali etiam ſinguli florum nituntur, numeroſâ foliorum candidorum, acuminatorum congerie ſtamina meditullii ſtipantes: radix craſſitudine brachium ſuperat, ſcabra, nodoſa, longa, clavæ ſimilis (unde etiam planta Clavæ Herculeæ nomine indigitata fuit) intùs fungoſa, foris nigricans, crebris acetabulis, ſeu foliorum veſtigiis inſignita, oblongis fibris ſe in fundo limoſo firmans.

Dodon. 575.
Cœſalp. lib. 15. cap. 7. fol. 569.
Cluſ. LXXVII.
Lobel. Obſ. 324. Adv. 257. fol.
Lugdunenſ. 1008.
Matth. Epit. Cam. 654.
C. Bauh. Matth. 643. & 644.
Phytopin. 361.
Germ. Groſſe weiſſe Seeblumen/Haarwurtz.
Trag. cap. 48. lib. ſecundo.
Fuchſ. 203. cap.
Tabern. 413. fol. lib. ſecundo.
Cam. Matth. Germ. 305. fol.
Durant. 659.

II

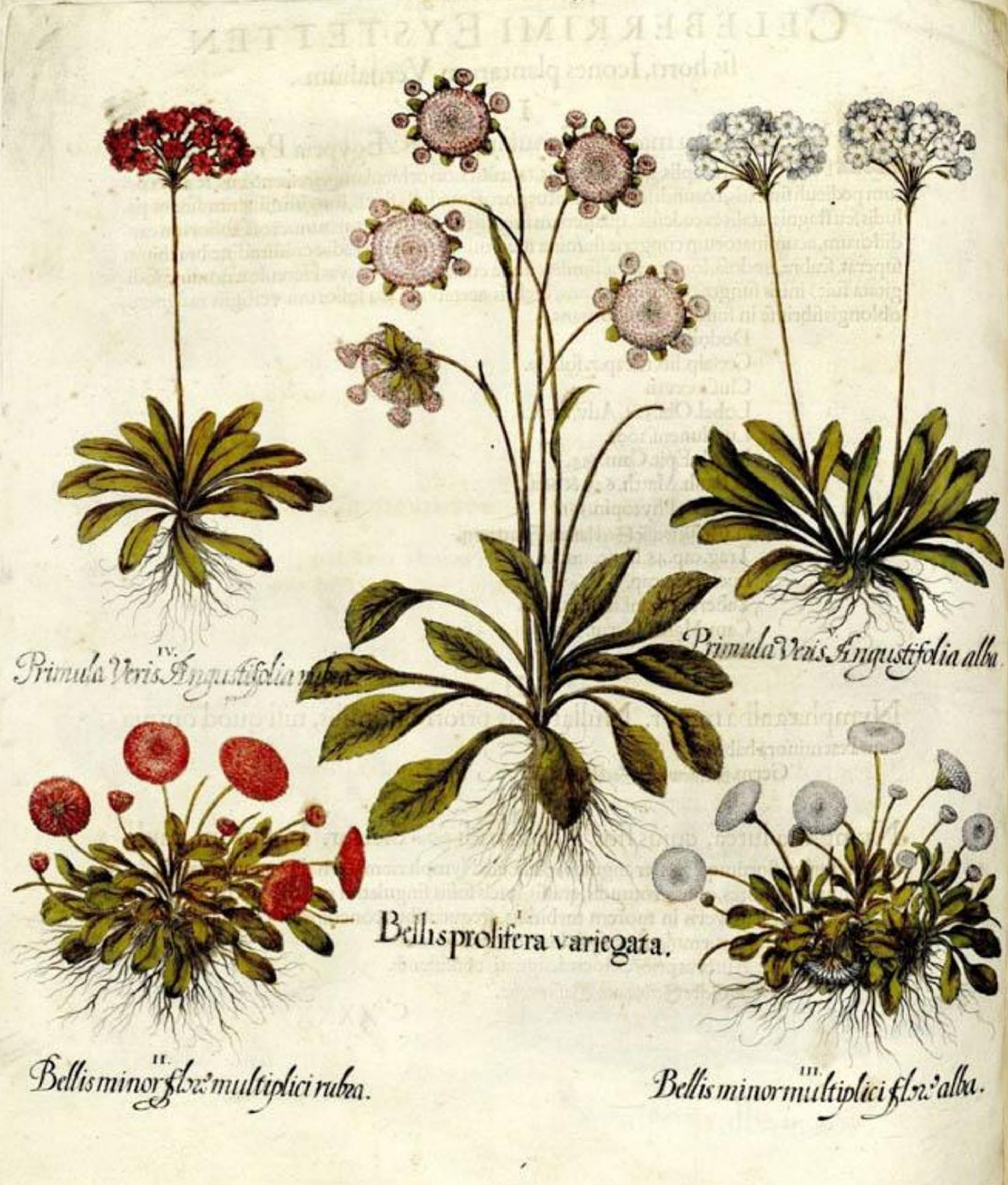
Nymphæa alba minor. Nullatenus priori diſsimilis, niſi quòd omnia duntaxat minora habeat.

Germ. Kleine weiſſe Seeblumen.

III

Nymphæa lutea, cujus flos Dioſcoridi [illegible] dicitur. Foliorum paulò oblongiorum florúmq; (præter angulos) pediculis Nymphææ majoris albæ æmulatrix eſt: flores nonnihil minores, quinis rotundis, craſſis, luteis foliis ſingulatim capitula herbacei coloris, quodammodò Papaveris in morem turbinata, frequentibus concoloribus ſtaminulis coronant: radices priorum æmulatione foris intúsq; candicant.

Autores priores, locis deſignatis conſulendi.
Germ. Gelbe Seeblumen/Waſſermohn.

IV.
Primula Veris Angustifolia rubra
Primula Veris Angustifolia alba.
I.
Bellis prolifera variegata.
II.
Bellis minor flore multiplici rubra.
III.
Bellis minor multiplici flore alba.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Bellis prolifera variegata. Lætiori & habitiore vulgarium Bellidum facie prodit, radiculis tenuibus, & denſè fibratis, foliis virentibus, & in rotunditate oblongis, ac leviter circumcrenatis: floſculi numeroſiſsimo denſiſsimorum foliorum contextu orbiculos Chamæmeli multiplicis conſtituunt, ſingulis pediculorum graciliorum ſummitatibus impacti, eleganti ſtriarum rubore virgatim & maculatim variegati, laterali ſeptenâ vel octonâ ſobole, à centro caliculorum pediculis tenuibus porrectâ, & circa matrem diſpoſitâ, gravidi. Germ. Geſprenge gefüllte Maßlieben/ mit vilen nebenblümlein.

II

Bellis minor flore multiplici rubro. Totâ prædictâ minor eſt, ut & foliis virentibus, obſcurè crenatis: florum globuli rubore perfunduntur, aliâs ſe ab illius cognatione excludi non patitur.

Germ. Gefüllte rothe Maßlieben.

III

Bellis minor flore multiplici albo. Repræſentatione alterius congenerem ſe omninò, præter unicum floris candorem, prodit.

Vid. Dodon. 264. in textu.
Cœſalp. lib. 12. cap. 26. fol. 495.
Lobel. Obſ. 253. Adv. 199.
Lugdunenſ. 854.
Epit. Cam. 656.
Hort. Med. Cam. 27. fol.
Matth. C. Bauh. 654. fol.
Phytopin. 506. fol.
Germ. Gefüllte weiſſe Maßlieben.
Trag. lib. 1. cap. 52.
Fuchſ. 55. cap.
Tabern. 42. lib. ſecundo.
Matth. Cam. Germ. 313.
Durant. 135. fol.

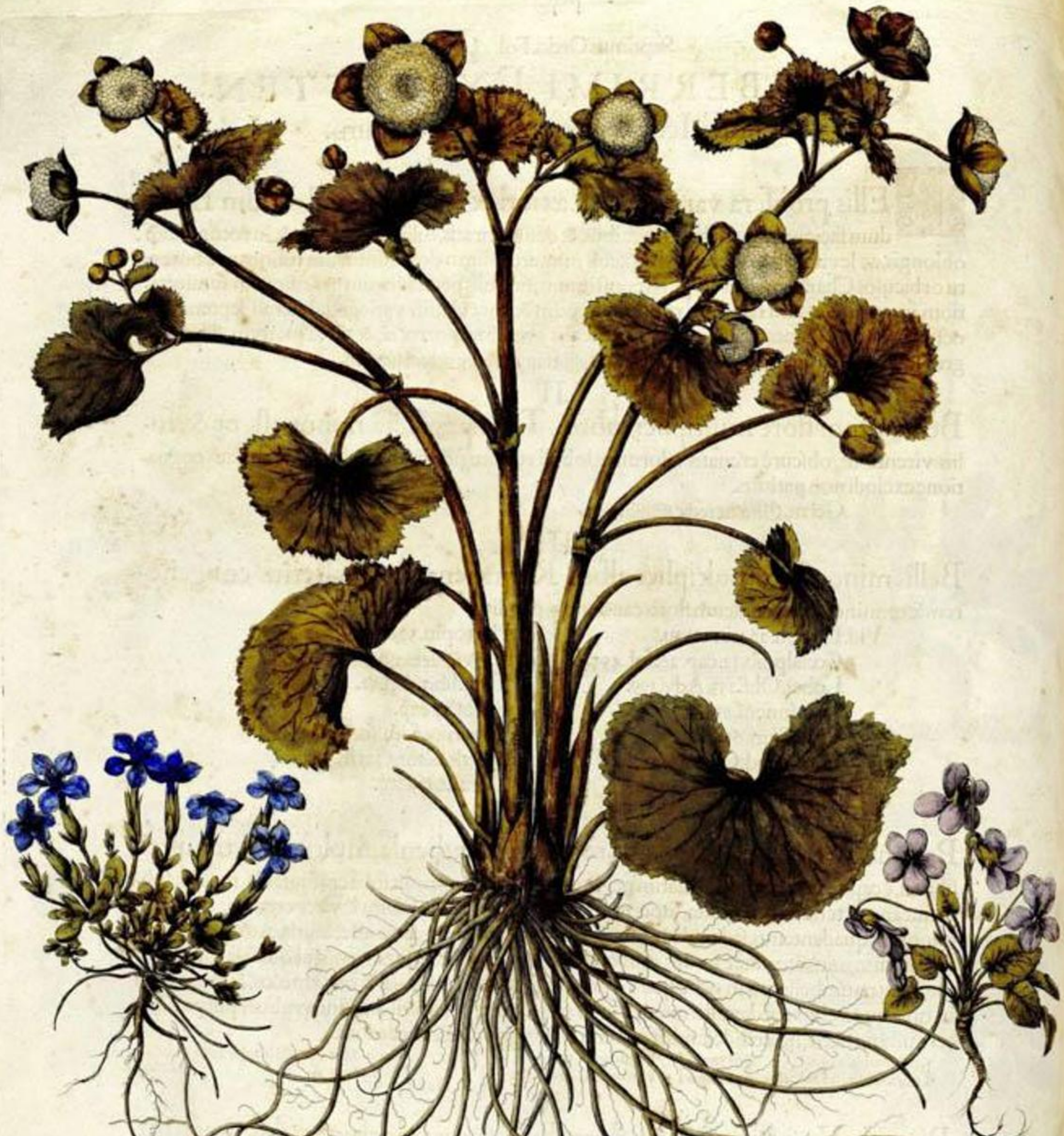
IV

Primula Veris anguſtifolia, flore rubro. Radicula, multùm & tenuiter fibrata, è capite ſuo quaſi orbiculatim per humum digeſta, promit folia craſsiuſcula, mollia, ſubtùs incana, & tenui farinâ obſita, ſupernè è virore pallentia, & ambitu leviter crenata, Bellidem minorem quadantenus, ſed multò oblongiore & glabrâ læviq; facie affectantia. Attollitur è medio illorum unus atq; alter nudus cauliculus, dodrantem rarò ſuperans, qui quaſi faſciculo, ex uno centro umbellatim in orbē ſparſos profert floſculos, Primulæ Veris æmulos, & ab unâ baſi in quinque veluti cordatæ formæ extremis oris ſinuata folia diviſos, diluto rubori purpurâ intermiſtâ ſuffuſos: his deinde ſemina exilia in oblongis vaſculis ſuccedunt.

Cluſ. 300. lib. 30.
Lobel. Obſ. 307. Saniculæ alpinæ minoris titulo.
Lugdunenſ. 117.
Phytopin. C. Bauh. 462.
Germ. Klein ſchmalblätterichte rothe Schlüſſelblümlein.
Tabern. 32.

V

Primula Veris anguſtifolia, flore albo: cujus colori unicè diſcrimen imputandum. Germ. Weiß ſchmalblätterichte kleine Schlüſſelblümlein.

III.
Gentianella minima verna flore cœruleo.

I.
Caltha palustris flore multiplici.

II.
Viola Martia Canina.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Caltha paluſtris flore multiplici luteo. Caules aliquot, nondum cubitales, ac in diverſa tendentes, glabri, læves, geniculati, foliis donantur, longis craſſis pediculis ſubnixis, venoſis, lævibus, pinguibus, virore nitentibus, propè circinatis, Chelidonio minori præter æmulationem multò amplioribus, ac modicè circumroſis: flores adnatorum ramoſorum ſummitates ferunt, auri ſplendore nitentes, & multiplicem numeroſiſsimorum luteſcentium congeriem quinis aliis foliis latioribus concoloribus orbiculatim ambientes, Ranunculum plenum majorem amplitudine & venuſtate ſuperant: radices crebris & craſsis fibris, ex uno capite denſè prodeuntibus, deorſum deſcendunt.

Cluſ. cxiv. fol.
Cam. Hort. Med. 33. fol.
Matth. Caſp. Bauh. 616.
Phytopin. Bauh. 540.
Germ. Gefüllte Dotterblumen.
Tabern. 425. lib. ſecundo.

II

Viola Martia canina. Radicula rugoſa, oblonga, albida, & ſenſim graciloſcens, è capite ſuo mittit folia, vulgari Violæ Martiæ æmula, minora tamen, & magis in longitudinem producta, cui pallidiorum quoq; florum conformitate congruit, odore licet prorſùs deſtituatur.

Dodon. 156. fol.
Lobel. Iconibus 609.
Lugdunenſ. in textu, 798.
Thal. fol. 130. Hercyn. Saxono-Thuring.
Phytopin. C. Bauh. 374.
Germ. Wilde Hundsveil.
Trag. lib. 1. cap. 190.
Tabern. 18. fol.

III

Gentionella minima verna, flore cœruleo. Oblonga fulveſcens radicula, ſurculoſa, & tenuiter fibrata, abit in cauliculos complures, pollice duplo altiores, ſubtùs denſè ſtipatos foliolis, è rotunditate oblongis, Centauriũ luteum affectantibus, viridibus, aliquot nervis virgatis, quæ alia minora & rariora, mediam ex intervallis partem veſtientia, geminatim æquali ſitu ſequuntur: floſculi oblongis caliculis emittuntur, vivido colore cœruleum ipſum laceſcentes, è tubulis concavis in folia quina lata, & propè triangula, ambitu minutim crenata, dilatati, & ad umbilicum apophyſibus exilibus mucronatis à ſe invicem diſtincti: ſemina ſubnaſcente acuminato vaſculo latent.

Congruit cum Cluſian. 314. deſcript. & fol. 315. depictâ.
Lobel. Obſ. 167. fol.
Phytopin. C. Bauh. 346. fol.
Germ. Klein blaw Gentian ſo im Früling blühet.
Tabern. 400. lib. ſecundo.

I
Testiculus Vulpinus.
II
Cyanus Maior.
III.
Chamæpitys Austriaca.
IIII.
Pentaphyllum flo: albo.

Celeberrimi Eystettensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Testiculus Vulpinus. Orchis Sphecodes diphylla Lobel. Folia erant Lilii albi ſpecie, pallidè virentia, lata, Orchidis bifoliæ vulgaris foliis ampliora, bina tantùm, & per longitudinem nervata: caulis quoq; vegetior, geminabatur, nec flores diſſentiebant, cereo colore palleſcentes: radix ſub appendicibus longiuſculis, craſsè fibratis, napiformia oblonga tubercula, ſeu mavis bulbos, vel binos, vel rariùs unum, ut in noſtrâ illâ, emittere ſolet.

Lobel. Obſ. pag. 93. | Phytopin. Bauh. 120. | Germ. Groſſe Fuchshödlein oder Fliegenblumen.

II

Cyanus major. Verbaſculum Cyanoides C. Bauh. Radices nigricantes, fibratæ, ſub terrâ divagantes, germinant caulibus pluribus, dodrante altioribus, foliis oblongis, Iaceæ ſeu Lychnidis, incano tomento nonnihil obſitis, arctè ſeptis; capitula ſummitatum turbinatam propè effigiem referunt, ſquamatim conſerta, flores vulgari Cyano ampliores, floccoſos, è cœruleo in purpureum colorem inclinantes, ac umbilicum brevem ſtamineum purpuraſcentem ambientes, expandentia.

Dodon. 251. & 250.	Cam. Epit. Matth. 288.	Germ. Groß blaw Waldkornblumen.
Lobel. Obſ. pag. 296.	Matth. C. Bauh. 589. fol.	Trag. lib. 1. cap. 72.
Lugdunenſ. 437. fol.	Phytopin. C. Bauh. 555. fol.	Tabern. 536. lib.

III

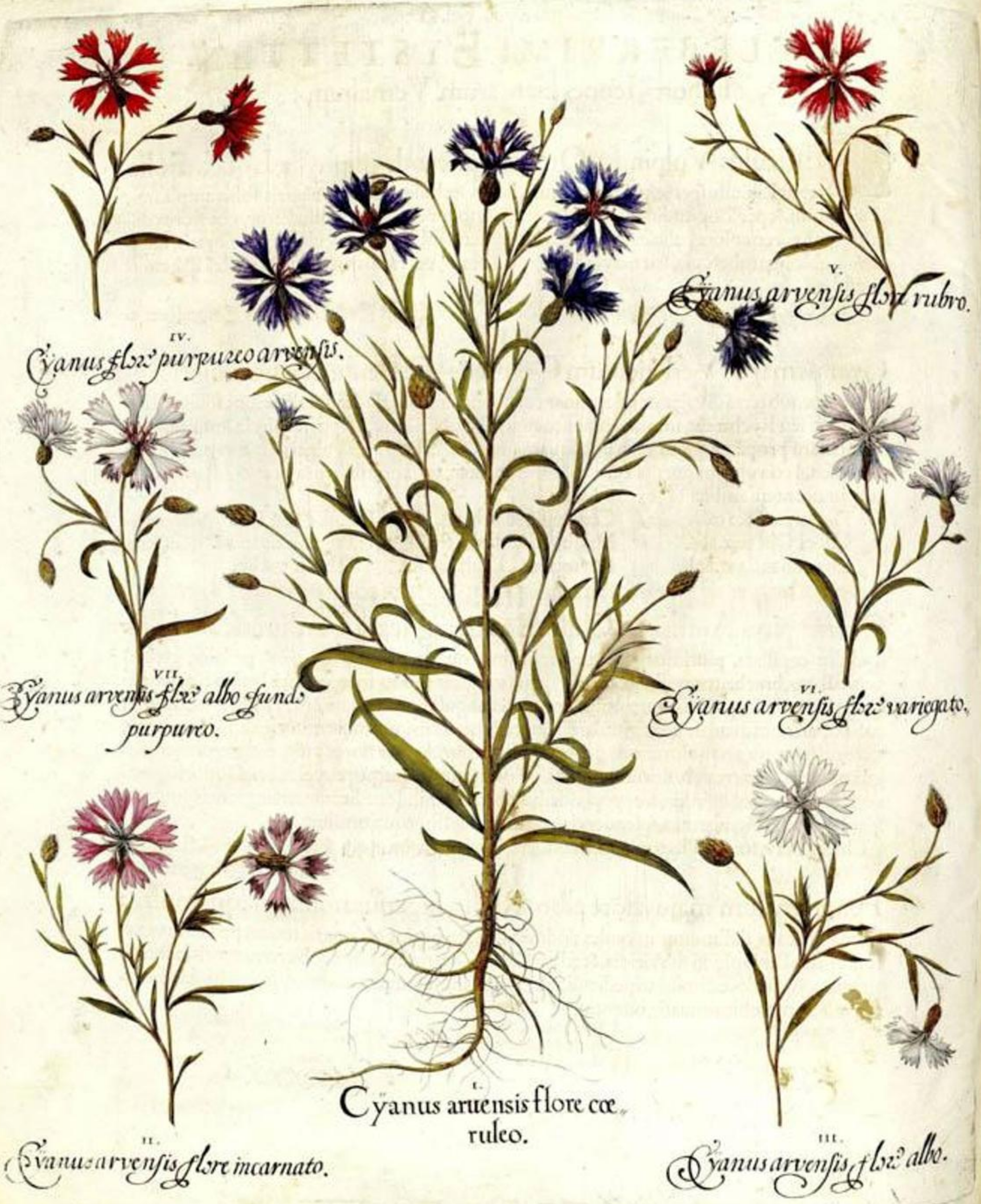
Chamæpitys Auſtriaca, Cluſii. Radix, nigricantibus duriuſculis fibris multùm capillata, plurimos largitur cauliculos, quadrangulos, lignoſos, pedales, crebrò geniculatos, brachiatos, quibus inferiùs Ajugæ vulgaris modo folia, ex unâ baſi in lacinias aliquot tenues dirempta, inſident; his alia ſingularia, anguſta, mucronata, & in virore ſplendentia, ac Roſmarinum quadantenus æmulantia, ſuccedunt: foliis intermiſcentur rigidi, parvi caliculi, vertices ſupremos ramulorum cingentes, quibus effunduntur flores vulg. Ajugæ, præter magnitudinem Antirr: rub. floribus ſimiles, coloris ſaturatè purpurei, vel rubri dilutioris quandoq;, &, ut Cluſ. habet, inferiore propendente labro, nonnihil candicante, ac ſanguineis guttis reſperſo: ſemina nigra, parva, ſplendentia, anguloſa, Hyſſopo majora ſunt.

Cluſ. CLXXXV. fol. | Phytopin. C. Bauh. 477. | Germ. Oeſtereichiſch Erdkiffer / oder Schlagkräutlein / oder Je lenger je lieber.

IV

Pentaphyllum majus flore albo. Radix, ſuperiùs nonnihil ſquamoſa, è fuſco nigricans, diffunditur in caules dodrantales, ſeu potius oblongos tenues pediculos, exerentes folia Pentaphylli ſubviridia, & adverſâ parte incana, in quinq; cohærentias, oris extremis ſerratas, diviſa: flores ſimilibus pediculis obſequioſis ſuſtinentur, candidi, quinis foliis ſubrotundis, ac latiore ambitu ſinuatis, nitentes.

Cluſ. CV.	Phytopin. 650.	Tabern. 436. lib. primo.
Epit. Cam. 671.	Germ. Fünfffingerkraut mit weiſſen blumen.	Matth. Cam. Germ. 333. fol.
Matth. C. Bauh. 711. & 732.	Fuchſ. cap. 238.	Durant. 823. fol.

IV.
Cyanus flore purpureo arvensis.
V.
Cyanus arvensis flore rubro.
VII.
Cyanus arvensis flore albo fundo purpureo.
VI.
Cyanus arvensis flore variegato.
I.
Cyänus arvensis flore cœruleo.
II.
Cyanus arvensis flore incarnato.
III.
Cyanus arvensis flore albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

CYanus arvensis flore cœruleo. Baptisecula Tragi. Papaver Heracleum Dioscorid. & Theoph. Fabii Columnæ. Radix lignosa, annua, oblonga, gracilis, lateralibus tenuibus fibris conspicua est; caulis cubitum æquat, pariter lignosus, angulosus, & tenui araneosâ lanugine obsitus, brachiatus, septus foliis plurimis oblongis, quorum inferiora aliquot segmentis utrinq; Scabiosarum vice laciniantur, superiora integra & angustiora sunt: capitula in ramulorū summitatibus cernenda, squamulis compacta, atq; è rotunditate fastigiata, emittentia flore, ssenis, octonis, aut pluribus foliis concavis, & marginum oris incisis, cœruleis, umbilicum concolorem, ex incurvatis tenuibus staminulis conflatum, circumdantes: semina, superius rigidis brevibus barbulis obsesa, albicantia, pilis obducta, in capitulis servantur.

Dodon. 250.
Cœsalp. lib. 13. c. 52. fol. 539.
Lobel. Obs. 295. Adv. 256.
Lugdunens. 437. fol.
Cam. Epit. Matth. 289.
Hort. Med. 51. fol.
Matth. C. Bauh. 389. & 391. in textu.
Phytopin. 554. fol.
Germ. Blawe Kornblumen.
Trag. 193. cap. lib. primo.
Fuchs. 162. cap.
Tabern. 532. 533. 534. fol. lib. 1.
Cam. Matth. Germ. 153.
Durant. 305.

II

Cyanus arvensis flore incarnato. Absq; florum colore prorsus cum priori convenit. Germ. Fleischfarb Kornblumen.

III

Cyanus arvensis flore albo. Et hujus differentia tantùm floris colore constat. Germ. Weiß Ackerkornblumen.

IV

Cyanus flore purpureo arvensis. Germ. Purpurfarb Ackerkornblumen.

V

Cyanus flore rubro arvensis. Germ. Roch Ackerkornblumen.

VI

Cyanus arvensis flore variegato, seu fl. albo, apice è cœruleo rubescente. Germ. Weisse Kornblumen/mit rothen und blawen vermischten putzen.

VII

Cyanus arvensis flore albo, fundo purpureo. Germ. Weisse Ackerkornblumen/mit purpurbraunen putzen.

Singulorum tantùm coloribus discrimina imputanda.

I. Fraga fructu magno.

II. Fraga fructu albo.

III. Fraga fructu rubro.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

FRaga fructu magno. Radix, numerosis tenuibus fibris firmata, & gracilem viticularum sobolem huc & illuc diffundens, folia profert, longis subhirsutis pediculis innixa, singulatim terna, ambitu serrata, & obliquis nervis lirata, nonnihil villosa: inter hæc obsequiosi assurgunt cauliculi, flosculos aliquot, simul in pediculis junctos, in summo emittentes, quinis rotundis albis foliis, Pentaphylli sylvatici seu Rubi æmulos: defluentibus his subnascuntur fructus aliquot pulposi, maturitate rubentes, cum plerisq; prunis magnitudine certantes, odore, gustu & sapore gratissimi.

Germ. Grosse rothe Erdbeer.

II

Fraga fructu albo. Tantopere superioribus affinia sunt facie, ut tantùm foliorum viridium & fructuum albescentium parvitate unicè illis seponenda.

Germ. Weisse Erdbeer.

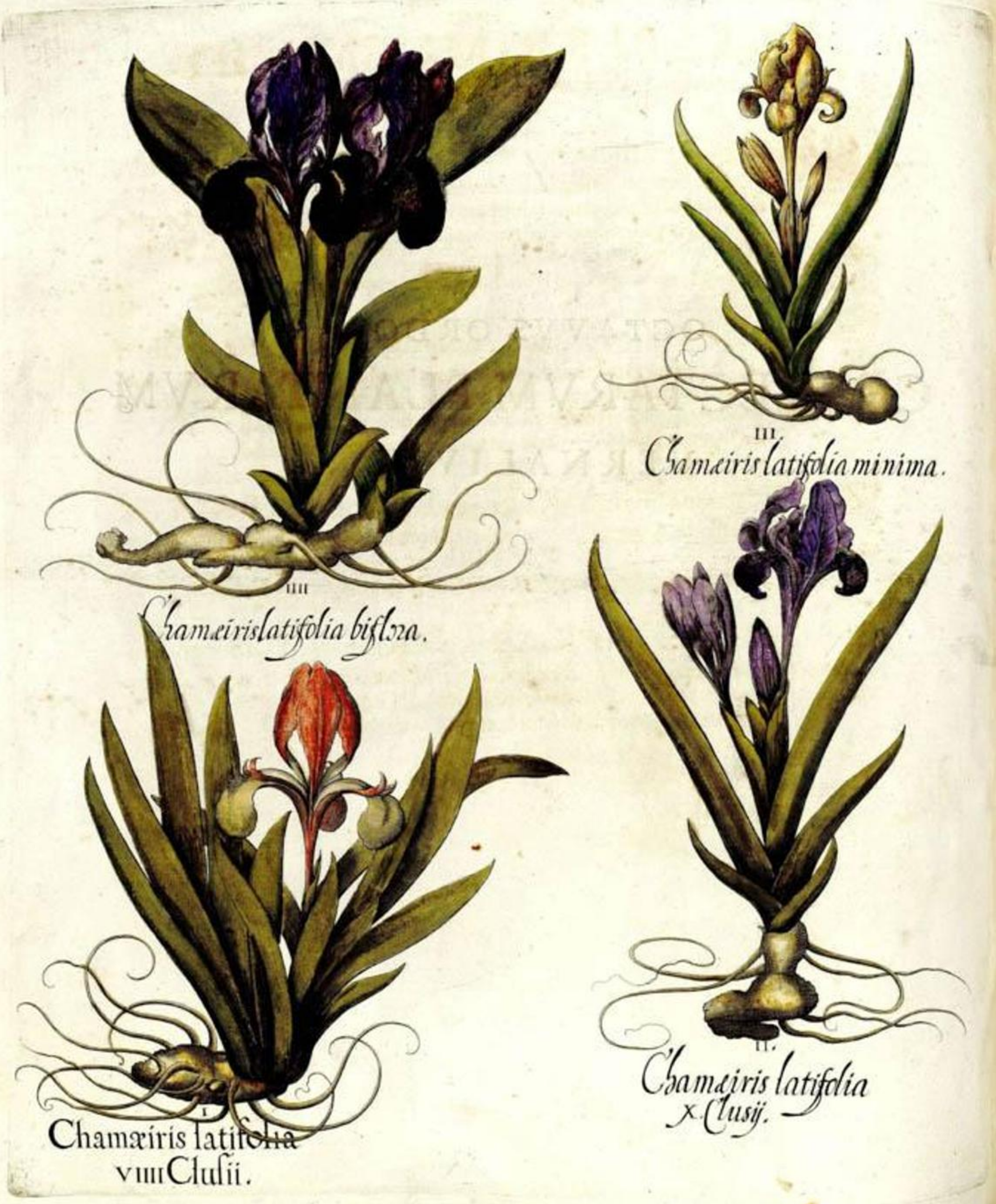
III

Fraga fructu rubro. Strigosiore tantùm, haud secus ac priora, variant habitu, & vulgatiori notitiâ; fructus, aspectu & rubore eleganti oculorum spectaculum, sapore delicatiorum palatorum blandimentum, mirificis viribus usum medicinalem provocant.

Vid. Dodon. 661.
Cœsalp. lib. 14. cap. 18. fol. 554.
Lobel. Obs. 596. Adv. 309.
Lugdunens. 614.
Epit. Cam. 765.
Hort. Med. 61.
Matth. Bauh. 721.
Phytopin. Bauh. 653.

Germ. Rothe Erdbeer.
Trag. cap. 170. lib. 1.
Fuchs. 329. cap.
Tabern. 429. lib. 1.
Matth. Germ. Cam. 355.
Durant. 394.

OCTAVVS ORDO
COLLECTARVM PLANTARVM
VERNALIVM.

IIII
Chamæiris latifolia biflora.
III
Chamæiris latifolia minima.
I
Chamæiris latifolia
VIIII Clusii.
II
Chamæiris latifolia
X Clusij.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS HORTI, Icones plantarum Vernalium.

I

CHamæiris latifolia purpureoflavescens. Crassis suis radicum propaginibus obliquè serpebat, folia gerens in uno cespite plurima, dilutè viridia, Iridibus prædictis breviora; caulis è medio exibat dodrantalis, attollens flores singulares, foliis contra se curvatis, surrectis, è flavedine pallescentibus, reflexis verò, saturatè purpureo colore ad nigredinem vergentibus, insignes.

Germ. Breitbläterichte klein Schwertel/ auß purpurfarben und bleichgelben blumen.

II

Chamæiris latifolia altera purpurea. Radix nodosa variè protuberabat, foliaq; sibi invicem implexa ex uno capite emittebat, pauciora quàm in priori & superiùs paulò discreta, mucronata: caulis tantùm non pedalis erat, è fastigio vaginarum unum atq; alterum florem promens, violæ nigræ penè colorem dilutum æmulantem, caducum & inodorum.

Germ. Breitbläterichte klein Schwertel/ mit purpurfarb oder veilfarb blumen.

III

Chamæiris latifolia minima. Radix pariter nodosa est, & folia inferiùs se invicem amplectentia, flores minores in caule pallescunt, quartæ Chamæiridi Clusianæ æmuli.

Germ. Der kleinst breitbläteriche Schwertel/ mit bleichen blumen.

IV

Chamæiris latifolia biflora. Radicibus crassis, transversis, aliorum modo se propagat, folia cæteris latiora habet, flores quoq; majores, saturatè purpureos, ad nigroviolaceum colorem accedentes. Bis floret singulis annis.

Germ. Kleine Schwertelwurtz/ mit satten violbraunen blumen.

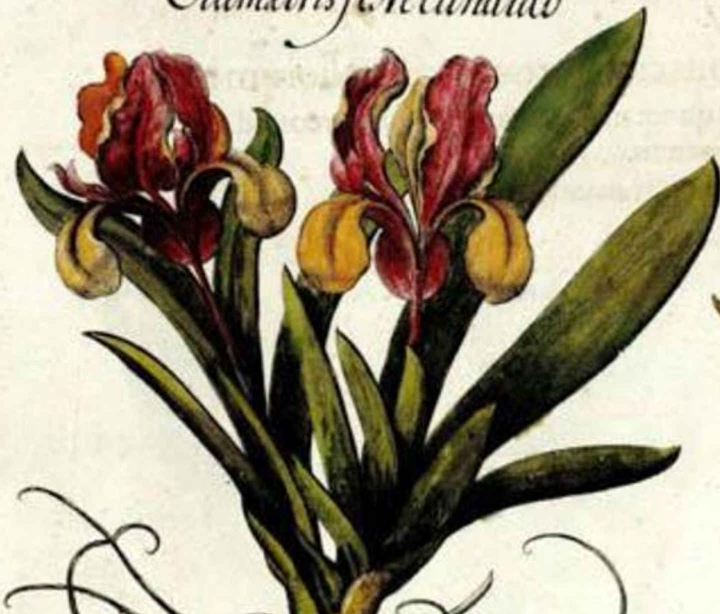
III.

Chamæiris flore candido

II

Chamæiris cæruleo & vio-laceo colore

IV

Chamæiris flavo & purpu-rascente flore

I

Chamæiris flore argenteo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

CHamæiris latifolia flore argenteo. Radix craſsa erat, transverſa, & multis tuberculis obſita, folia cognatis Chamæiridibus ſimilia, brevia, mucronata, conferta, caulis dodrantem excedebat: flores ex albido aut potius argenteo colore placebant.

Germ. Breitbläterichter kleiner Schwertel/ mit ſilberfarben blumen.

II

Chamæiris latifolia cœruleis & violaceis florum foliis. Foliorum & radicum ſpecie à prædictâ non multum aliena eſt, flores in caule dodrante altiore, elevatâ parte violacei coloris, repandâ verò cœrulei blandimento conſtabant.

Germ. Breitbläterichter kleiner Schwertel / mit braunen vnd blawen blätern.

III

Chamæiris latifolia flore candido. Radicum craſsis & divaricatis transverſis propaginibus multiplicabatur, & ejusdem formæ flores edebat, ſed omninò candicantes.

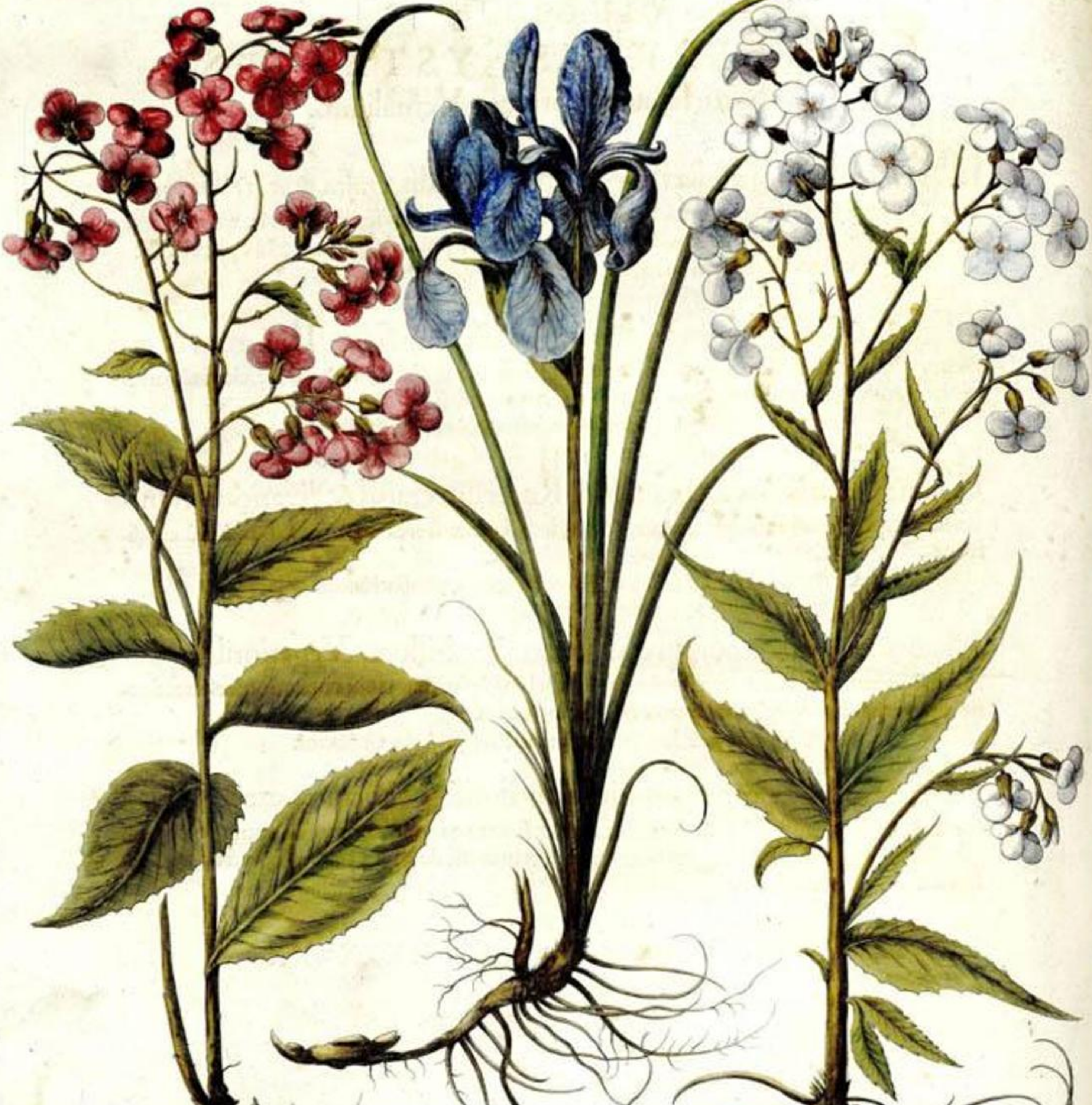
Germ. Kleiner breitbläterichter Schwertel/ mit gantz weiſſen blumen.

IV

Chamæiris latifolia purpureoflaveſcens multiflora. Vegetioribus paulò floribus erat, quàm Chamæiris prima noſtra, & longè pluribus: foliorum quoq; ceſpites denſiores & ſe magis propaginibus transverſis diffundentes.

Germ. Kleiner breitbläterichter purpur vnd bleichgelbfarber Schwertel.

Miræ & mirificæ propè omnium in floribus varietates exactiſsimè à clariſs. & ſagaciſs. Cluſio Plantar. hiſt. lib. 2. cap. 47. fol. 224. 225. 226. 227. exprimuntur, poſt quem illis denuò examinatis actum agere non operæ precium eſſe duxi; atq; hinc ad ejus trutinam benevolentem lectorem remiſſum volui.

I.
Iris pratensis maior.

III.
Viola matronalis flo: purpureo.

II.
Viola matronalis flo: albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

IRis pratensis major. Radices transversim serpentes, nigrescentes, densum cespitem constituunt, è quo numerosas fibras subtùs demittunt, capitibus suis edunt folia rigida, viridia, dura, longa, angusta, acuta, atq; inter illa caulem cubito altiorem, teretem, in summo successivè unum atq; alterum aut plures flores ferentem, Iridibus quidem cæteris strigosiorem, sed non minùs elegantem, hilaris cœrulei coloris, cui venulæ versicolores quædam, in repandis foliis intermixtæ, varietatem inducunt. Multùm accedit ad Iridem angustifoliam Clus. II. fol. 229.

Germ. Himmelblaw Wisenschwertel.

II

Viola Matronalis flore albo. Radices vivaces, densæ, crassæ, multúmq; fibratæ, folia submittunt viridia, atq; ab angustá basi è latitudine in mucronem ducta, subhirsuta, circumserrata, plurima, inordinata, & graciliore serie caules virides sesquicubitales ambientia: flores passim in summis ramulorum brachiis longo conferto ordine emergunt, quatuor foliis subrotundis albescentibus prædití, odorem cinnamomi (vesperi maximè) referentes: sequuntur angustæ corniculatæ siliquæ, oblongum atq; è ruso nigricans semen condentes, Alliariæ ritu.

Germ. Winterviolen mit weissen blumen.

III

Viola Matronalis flore purpureo. Florum colore purpurascente tantùm variat, & subinde ad rubedinem tendit, cæteroquin prædictæ germana est.

Dodon. 161.
Lobel. Obs. 175. Adv. 137.
Clus. qui tantùm ejus meminit fol. 297.
Lugdunens. 804.
Phytopin. C. Bauh. 379. fol.

Germ. Winterviolen mit braunen blumen.

Trag. lib. 1. cap. 194.
Fuchs. 174. cap.
Tabern. 26. lib. secundo.

III. *Iris Florentina.*

I. Iris Calcedonica latifolia.

II. *Iris Illyrica.*

CELEBERRIMI EYSTETTEN-sis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

IRris Chalcedonica latifolia. Iris Chalcedonica maxima variata Lobel. Susiana 1. Clusii. Delitias nostras Botanicas etiam Cæsareorum Legatorum, è Turcià redeuntium, munificentia per hanc elegantissimam & plus quàm amœnam plantam auctas voluit. Radicem nodosam, gibbosam, propaginum sobole & geniculatis processibus distinctam, ac crassis fibris subtùs firmatam obtinet, cujus caput excrescit in folia surrecta, vulgatiori Iride breviora, angustiora, inferiùs se mutuò complectentia, superiùs magis dispersa, acuminata, virescentia: caulis, inter illa emissus, cubitalis est, vaginatim usq; ad floris initium involutus, qui novenis foliis congeneribus Iridibus respondet; sed repanda, & his incumbentia, magis nigricantis coloris venulis & maculis subinde purpurascentibus & candicantibus intermistis, superiora surrecta minùs, virgatim tamen ac undulatim quasi mirum in modum variata sunt, ut, etiam absq; ullo odore, primam laudem & varietatis & raritatis, præter florum luculentam amplitudinem, cognatæ familiæ meritò sustulerit.

Vid. Lobel. Obs. 54.
Clus. lib. 2. fol. 21.
Lugdunens. 1616.

Germ. Veilwurtz von Constantinopel mit schwartzgescheckten blumen.
Tabern. 354

II

Iris Florentina latifolia major, colore candidissimo. Vt prior venustatis, sic illa odoris gratiâ, & niveo, seu mavis, lacteo colore commendabilis est. Radice æquè gibbosâ constat, albescente, foliis latioribus, pallidè virescentibus: flores, è vaginulis albidis membranaceis emergentes, terni, aut rariùs quatuor, in uno caule plusquàm cubitali singulatim porriguntur.

Germ. Weisse wolriechende Veilwurtz.

III

Iris latifolia major Illyrica. Crassiore aliquantùm priori radice est, sed pariter nodosâ, & crassè subtùs fibratâ: folia quoq; latiora & longiora sunt, pallido virore prædita, & gladii specie mucronata: flores diluto cœruleo colore ad cyaneum pallescentem accedunt, ac odorem remissiorem effundunt: semina angulosa, rugosa, caput triangulare submittit.

Hort. Med. 79.

Germ. Himmelblawe wolriechende Veilwurtz.

Iris latifolia[III] maior variegata.

Iris latifolia[I] violaceo colore maior.

Iris latifolia[II] vulgaris cœrulea.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

IRis latifolia, violaceo colore, major. Radix nodosa erat, crassa & fibrata, foliis longis latis ac mucronatis ad Dalmaticam accedebat: flores ampli, è membranaceis teneris albescentibus vaginis, se explicabant in folia aliarum Iridium specie novena, quorum repanda, præter fimbriam, ad colorem saturatè violaceum tendebant, sursùm elevata hilariore purpurâ nitebant, & propè Iridem major: latifol. v. sive Asiaticam purpur. Clus. referebant.

Vid. Clus. 219.

Germ. Grosser bläterichter brauner Schwertel oder Veilwurtz.

II

Iris latifolia vulgaris cœrulea. Foliis & radicum crassitudine non multùm recedebat à prædictâ; florum magnitudine inferior erat; color in elevatis seu surrectis foliis dilutè cœruleus, & propè cyaneus, seu aqueus erat; in repandis verò saturatiore ad violaceum vergebat.

De hac, uti etiam aliis Iridibus plerisq;,
vid. Dodon. 231.
Cœsalpin. lib. 10. cap. 36. fol. 421.
Clus. 218. &c.
Lugdunens. 1610.
Cam. Epit. Matth. 1.
Hort. Med. 79. fol.
Matth. C. Bauh. 17. fol.
Phytopin. Bauh. 61.
Germ. Breitbläterichte himmelblaw Schwertel.
Trag. 51. cap. lib. secundo.
Fuchs. 119. cap.
Tabern. 331. 332. &c.
Matth. Cam. Germ. 1. fol.
Durant. 474. fol.

I.
Calceolus Mariæ.
III.
Iris Pannonica variegata.
II.
Iris Portugalica.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

CAlceolus Mariæ. Helleborine recentiorum 1. Clusii. Helleborine ferruginea Dalechampij. Radices nigricantes, plurimùm fibratæ, longè ac latè transversis processibus sub tellure diffunduntur, emittentes caules aliquot singulares, sesquidodrantales, alternatim arctè septos foliis Plantaginis mediæ, seu Hellebori albi, per longitudinem nervatis; verticetenus longi nutantes pediculi, sinu folii superioris sustinent florem unum ac alterum, quaternis oblongis mucronatis foliis, dilutè rubentibus (aut in quibusdam obscurâ purpurâ nigricantibus) constantem, qui è centro sui oblongum ovalem concavum utriculum, exteriùs flavescentem, interiùs purpurascentibus venulis & punctis quasi striatum, affixum habet, supernè calceoli ritu patentem, atq; versus pediculum duplici ansulâ nonnihil obtectum: prout fusius & elegantius à clariss. & rariss. Clusio describitur.

Dodon. 180.	Lugdunens. 1146.
Clus. 272. lib. secundo.	C. Bauh. Phytopin. 343. fol.
Lobel. Obs. 162. Adv. 127.	Germ. Vnser Frauen Schuch.

II

Iris Portugalica. Radix superioribus Iridibus minor est, æquè tamen nodosa, è lateribus sobolem emittens, atq; è capite caulem, sensim è mediis foliorum quaternorum, angustorum, pallidè virentium, sinubus procedentem in florem unum atq; alterum candicantem, ac secundum labra obsoletè purpurascentibus venulis eleganter undiq; distinctum, Irid. majoris latifol. Clus. xxvi. propemodum in morem.

Vid. Clus. 221. fol.

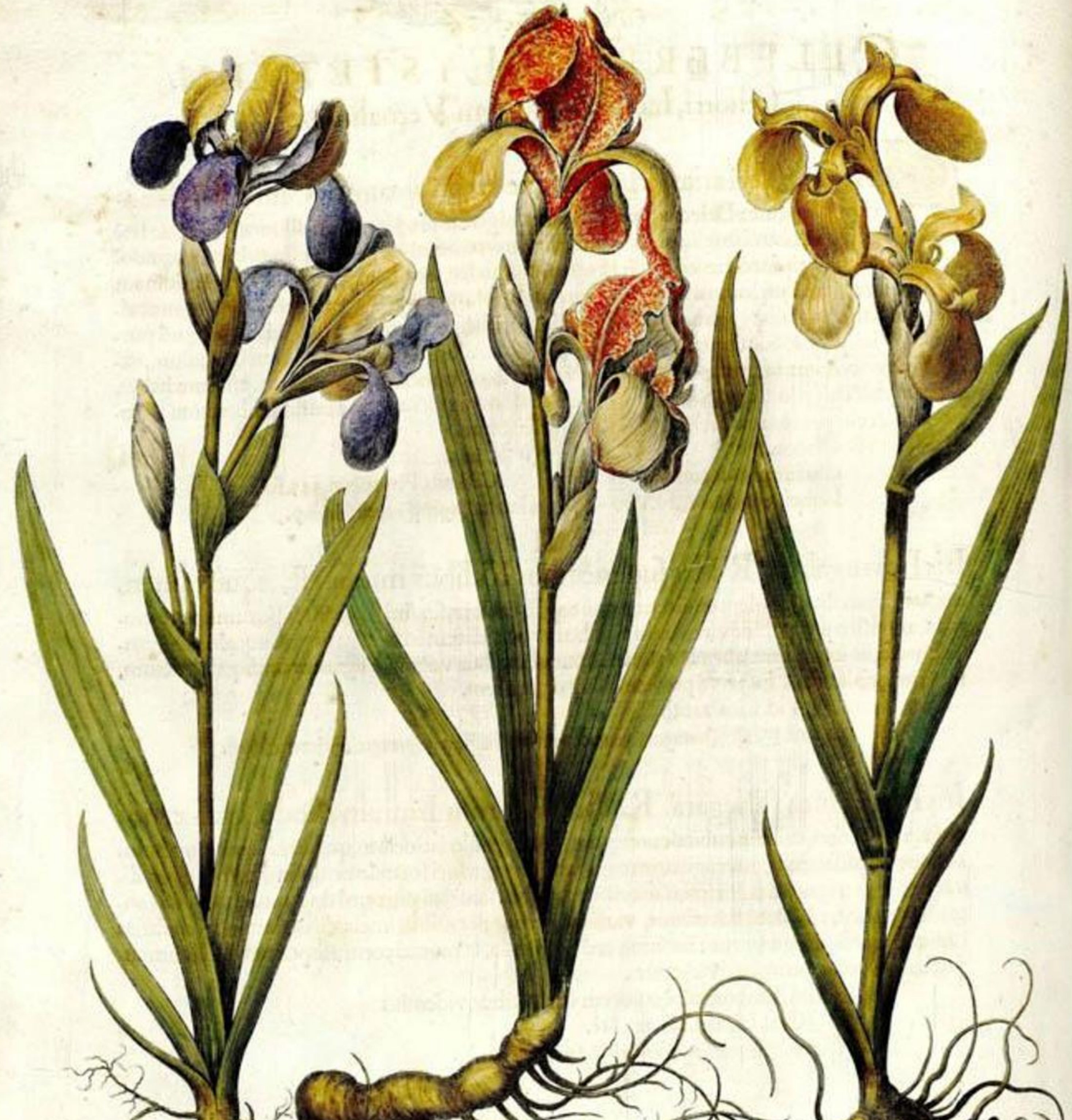
Germ. Weisse / Portugalische / mit braunen streifflein gesprengte / Schwertellilien.

III

Iris Pannonica variegata. Radices, aliorum Iridium modo, crassæ, nodosæ, albescentes, caulem cubitalem erigunt, è foliis paulò latioribus quaternis emersum, ac in aliquot alas dilatatum, qui vaginatim expandit flores, priori formâ non dissimiles, sed tamen diversi coloris: repanda enim folia latioribus partibus saturatâ purpurâ tinguntur; ubi verò angustiora fiunt, obsoletè flavescunt, variisq; purpurascentibus lineis, circa stamineas fimbrias obliquè sparsis, insigniuntur: sursum verò erecta illa, & mutuò contra se posita, obsoletum cupri seu æris colorem imitari videntur.

De Iridum floribus, mirè colorem variantibus, videndus Clus. fol. 220. 221. 222. &c.

Germ. Veilbraun gesprengte Schwertellilien.

II. Iris lutea variegata Lobelij. I. Iris latifolia decima Clusii. III. Pseudo Iris palustris.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

IRis latifolia decima. Radix transversis crassis processibus subinde protuberabat, folia surrecta erant, quaterna, & per longitudinem lirata, pallidè virentia, inter quæ caulis cubitalis, superiùs vaginulis suis effundens flores, cæteris Iridibus non absimiles, nisi terna inclinata folia obsoletâ flavedine inficerentur: terna surrecta tristem colorem, è flavedine & purpurâ mixtum, obtinebant: reliquis notis non secus ac odore Sambuci decimam Clusii referebat.

Vid. Clus. 220. fol.

Germ. Dunckelbraun gescheckte Veilwurtz/so reucht wie Holderblüt.

II

Iris lutea variegata Lobel. Foliis non multùm à prædictâ discrepabat, radice paulò graciliore erat, florum foliis ansatis seu reflexis, obsoletè violaceis, ac eleganter striatis, surrectis verò flavescentibus constabat.

Vid. Lobel. Observ. fol. 34.

Gesprengte gelbe Veilwurtz.

III

Pseudoiris palustris. Acorus nostras palustris Lobelii. Radix duriuscula, obliquis, geniculatis, ac undiq; cirrosis processibus in multas propagines abit, ac Bistortæ modo intùs subrubescit, folia surrigit Iridibus longiora, viridia, dorsi utrinq; per longitudinem eminentis: flores fert in caule sesquicubitali, lævi, particulatim è vaginis herbaceis juxta sinus foliorum gracilium erumpentes, specie Iridum strigosiore, luteo pallido colore blandientes: his succedunt crassa semina, in angularibus siliquis condita.

Dodon. 248. fol.
Cœsalpin. lib. 10. cap. 39. fol. 422.
Lobel. 31. Obs. Adv. 29.
Lugdunens. 1619.
Matth. Epit. Cam. 6.
Matth. C. Bauh. fol. 21. & f. 24. in textu Bauh.
Phytopin. 59.

Germ. Gelb Wasserschwertel/oder Drachenwurtz.

Trag. 49. lib. secundo.
Fuchs. cap. 4.
Tabern. 330. lib. secundo.
Cam. Matth. Germ. 3. fol.
Durant. 17. fol.

III Cruciata. I Spatula foetida. II. Caucalis Dodonei.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

SPatula fœtida Xyris. Iris ſylveſtris Galeni. Radix Iridum modo transverſa, ſolida, geniculata, folia erigit dura, ſtriata, atroviridia, longa, acuminata, &, quando conteruntur, odoris ingrati; atq; inter illa caulem cubitalem teretem, cujus ſummo inſident flores, Iridis floribus graciliores, ut plurimùm triſti purpurá conſpicui, niſi quòd media anguſtiora folia, quæ in ſummo bifida ſunt, obſoletè palleſcant, ac intima reflexa ſaturatiora quadantenus ſint, & in medio venulis luteophœniceis notentur: ſubnaſcuntur ſiliquæ triangulares, ſemine rubente rotundo prægnantes.

Dodon. 247.
Cœſalpin. lib. 10. c. 38. f. 422.
Lobel. Obſ. 37. Adv. 32.
Lugdunenſ. 1621.
Epit. Matth. Cam. 733. fol.
Hort. Med. 183.
Matth. Caſp. Bauh. 702.
Phytopin. C. Bauh. 66.
Germ. Wandleuß kraut.
Tabern. 336. fol. lib. ſecundo.
Cam. Matth. Germ. 339. fol.
Durant. 1076.

II

Caucalis vulgaris. Foliorum variis multifidis diſſectionibus Carottam ſylveſtrem æmulatur, caulis infra cubitalem altitudinem, in cacuminibus ſuis floſculis albis umbellatim decoratur, quorum exteriora, majora & latiora, minora circumambiunt: ſemen aſperum, oblongum eſt: radix inutilis, annua, gracileſcens.

Dodon. 687.
Lobel. Obſ. 420. 324. & 325. Adv.
Lugdunenſ. 715.
Phytopin. C. Bauh. 266.
German. Ackerkletten / Klettenkorffel.
Trag. lib. 2. cap. 104.
Tabern. 360. lib. 1.

III

Cruciata, ſive Gentiana minor. Radix albida eſt, oblonga, ſuperiùs fiſſuris cruciatim ductis perfoſſa, cui caules aliquot innituntur, inferiore parte ſui terram leniter radentes, ſurrecti, pedales, teretes, geniculis intercepti; circa quos folia ſingulatim bina, unitâ ſede affiguntur, frequenti ordine per longitudinem tribus nervis lirata, & ſubinde reflexa, Saponariæ facie, in mucronem abeuntia: flores plures in ſummis caulibus orbiculatim congeruntur, è tubulis ſuis oblongis in quatuor folia angularia exigua cœrulea explicati, quibus marcidis, calicum deindè anguſta, oblonga conceptacula, ſemina copioſa intra ſe condunt, ſubruſa & nitentia.

Dodon. ſub 1. Gentian. titulo 341.
Cœſalp. Vincetoxici nomine, l. 6. c. 79. f. 273.
Lobel. Obſ. 166. Adv. 130.
Lugdunenſ. 1259. fol.
Epit. Matth. Cam. 417.
Hort. Med. 65. fol.
Matth. C. Bauh. 481. & 482.
Phytop. C. Bauh. Gentianæ Cruciatæ nomine, fol. 344.
Germ. Peters oder Creutzwurtz / Modelgeer / Spercenſtich.
Trag. lib. 1. cap. 84.
Fuchſ. cap. 159.
Tabern. 399. lib. ſecundo.
Cam. Matth. Germ. 216. fol.
Durant. 414.

III.
Chamædrys.

I.
Acorus cum suo iulo.

II.
Scordium.

CELEBERRIMI EYSTETTEN-
sis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ACorus legitimus cum suo julo. Crebris, geniculatis, inæqualibus, transversis, albicantibus odoratarum radicum processibus, latè in obliquas laterum propagines actis, ac infimâ sede fibratis, telluris superficiem pervagatur, foliaq; erigit Iridis palustris foliorum modo, prominente costâ distincta, sed longiora, angustiora, dilutè magis virentia, ac trita suavem aromatum odorem emittentia: flores muscosi, pallescentes, à latere folii cujusdam, pari cum aliis latitudine, & triangularem quasi speciem affectantis, paulò supra mediam partem exeunt, in iulo seu amento nucamentis Iuglandium, noviter dependentium, non absimili, quod virgulis obliquis & transversis liratum conspicitur, ac in digitalem quandoq; crassitudinem & longitudinem excrescere solet.

Dodon. 249. fol.
Clus. 231. fol.
Lobel. Obs. 30. Adv. 29.
Lugdunens. 1618.
Epit. Matth. Cam. 5. fol.
Hort. Med. Cam. 5. fol.
Matth. C. Bauh. 25.
Phytopin. 59. fol.
Germ. Kalmus mit der blühe.
Tabern. 327. fol.
Matth. Cam. Germ. 5. fol.
Durant. 16.

II

Scordium Trixago seu Trissago palustris. Folia Chamædryn referunt, subhirsuta tamen, oblonga, & in caulibus multipliciter se spargentibus, imbecillibus, quadrangulis, pubescentibus, hærentia, Lupulini odoris: superiores foliorum sinus flosculi rubentes occupant, eandem Chamædryn æmulantes: radix restibilis, fibris capillaribus subtùs se firmat, graminis modo germinibus obliquis uligines perreptans.

Dodon. 126. fol.
Cœsalp. lib. 11. c. 42.
Lobel. Obs. 261. Adv. 210.
Lugdunens. 910.
Epit. Matth. Cam. 588.
Hort. Med. 156.
Matth. C. Bauh. 615.
Phytopin. 472. fol.
Germ. Lachenknoblauch oder Wasserbathengel.
Trag. lib. 2. c. 125.
Fuchs. 299. cap.
Tabern. 437. lib. secundo.
Matth. Cam. Germ. 285.
Durant. 909.

III

Chamædrys minor. Radiculis vagatur variè serpentibus, tenuibus, lignosis, & mirè inter se implicatis, fibratis; cauliculis multis languidis, dodrantalibus, duriusculis, in quibus folia viridia, incisuris marginum Quernis similia: flores in summis virgis inter folia exeunt, rubicundi, Scordii æmuli, quasi in spicâ digesti, utriculis singulatim erumpentes, in quibus postmodò semina fusca, rotunda, exigua latent.

Dodon. 45. fol.
Clus. 351.
Lobel. Icon. 491. Obs. 260. Adv. (209. in textu.
Epit. Matth. Cam. 567.
Hort. Med. 39.
Phytopin. 475.
Germ. Camanderlein/auch klein Bathengel.
Trag. cap. 67. lib. 1.
Fuchs. cap. 335.
Tabern. 94.

NONVS ORDO

COLLECTARVM PLANTARVM

VERNALIVM.

I. Mandragora fœmina.   II. Chelidonium minus.

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

MAndragora fœmina Pythagoricâ allusione, qui, quòd hominis truncum artúsq; utcunq; repræsentaret, radicibus quandoq; duo crura & clunes referentibus, Anthropomorphon dixit; nomen suum traxisse videtur à Germanicâ denominatione, Man & tragen/ quasi hominis effigiem gereret. Cætera anilia circulatorum commenta, sculpendo inde formam hominis ad suas superstitiones efformantia, potius ridenda, quàm rimanda & admiranda censeo. Radices promissæ, crassæ, capillaribus fibris hirsutæ, foris fuscæ, intus albæ, trifidis vel bifidis processibus demissis, crurum modo inter se convolutis, disterminantur: folia prope terram gerunt, quasi orbiculatim digesta, longa, venosa, rugosa, crispa, Hippolapathi ferè formâ, virore nigricantia, ac in acutum coacta: flores inter hæc plurimi singulatim longis pediculis efferuntur, è quinis subcœruleopurpurascentibus ac aliquantùm albidis foliis, & tenuibus aliquot staminulis, in medio conflati, quibus succedunt mala subrotunda, per maturitatem luteopallescentia, odore suaveolenti saporem inducentia.

De Mandrag. vid. Dodon. 454.
Cœsalp. lib. 5. c. 24. f. 215. & 216.
Clus. LXXXVII. f. à quo nostra descripta videtur.
Lobel. Obs. 138. Adv. 106.
Lugdunens. 1726.
Cam. Epit. Matth. 818. fol.
Hort. Med. 95. fol.
Matth. C. Bauh. 759. fol.
C. Bauh. Phytopin. 303.
Germ. Alraun das Weiblein.
Cam. Matth. Germ. 379. fol.
Durant. 573. fol.

II

Chelidonium minus. Testiculus sacerdotis Sylvatici Favagello Cœsalpini. Ejusdem radiculæ caput callosum, in oblongas plurimas, tritici magnitudine, strumosas, carnosas appendices coacervatas desinit: caulis, palmum altior, longis pediculis subvehit folia hederacea, virore splendentia, lævia, rotunda, Asari modo, obtusa, & subindè obsoletè purpurante maculâ in medio notata: flores radiati, luteo foliorum nitore staminula tenuia, concoloria, obsident.

Dodon. 49. fol.
Cœsalp. lib. 14. cap. 7. fol. 546.
Lobel. Obs. 325. Adv. 256.
Lugdunens. 1048. fol.
Epit. Cam. Matth. 403. fol.
Matth. C. Bauh. 468. & 469.
Phytopin. C. Bauh. 610.
German. Feigwartz/ Blatterkraut/ Mayenkraut.
Trag. 35. lib. 1.
Fuchs. 333. cap.
Tabern. 427. lib. secundo.
Cam. Matth. Germ. 208. fol.
Durant. 236. fol.

I. Bistorta Maior.

II. Salvia agrestis flo: purpureo.

III. Salvia agrestis flo: albo.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Bistorta major. Colubrina minor Tragi. Ab eadem radice, spiris intortâ & rubescente, ac fibris inferiùs firmatâ, prodeunt folia longa, Lapathi instar, lata, acuminata, venosa, surrecta, pronâ parte plumbei, supinâ virescentis coloris: caules aliquot simplices inter illa attolluntur, rarioribus & gracilescentibus foliis arctè cincti, tandem in spicas fastigiati, flosculis minutis Persicariæ coacervatas, quibus succedunt semina triangula, nigricantia, Acetosæ ritu.

Dodon. 351.
Cœsalpin. lib. 4. c. 55. fol. 167.
Lobel. Obs. 156. Adv. 121.
Lugdunens. 1285.
Clus. LXXVIII. lib. quarto.
Epit. Matth. Cam. 685.
Matth. C. Bauh. 674.
Phytop. C. Bauh. 357. fol.
Germ. Natterwurtz.
Trag. lib. 1. cap. 105.
Fuchs. 298. cap.
Tabern. 143. lib. secundo.
Matth. Cam. Germ. 322. fol.
Durant. 144.

II

Salvia agrestis flore purpureo. Horminum sylvestre Lobel. Virgæ cubitales, quadrangulares, subhirsutæ, foliis ordinatim vestiuntur scabris, obscurè virentibus, ab inferiore latitudine sensim in mucronem finientibus, & per ambitum serratis, aut subindè rariter laciniatis: flores supernè, verticillato situ, in oblongam & deorsùm nutantem spicam congeruntur, falcatis galeis saturatè purpureis placentes: semina rotunda, nigra, in caliculis florum subnascuntur: radix plurimùm fibrata, vivax, nigricat.

Dodon. Orvalæ sylvest. 4. titulo (291.
Lobel. Obs. 300. Adv. 240.
Lugdunens. 964.
Clus. xxix. lib. 4.
Epit. Matth. Cam. 629. fol.
Bauh. Phytopin. 455. fol.
Germ. Wilde Salbey/oder wilder Scharlach/mit sattbraunen blumen.
Trag. lib. 1. cap. 16.
Fuchs. cap. 215.
Tabern. 91. lib. secundo.
Matth. Cam. Germ. 304.
Durant. 457.

III

Salvia agrestis flore albo. Florum colore, qui candore juvat, tantùm differt: caulibus & foliorum, dilutè virentium, laciniatis sinubus parùm à prædicto abest.

Germ. Wilde Salbey/oder Scharlach/mit weissen blumen.

II. *Primula Veris Anglicana flore pleno.*

I. *Hippoglossum.*

III *Sanicula montana altera.*

Celeberrimi Eystettensis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Hippoglossum seu Hypoglossum. Bislingua, Bonifacia, Radix Idæa Dioscoridis. Fab. Columnæ, Rusco affinis prima Cœsalpin. Caules sortitur dodrantales, rotundos, fractu contumaces, multos à diversis, radicis albicantis, ac oblongis ramosis fibris se dispergentis, nodosis capitibus, prodeuntes; quos conscendunt folia, è latitudine subrotundâ in mucronem producta, dura, rigidiuscula, atrovirentia, per longitudinem crebris nervis virgata: singulorum foliorum medio glossarium seu ligula foliosa parva insidet, sub quâ in tenui pediculo, nervo à sinu folii latioris exeunte, lirato, post florem parvum pallescentem elapsum, pendent baccæ rubentes, Asparago majores, seminis ossiculum obvelantes.

Dodon. 733. fol.	Phytopin. 603. fol.
Cœsalpin. lib. 5. fol. 222. cap. 29.	Germ. Zäpfleinkraut/Zungenblatter.
Clus. sub Lauri Alexand. titulo, f. 278.	Trag. lib. 1. cap. 131.
Lobel. Obs. 362. Adv. 284.	Fuchs. cap. 87.
Lugdu. Lauri Taxæ nomine, fol. 205.	Tabern. 138. fol. lib. 2. sub Vvulariâ mare.
Epit. Matth. Cam. 919.	Cam. Matth. Germ. 415. fol.
Hort. Med. 75.	Durant. 451.
Matth. Casp. Bauh. 829.	

II

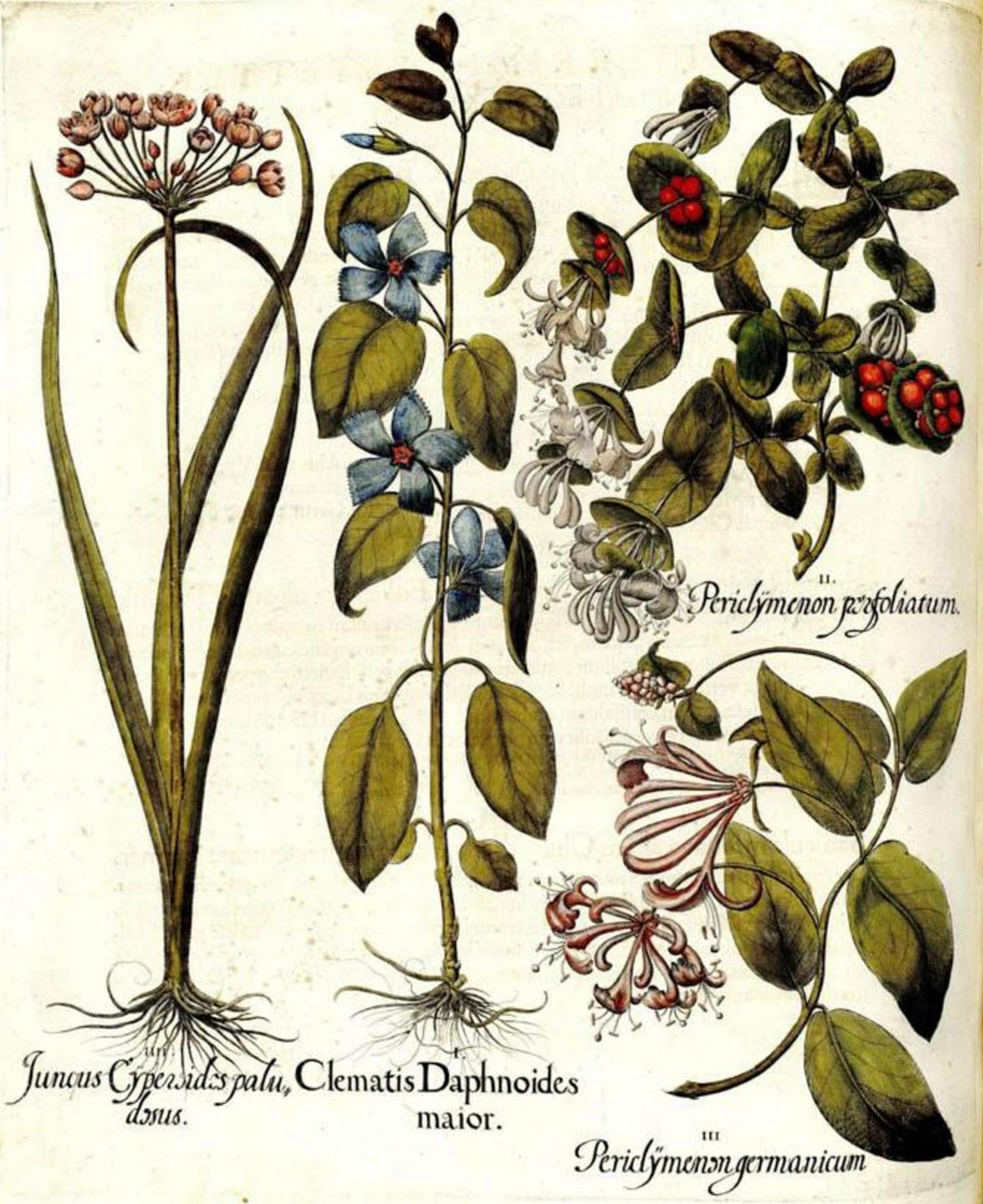
Primula Veris Anglicana, flore pleno. Foliis est vulgatiori Primulæ non dissimilibus, sed longioribus, pallidè virentibus, & secundum margines erosas crispatim nonnihil sinuosis, ex unius radicis capite, subtùs in densos fibrarum fasciculos disperso, orientibus: caulis è medio illorum attollitur mediocri crassitudine, pallidè virescens, pedem aut sesquipedem æquans, verticetenus in umbellam densiusculam, multis inæqualibus petiolis alabastra angularia subfulcientibus, constantem, quibus flores speciosi, vulgari Primulâ ampliores, luteoli, multiplici texturâ ac proventu foliorum placentes, insertos vides.

Dodon. 147. fol.	Epit. Matth. Cam. 883. fol.	Phytopin. 463.	Tabern. 34. fol.
Lobel. Obs. 305. Adv. 244.	Hort. Med. 22.	Germ. Gefüllte Englische Schlüsselblumen.	Cam. Matth. Germ. 404.
Lugdunens. 834.	Matth. C. Bauh. 801.		Durant. 800.

III

Sanicula montana altera Clusii. Sanicula alpina sive guttata Camer. Caryophyllata seu Geum alpinum recentiorum fol. hederaceo Lobel. Radix nonnihil squamata, crassiuscula, in crebras demissas fibras desinit, emittens folia propemodùm circinatæ rotunditatis, hirsuta, Saxifragæ albæ, aut aureæ dictæ, æmula, altius circumserrata, & aversâ parte subalbida: caulis sesquipedem æquat, pariter hirsutus, in alis supernè ostendens flores, quinis foliis Hyperico similes, sed albos, intùs sanguineis minutis punctulis distinctos, his bifida vascula submittunt semina nigra minutissima.

Clusius 307 fol. lib. 3.	Cam. Epit. Matth. 764. fol.	Phytopin. 464.
Lobel. 267. Adv.	Hort. Med. 153. fol.	Germ. Wild Schellkraut/oder weiß Sanickel.
Lugdunens. 687.	Matth. C. Bauh. 723. fol.	Cam. Matth. Germ. 353. fol.

II.
Periclymenon perfoliatum.
IIII.
Juncus Cyperoides palu-
dosus.
I.
Clematis Daphnoides
maior.
III
Periclymenon germanicum

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

CLematis Daphnoides major. Foliis ferè eſt Laurinis, & ſecundum pediculum ſinuatim formatis, carnoſis, perpetuo virore nitentibus, caulibus tenuibus, obſequioſis, ſarmentoſis, procumbentibus: flores ſingulatim ad exortum foliorum prodeunt in pediculis tenuibus, & lentis, foliis eleganter cœruleis, ab anguſtâ baſi in latiorem tendentibus, ac ſummis oris leniter crenatis, conſtantes: radices albeſcentes tenuiter fibrantur.

Dodon. 401.	Hort. Med. Cam. 43.
Cluſ. 121. fol.	Phytopin. C. Bauh. 598. fol.
Lobel. Obſ. 560. Adv. 282.	Germ. Groß blaw Inngrün oder
Lugdunenſ. 833. fol.	Sinngrün.

II

Periclymenum perfoliatum. Sarmenta prolixa, lignoſa, ſubalbicantia, & quandoq; rubeſcentia, brachiata emittit, mirè & variè ſe pergulis aptantia, foliis veſtita latis, oblongis, mollibus, craſſis, dilutè vireſcentibus, ac ſubinde ſibi invicem connexis, ita ut etiam ſuperiore parte caulis, concavitatem quaſi acetabulorum affectent: flores albeſcunt, ſuaviter odorati, ſummis ramulis faſciculatim prodeunt, ex oblongâ, concavâ, fiſtuloſâ ſpecie, in duas particulas diviſi, quarum altera latior eſt reflexa, & veluti oretenus parùm ſecta, altera oblongam, anguſtam, prominentem ligulam æmulatur: è medio labrorum exeruntur tenuia ſtaminula aliquot: ſubnaſcuntur his marceſcentibus baccæ, ſucciplenæ, ovalis figuræ, rubentes, ſemina intra pericarpia ſervantes: radix longis & multis fibris demiſſis fulcitur.

Dodon. 406. fol.	Epit. Cam. 713. fol.	Germ. Welſch Geißblatt / Specklilien / Zeunling
Cœſalpin. cap. 11. lib. 5. fol. 207.	Hort. Med. 121. fol.	Tab. 589. f. l. 1. (Waldgilgen/Waldwinden.
Lobel. 357. Obſ. Adv. 280.	Matth. Caſp. Bauh. 691.	Cam. Matth. Germ. 332.
Lugdunenſ. 1427.	Phytopin. 600.	Durant. 722.

III

Periclymenum non perfoliatum, Germanicum. Superiori ſimile eſt, niſi quòd foliis, ſibi invicem oppoſitis, magis in longitudinem abeuntibus, nec ita arctè ramulos ambientibus, conſtet.

Lobel. 351. Obſ. Adv. 280.	Germ. Teutſch gemein Specklilgen / Zelengerjelieber.	Fuchſ. 350. cap.
Lugdunenſ. 1428. fol.		Videetiam autores ſuperiùs citatos.
Phytopin. C. Bauh. 601.	Trag. lib. 2. cap. 96.	

IV

Iuncus Cyperoides paludoſus, Iuncus floridus. Gladiolus paluſtris Cordi. Radix denſè fibratur, folia ab uno ceſpite multa ſurſùm ſpectant, Sparganii vel Cyperi ritu anguſta, longa, lævia, uti & caules intùs fungoſi, ſeſquicubitales, faſtigiatim in umbellam quaſi floſculorum, ex albo dilutè purpuraſcentium, qui tenuibus oblongis pediculis ſuſtinentur, abeuntes.

Dodon. 590. (tomi fol. 553.	Epit. Cam. 781. fol.	Trag. 37. lib. 2.
Cœſalpin. lib. 14. c. 17. nomine Bu-	Matth. C. Bauh. 731. fol.	Tabern. 696. lib. 1.
Lobel. 44. Obſ. 44. Adv.	Phytopin. 29. fol.	Matth. Germ. Cam. 361.
Lugdunenſ. 989. fol.	Germ. Groß blühende Binzen / Severſchwertel.	Durant. 483. fol.

II.
Epipactis angustifolijs.
III.
Asphodelus Liliaceus.
I.
Fraxinella.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

FRaxinella. Dictamnum album. Radix ex unâ basi, crassis albicantibus fibris demissis, variè divaricatur, & hircinum quid redolet; caules ex eâ prodeuntes firmi sunt, rotundi, decorati foliis Fraxini modo & specie, ex uno nervo conjugatim hærentibus, atroviridibus, duris, ambitu minutè crenatis: superior pars caulis floribus vestitur elegantibus, in albo leviter subrubentibus, è nutantibus quinis foliis oblongis, & liratim venulis dispersis insignitis, & media tenuium staminum reflexorum serie conflatis: semina triquetræ scabræ siliquæ nigra, splendida, rotunda, ac parùm in mucronem vergentia, condunt.

Dodon. 545.
Cœsalpin. 15. lib. 27. fol. 589.
Lobel. 537. Obs. Adv. 410.
Lugdunens. 872. fol.
Clus. 99. fol.
Epit. Cam. 473.
Hort. Med. 55. fol.
Matth. Casp. Bauh. 523. fol. (&c. fol.
Paul. Renealm. specim. hist. plant. 121. & 122.
Germ. Gemeiner Diptam auch Aschwurtz.
Trag. 7. cap. lib. 1.
Tabern. 450. lib. secundo.
Matth. Cam. Germ. 242. fol.
Durant. 324. fol.

II

Epipactis angustifolia. Radices densâ crassarum albescentium fibrarum congerie constant, caulémq; subministrant pedalem, atq; in eo folia Veratri albi specie, sed longè minora, per longitudinem nervata, ab exortu suo, quasi illum circumvolventia: flores in oblongâ quasi spicâ pendebant, è quinis foliis conflati, albidi, & in medio sublutei.

An Helleborin. secunda Clus. fol. 275.
German. Wild weiß Nießkraut.
Et Helleborine flore albo. Tabern. fol. 396.

III

Liliasphodelus, seu Asphodelus Liliaceus, luteo odorato flore. Radix crebris glandulis oblongis, Asphodelinis, cui se aliæ crassæ longiusculæ intermiscent fibræ, prædita est, statim è capite emittens cespitem foliorum longorum, & carinatorum, inter quæ caulis cubito altior, teres, firmus, in summitate flores, Lilii albi æmulos, flavos, odoratos exhibet, successivè se explicantes.

Dodon. sub titulo Lilii non bulbosi, 204.
Lobel. 47. Obs. Adv. 45.
Clus. fol. 137.
Lugdunens. 1590. fol.
Hort. Med. Cam. 89. sub Lilii non bulbosi nomine.
Phytopin. C. Bauh. 113. fol.
Germ. Gelb wolriechend Asphodill Lilien.
Tabern. 548. lib. secundo.

Lilium II Convallium flore albo.

I. Phalangium Alobrogi, cum maius.

Lilium III Convallium flore incarnato.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

PHalangium Allobrogicum. Folia longa, aliis Phalangiis paulò latiora, ſurrecta, viridia, carinata, ſe invicem inferiùs amplectuntur, atq; ſimul è medio ſui erumpentem caulem rotundum, viridem, cujus ſummitates floribus albicantibus aliquot, Lilium bulboſum flavum quadantenus affectantibus, ex intervallis decorabantur, ſed minoribus, odoratis, & ſtaminibus quibusdam tenuibus reflexis (quorum apices flavi) gracilem ſtylum medium prominentem circumdantibus: radix ab unâ baſi in complures craſſas, oblongas, albeſcentes fibras diffundebatur.

Cluſ. Append. alterâ depingitur.
An Lugd. Phalang. Dalechamp. affine. fol. 852.
Germ. Fremd Spinnenkraut/oder weiſſer Widerthon.

II

Lilium Convallium majus, flore albo odorato. Radicum tenuium & tenacium, albeſcentium, miris reflexibus, graminis modo, ſe reſtibili fœcunditate propagat, caules emittens dodrantales, binis longis foliis, Polygonatum quodammodò referentibus, præditos, atq; ex inferiore caulium tenui involucro pediculum, ſeu ſtylum longū, qui ſuperiùs longâ ſerie floſculos multos rotundos, concavos, nutantes, vulgaris Lilii Convallii floribus ferè duplò ampliores profert, quorum labra leviter denticulata & reflexa cernuntur: & poſt flores deinde baccas rubeſcentes, ſemina dura occultantes.

Meminit illius Cam. Hort. Med. fol. 89.
Phytopin. C. Bauh. 1134. fol.
Germ. Groß wolriechend Mayenblumen/oder Zancken.
Matth. Germ. Cam. fol. 286. in textu, ubi illi montes Tyrolenſes natales aſsignat.

III

Lilium Convallium floribus rubris. E rubro ad purpureum colorem vergunt flores, & odore minùs valent, cæteris notis ſuperioris familiam refert, & â vulgari tantùm his indiciis differt.

De quo vide Dodon. 205.
Cœſalpin. lib. 5. cap. 34. fol. 225.
Lobel. Obſ. 87. Adv. 61. Icon. 173. ubi noſtratem apponit.
Lugdunenſ. 838. fol.
Epit. Cam. Matth. 618.
Hort. Med. Cam. 89.
C. Bauh. Matth. 632.

Phytopin. 113. fol.
Germ. Rothe Mayenblumen.
Trag. cap. 197. lib. 1.
Fuchſ. cap. 88.
Tabern. 429. qui etiam hujus iconem inſe-(ruit lib. 2.
Matth. Cam. Germ. ubi & noſtratis in ſpecie meminit, fol. 286.
Durant. 524.

II. *Cinosorchis flore purpureo.* I. Asphodelus maior albus. III. *Fumaria rubra tenuifolia*

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

Aſphodelus major albus. Haſtula regia, Albucum ſive Albucus Dodon. Radices à baſi in oblongos, plurimos, teretes, glanduloſos, ſucculentos proceſſus diſperguntur, ac erigunt folia multa oblonga, Porro æmula, parùm carinata, viridia, atq; acuminibus finientia: è medio illorum caulis tantùm non ſesquicubitalis, rotundus, procedit, in brachia terna ſuperiùs divulſus, quæ undiq; ſtipant flores, Phalangio ſimiles, candicantibus foliis ſtaminula flaveſcentia ſtellatim obſidentes, quibus capitula orbiculata, ſeminum feracia, ſubnaſcuntur.

Dodon. fol. 206.
Cœſalp. lib. 10. cap. 26. fol. 415.
Lobel. Obſ. 46. Adv. 45. fol.
Lugdunenſ. 1588. fol.
Cam. Epit. Matth. 371. fol.
Hort. Med. 23. fol.

C. Bauh. Matth. 451. fol.
Phytopin. Bauh. 56.
Germ. Weiß groß Aſphodillwurtz.
Tabern. 339. lib. ſecundo.
Cam. Matth. Germ. 194. fol.
Durant. 108. fol.

II

Cynoſorchis flore purpuraſcente. Radices geminas, quarum una marcida, altera ſucculentior, Olivaris formæ, & nauſeoſi odoris, oblongæ, craſſæ fibrarum appendiculæ ſuperiùs nonnihil obtegunt, progreſſæ ex caule palmari, aut nonnunquam altiore, quem inferiùs folia Liliaceis minora & anguſtiora, lævia, dilutè virentia, & ſenſim graciléſcentia involvunt; ſuperiùs ſpica excipit denſiuſcula, oblonga, conſtituta è floribus puſillis, ſupernè galeatis & purpuraſcentibus, cæterá parte labrorum in quatuor barbulas albicantes, & purpureis punctis diſcretas, divulſis.

Cluſ. 268. fol.
Phytopin. C. Bauh. 118.
Germ. Purpurbraun Knabenkraut.

III

Fumaria rubra tenuifolia. Capnos tenuifolia Hiſpanica. Radix tenuis, annua eſt, caulis angularis, pellucidus, tener, dodrantalis, multiplex, in quo folia multivariis & penè capillaceis ſegmentis, vulgari multò tenuioribus, & pallidioribus, diſciſſa: flores cacumina ramulorum occupant, vulgaris quidem ſpecie, ſed minores, nutantes, maximá ex parte rubentes, pauco albo, viridi & luteo colore variegati, confertas ſpicas conſtituentes: his ſuccedunt ſemina, è rotunditate oblongiuſcula, exigua, compreſſa, fuſca.

Lobel. Obſ. 438. Adv. 338.
Cluſ. CCVIII.
Cam. Hort. Med. 62. fol.
Germ. Roch fremder geſcheckter Erdrauch.
Tabern. 103. fol. lib. I.

II. *Dorea Narbonensium.*

I. Lilium fatuum.

CELEBERRIMI EYSTETTENsis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

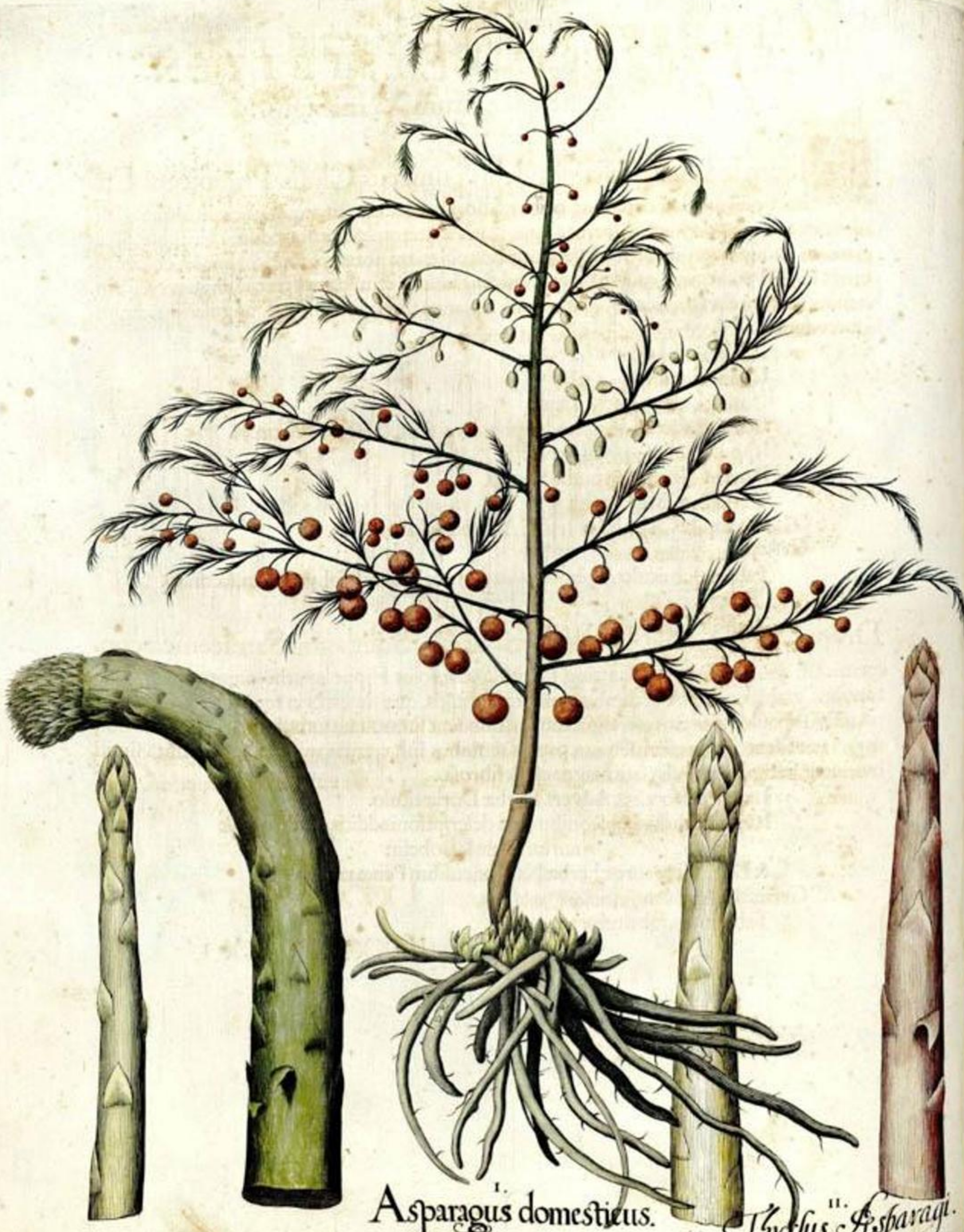
Lilium fatuum, Liliasphodelus puniceus Clusii, Phœniceus Lobel. Foliis prodit Porro longioribus, latioribus, & surrectis, atq; à radicis, in multas glandulosas oblongas appendices dispersæ capite, se invicem amplectentibus, dilutè viridibus, & carinatis, Asphodeli lutei liliacei foliis vegetioribus, cui etiam flores respondent liliacei, colore supernè obsoletè punicantes, caduci, marginibus suis subindè tenuiter crispati, ac ungues versus in luteum colorem elanguescentes, quibus semina plana Martagi in oblongis angularibus capitulis succedunt.

Dodon. fol. 204.
Clus. in textu. 137.
Cœsalpin. lib. 3. c. 30. fol. 416.
Lobel. in textu, Liliasphodeli phœnicei facie, Observ. 48. icon. 93.
Lugdunens. 1499. Hemerocallid.
Dodon. & Lilii non bulbosi titulo.
Cam. Hort. Med. 89. fol.
Phytopin. C. Bauh. Lilii rubri Asphodeli facie, fol. 113.
Germ. Todtenlilien.
Tabern. sub titulo Asphodeli liliacei rubri secundi, fol. 339. Tom. secundo.

II

Dorea seu Doria Narbonensium putata. Solidagini Sarracenicæ conformis est. Bicubitalem sæpiùs attingit altitudinem, foliis Hippolapathi longitudinem superantibus, glabris, viridibus, & ambitu tenuiter dentatis, quæ superiùs in tenuem faciem abeuntia, inferiùs paulò latiorem referentia, caulem obsident summitate surculosum, & floribus Solidaginis ejusdem (quam etiam semina, pappis tenuibus inhærentia, minuta, exprimunt) similibus, luteis, fastigiatum: radix satis magna est, & fibrosa.

Lobel. Observ. 158. Advers. Herbæ Doriæ titulo.
Lugdu. sub duabus iconibus, uni descriptioni additis, titulo herbæ aureæ Penæ & Lobelii:
& Doreæ sive aureæ herbæ Narbonensium Penæ. 1273. fol.
Germ. Fremdgülden Heidnisch Wundkraut.
Tabern. 339. sub titulo.

I. Asparagus domesticus.

II. Thyrsus Asparagi.

CELEBERRIMI EYSTETTENſis horti, Icones plantarum Vernalium.

I

ASparagus domeſticus. Radices, crebras, longas, craſſas fibras, hinc inde diſperſas, altè demittunt, è multis capitibus, ſibi invicem cohærentibus, & craſſe ſquamatis, ortas, quæ deindè in turiones ſeu aſparagos luxuriant ſucculentos, teneros, læves, molles, unde demùm, ætatis ſucceſſu, caules ſenſim gracileſcentes, ſesquicubitales, aut altiores, in ramulos tenues multipliciter diffunduntur, quos folia frequentia, brevia, tenuia, & capillacea, longá ſerie veſtiunt, atq; inter illa flores, tenuibus pediculis affixi, oblongiuſculi, concavi, minuti, ex herbaceo palleſcentes, quibus Ochri magnitudine baccæ rubentes ſubnaſcuntur, intus ſubrotundis inæqualibus ſeminibus nigris turgentes.

Dodon. 691. fol.
Cœſalpin. lib. 5. cap. 26. fol. 217.
Lobel. Obſ. 458. Adv. 353. fol.
Lugdunenſ. 610. fol.
Cam. Epit. Matth. 259. fol.
Hort. Med. 23. fol.
C. Bauh. Matth. 373. fol.

Germ. Zame Spargen.
Trag. 74. cap. lib. 1.
Fuchſ. 17. cap.
Tabern. 515. lib. 1.
Cam. Matth. Germ. 145.
Durant. 104.

II

Thyrſus Aſparagi. Ponuntur hìc ob oculos thyrſi, ſeu novelli turiones Aſparagi, molles, teneri, & quaſi foliorum rudimentis obſiti, ſub quibus maxìmus pollicarem craſſitudinem duplo æquabat, & aliquantùm compreſſus videbatur, & ſuperiore parte nutans.

Germ. Spargenkolben.

I)X(X)X(X)X(I

ORDO

COLLECTARVM ARBORVM ET

FRVTICVM VERNALIVM.

III. Syringa flore lacteo. I. Buxus. II. Syringa flore cæruleo.

Ordo.

CELEBERRIMI EYSTETtensis horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

BUxus. Ætatis grandioris adminiculo etiam caudices, crassitudine cruris humani amplitudinem superantes, adipiscitur, & salicum quarundam proceritatem: crebris & densè confertis constat ramis, exteriùs subnigricantibus, interiùs luteopallescentibus: ligni materies dura est, & operibus tornatilibus accommoda; folia frequentia ramis insident, crassa, superiore parte lætè aut saturatè virentia, proná pallidiora, Vaciniis rubris Dodon. aut Pyxacanthæ Matth. similia, subrotunda, resplendentia, gravcolentia: flores herbacei inter foliorum sinus exeunt, globosi, & tenuibus staminulis obsiti, quibus evanescentibus remanent baccæ rotundæ, Myrto majores, denticulatá coronide in summo notatæ, quæ inversæ allulæ parvæ tripedalis speciem exhibent, tribus in loculis semina oblonga nigricantia intùs foventes.

Dodon. 769.	C. Bauh. Matth. 169.
Cœsalpin. lib. 3. cap. 48. fol. 126.	Germ. Buchsbaum.
Lobel. Obs. 562. Adv. 419.	Fuchs. 248. fol.
Lugdunens. 165. fol.	Tabern. 756.
Cam. Epit. Matth. 101.	Cam. Matth. Germ. 58.
Hort. Med. 32.	Durant. 165.

II

Syringa cœrulea Lusitanica. Lilac Matthioli. Ligustrum Orientale Cœsalp. Ostriis Theophrast. Cortusi. Staphylodendron sæpius altitudine æquat, multis stolonibus à radice emissis fruticans, cortex è ruso albescit, materiam dúram medio parùm medullosam involvens: rami ejus multi geniculatim enascuntur, æquè ac folia Populum nigram sine serraturis quodammodò affectantia, seu Apocyni latifolii modo è latá basi in rotunditatem sensim acuminatam protracta, supernè saturatè viridia, infernè pallidiora: flores in racemis oblongis geniculatim emissi, densè congesti prodeunt, Gelsimino luteo similes, sed minores, è tenui infundibuli specie in quaterna folia dilatati, coloris cœrulei, secundum oras modico rubore aspersi, odore suavissimo præstantes: diciduis his oriuntur siliquæ planæ oblongæ, punicantis obsoletè coloris, media membraná interseptæ, in quibus semina angusta rufa latent. Surculis terræ impactis facilè compræhendit, potissimùm tamen verno tempore.

Dodon. 766. fol.	Matth. C. Bauh. 854.
Cœsalpin. lib. 3. c. 43. fol. 120.	P. Renealm. exactè describit fol. 31. specim. hist. ubi [illegible] nominat.
Lob. Obs. 540. Adv. 414.	Germ. Spanischer Springebaum.
Lugdunens. 355.	Tabern. 750.
Cam. Hort. Med. 165.	

III

Syringa flore cinerei coloris. Floris tantùm colore cinereo & quasi argenteo à priore diversa est.

Germ. Aschenfarber Spanischer Springebaum.

II
Syringa Italica flore albo pleno.

I.
Ruscus.

III.
Syringa flore albo simplici

Ordo,

CELEBERRIMI, EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

RUſcus, [illegible] Centromirini Theoph. Anguillar. Lobel. Spina murina ejusdem. Scopa regia Marcelli Empyrici Dodon. Bruſcus Barbaris. Radices albeſcunt, multas à ſe fibras longas effundentes, Phalangio Cordi ſimiles (cujus etiam radices ejus loco, non ſine magno errore, à Rhizotomis, quibusdam Pharmacopœis obtruduntur, annotante Thal. in ſuâ Harcyn. Sylv. fol. 69.) unde plurimi caules nutantes, Aſparagorum inſtar emergunt, qui poſtmodùm ſe in ramos erectos dilatant, firmos, rotundos, virides, quibus folia, Buxo non majora, in acutum aculeum tendentia, robuſta, pungentia, alternatim inhærent, quæ in medio ſui floribus minutis herbaceis obſidentur, exiguis ſtaminulis purpuraſcentibus circumpoſitis; poſt illos baccæ rubentes, Aſparagi baccis ampliores, rotunda ſolida oſſicula ſervant.

Dodon. 732.
Cœſalpin. lib. 5. c. 28. fol. 221.
Lobel. Obſ. 362. Adv. 283. fol.
Lugdunenſ. 243.
Cam. Epit. Matth. 935.
C. Hort. Med. 149.
C. Bauh. Matth. 840. fol.
Germ. Meußdorn.
Trag. cap. 43. lib. ſecundo.
Tabern. 555.
Matth. Cam. Germ. 452.
Durant. 867.

II

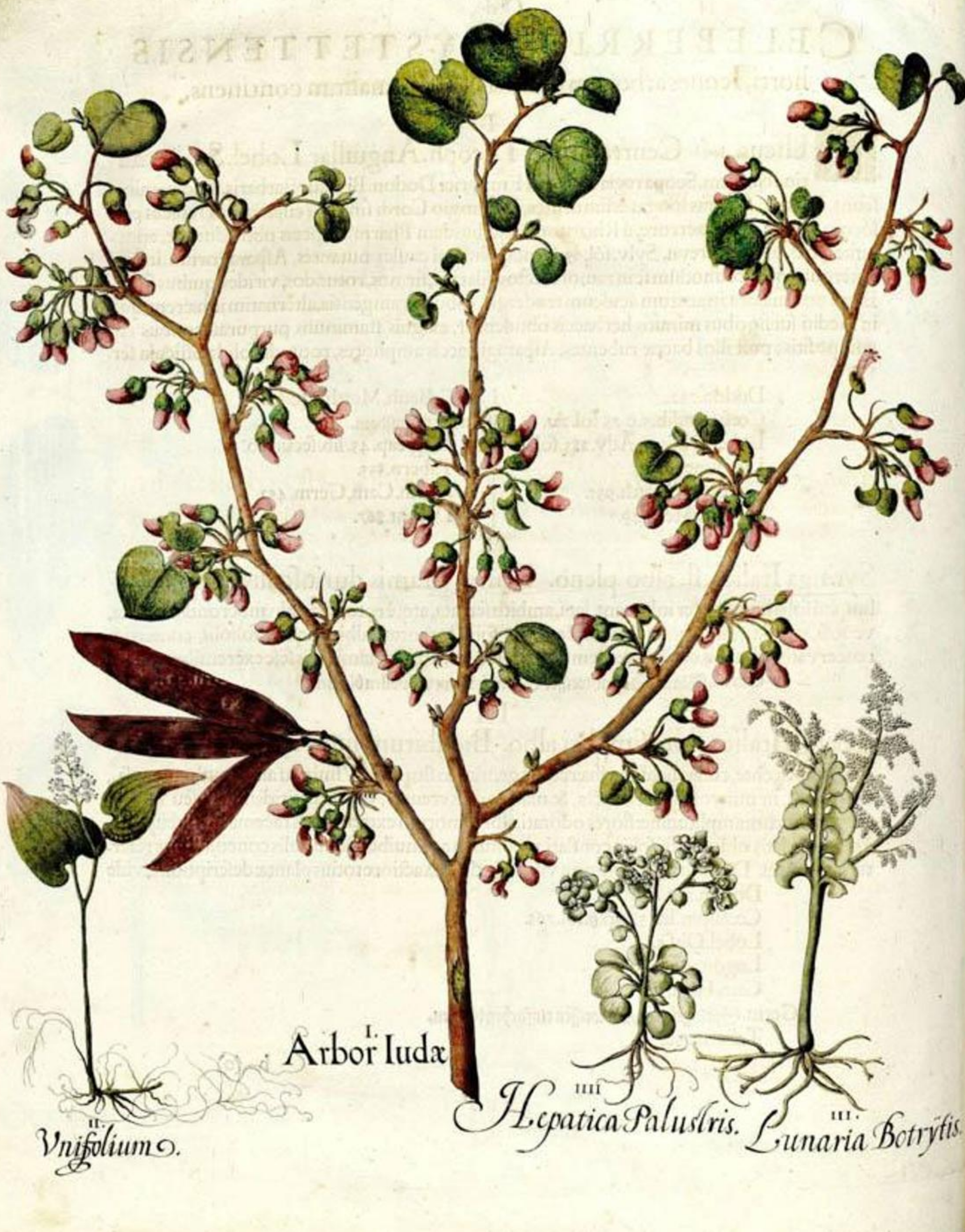
Syringa Italica, fl. albo pleno. Frutex è ramis duriuſculis ſubrubentibus, cui folia inæqualiter inhærent, lata, ambitu ſerrata, atq; è rotunditate in mucronem coacta, venoſa, viridia, flores ſecundum caules inter folia locantur, albis aliquot foliolis, confertim coacervatis, odoratis, conſtantes, & multis in medio tenuibus ſtaminulis ſeſe exerentibus.

Germ. Blawe Hoſten/ weiſſer Springsbaum mit vollen blumen.

III

Syringa Italica, flore ſimplici albo. Bicubitum ſuperabat noſtra, cortice ſubrubeſcente, cui æqualiter adhærebant geminato ſitu folia, Vlmi ritu aliquantùm rugoſa, oblongata, in mucronem producta, & marginibus crenata, obſcurè viridia, Pyri ſeu Betulæ magis foliorum amplitudine: flores odorati, albi, ramorum extremitates racematim occupant, è quatuor latis oblongatis foliis conflati, meditullium tenuibus ſtaminulis concoloribus refertum habentes. De ſeminibus mihi non viſis, uti etiam exactiore totius plantæ deſcriptione, vide

Dodon. 765. fol.
Cœſalpin. lib. 3. cap. 9. fol. 765.
Lobel. Obſ. 540.
Lugdunenſ. 355.
Cam. Hort. 165.
Germ. Springsbaum/ mit weiſſen einfachen blumen.
Tabern. 750.

I.
Arbor Iudæ
II.
Vnifolium.
IIII
Hepatica Paluslris.
III.
Lunaria Botrytis.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

ARbor Iudæ, Siliqua ſylveſtris. Colytea tertia Theoph. Lugdunenſ: Cercis Alpina quorundam &c. Fabago. Pluribus ab unâ radice fruticat ſtolonibus, culturâ etiam arboream Liguſtri magnitudinem æquans. Cortex ramorum è purpurâ nigricat, circa quos, ante foliorum exortum, faſciculatim longis pediculis cohærentes, hilariter purpureorubentes floſculi, Pyſi aut Cytiſi florum æmuli: folia poſtmodùm ſuccedunt rotunda, Cyclaminis vulgaris aut Aſari formâ, minùs carnoſa, dilutè virentia: floribus pereuntibus ſubmittuntur ſiliquæ latæ, membranaceæ, compreſſæ, obſcurâ purpurâ nigricantes, claudentes intùs ſemina dura, plana, obſcurè rubentia, lentis magnitudine & propemodùm figurâ.

Dodon. 774. fol.
Cœſalp. lib. 5. cap. 29. fol. 111.
Cluſ. 13. fol. lib. 1.
Lobel. Obſ. 610. Adv. 441.
Lugdunenſ. 220.
Epit. Matth. Cam. 140.
Hort. Med. 20.
Matth. C. Bauh. 171.
Germ. Judasbaum/wild Johañesbrot.
Tabern. 724.
Matth. Cam. Germ. 76.
Durant. 944.

II

Unifolium Cotyledon ſylveſtre Tragi. Palmaris eſt herbula, radiculis geniculatis, obliquis, tenuibus, variè ſub telluris ſuperficie repentibus, folia primo anno magis pediculo nituntur quàm caule, cujus ſummitati in ſecundo anno, aut tertio quandoq;, folia dilutè virentia, anguſto mucrone finita, Volubilis foliis proxima, inhærent, per longitudinem virgata, ac virgula gracilis, racematim floſculos Galii albi candicantes erigens, & poſt hos ſeminum baccas rubentes.

Dodon. 205. & 206.
Lobel. Obſ. 161. Adv. 127.
Lugdunenſ. 1260.
Epit. Cam. Matth. 744.
Hort. Med. 183.
Matth. C. Bauh. 709.
Phytop. C. Bauh. 114.
Germ. Ein Blat.
Trag. 163. cap. lib. 1.
Tabern. 428.
Matth. Cam. Germ. 421.
Durant. 675. & 1061.

III

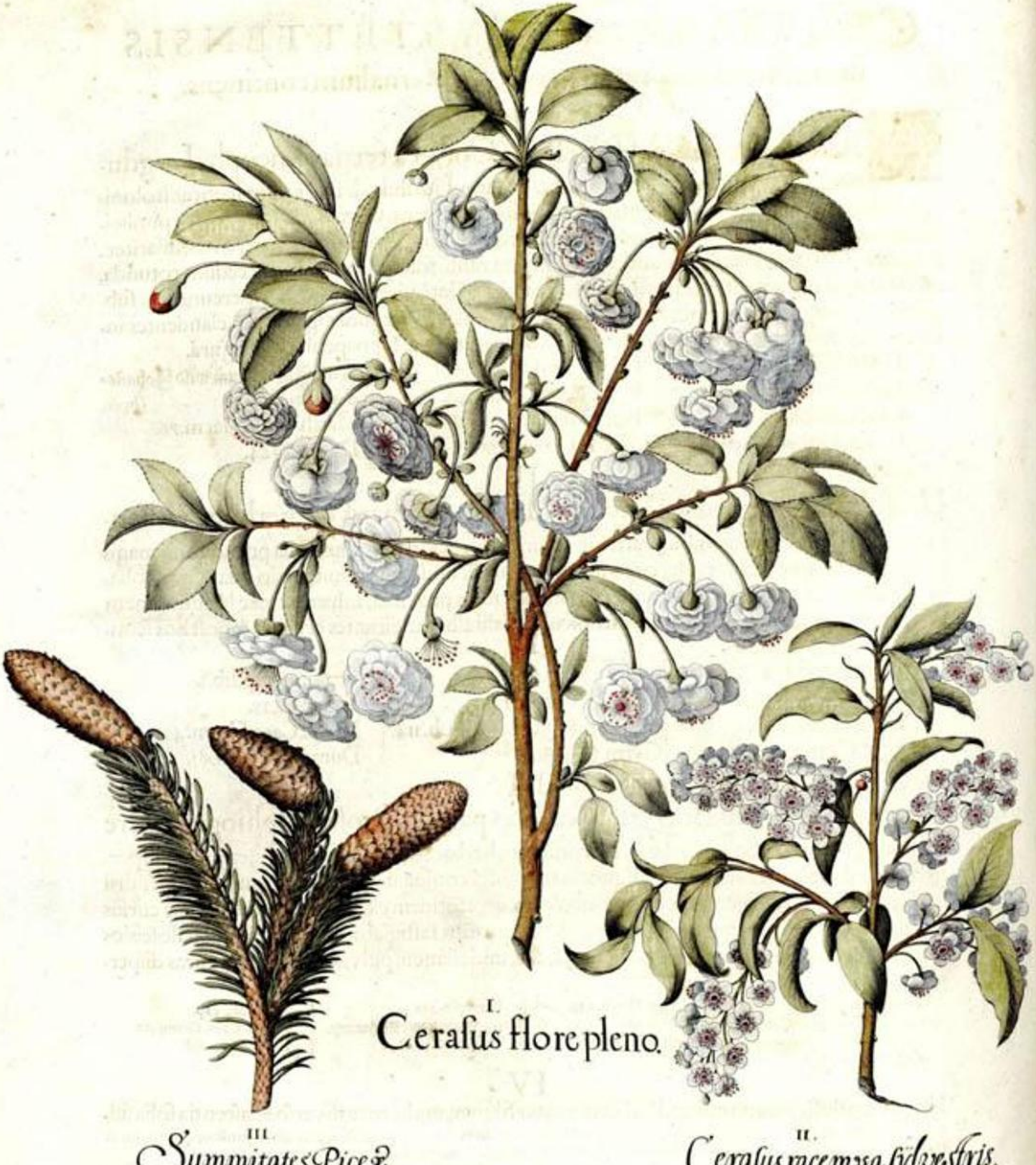
Lunaria minor, ſeu Botrytis. Radices parvæ, fibroſæ, Ophiogloſſi ferè ad modũ prodeunt; cauliculus lævis eſt, rotundus, herbaceo colore palleſcens, cui in medii partis latere folia ſubrotunda, lunata, aliquot in unâ coſtâ conjugatim adjunguntur, Scolopendrii ſeu Cetrach effigiem referentia, cauli concoloria, quæ totidem eſſe putantur quot Lunæ curſus dies habet. E ſinu foliorum pediculus gracilis racematim faſtigiatur in ramulos quaſi floſculos globoſos abeuntes, ſeu minuta rotunda capitella, unde ſemen, pulviſculi inſtar, in auras diſpergitur.

Dodon. 139.
Cœſalp. lib. 16. cap. 18. f. 600.
Lobel. Obſ. 470. Adv. 360.
Lugdunenſ. 1312.
Cam. Epit. Matth. 643.
Hort. Med. 91.
C. Bauh. Matth. 647.
Phytopin. 145.
Germ. Mohnkraut/Mohnraute.
Trag. 138. cap. lib. 2.
Fuchſ. 183. cap.
Matth. Cam. Germ. 308.
Durant. 540. fol.

IV

Hepatica paluſtris quorundam. Radices tenuiter fibratæ, multa ortu diverſo enaſcentia folia fulciunt, rotunda, & obtuſis dentibus in ambitu inſignita: cauliculi languentes ſuſtinent floſculos albos, multos, quibus, uti & totâ ferè formâ, accedunt ad Ranunculum aquaticum Hepaticæ facie, Lobel. Obſ. 497. & Polyanthemoni paluſtre Dodon. &c.

Germ. Wasserlebertraut.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

Cerasus flore pleno. Proceritatem & folia vulgaris Cerasi, foliis Prunorum oblongiora, latiora, circumserrata, in acutum finientia, profert, nec arboris cortex maculosus differt, nisi speciosa florum candidorum, multiplicibus foliis farctorum, luxuria accederet, quá natura vim suam exhalans fructus omninò perdit.

Germ. Gefüllte Kirschenblühe.

An Tabern. Cerasus multiflora, fol. 694.

II

Cerasus racemosa sylvestris, Cerasus avium Pseudoligustrum Dodon. Mahaleb Avicennæ quorundam, Padus Theophrasti Lugdunens. Magnitudine mediocres æquat Cerasos, foliis constans viridibus, tenuiter circumserratis; truncus foris cinereo, rami nigricante colore tinguntur; flosculi numerosi, structurá Laburni, longiùs racematim dependent, candidi, parvi, suaveolentes; quibus baccæ Pisi amplitudine succedunt, maturitate nigræ, quæ attritu gravem odorem emittunt: os interiùs durum, nec magnum, crispis liriolis eleganter imbricatum, exiguum nucleum condere Dodon. scribit.

Dodon. fol. 765.
Lobel. 593. Obs.
Lugdunens. 512.

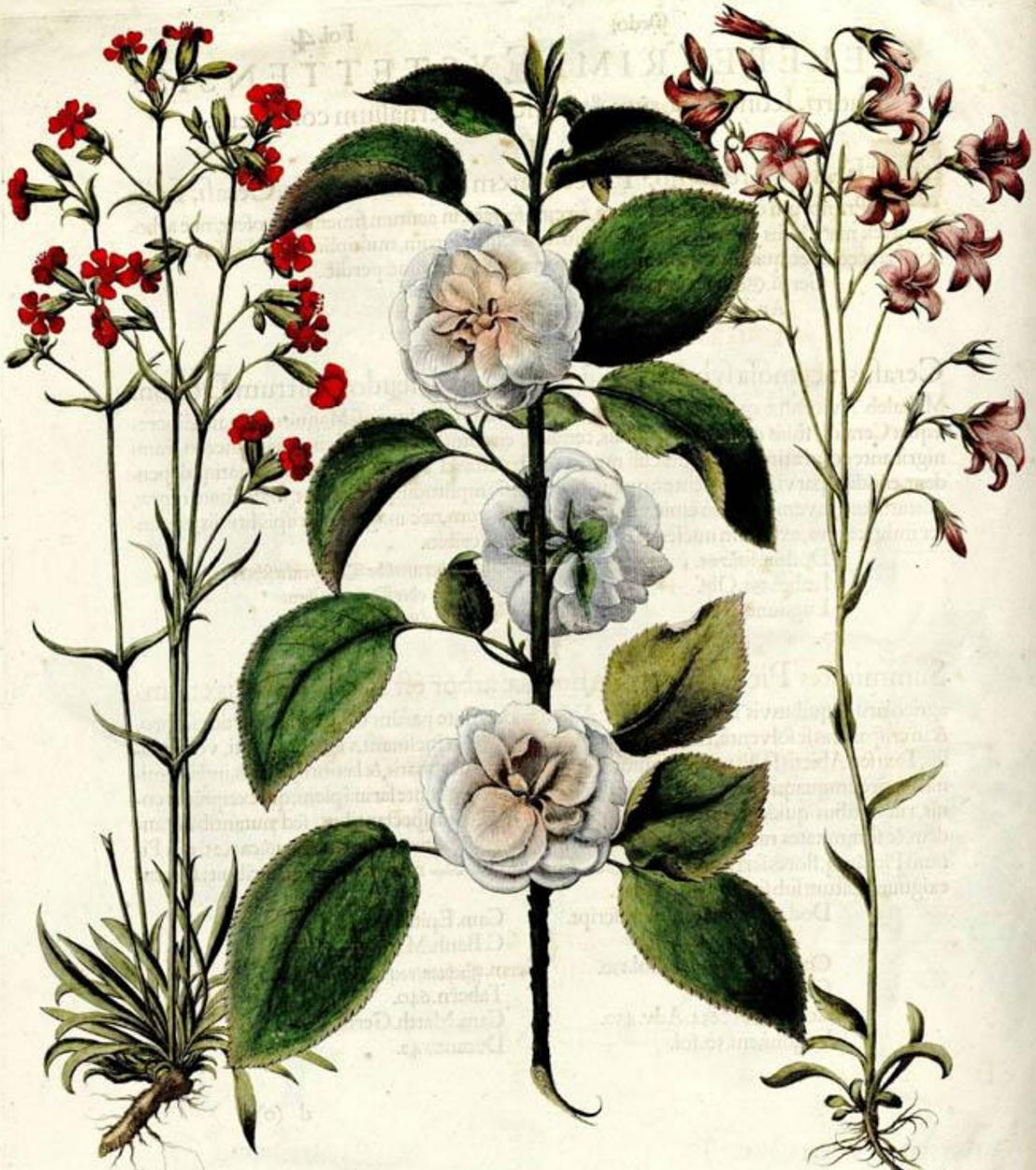
Germ. Elschern/wilde Traubenkirschen/ oder Vogelkirschen.
Tabern. 696. fol.

III

Summitates Piceæ. Vulgaris notitiæ arbor est Piceæ, colonis etiam agricolarum quibusvis nota, Enodis & Abieti proceritate parùm concedens, cortice scabro, & in crispaturas se solvente, rami decussatim terram versus inclinant, variè brachiati, vestiti foliis, Taxi seu Abietis foliis magis tenuioribus, teretibus, mucronatis, & lætioris viroris, indiscriminatim circumquaq; illos operientibus: floris iuli sunt pallescente fariná pleni, qui excipiũtur conis, rubentibus quidem, imbricatim squamatis, & sursùm spectantibus, sed nutantibus tandem, & summitates ramorum occupantibus, contra opinionem Plinian. lib. 16. cap. 25. qui Pinum Piceámq; flores ferre omninò negat. Theophrast. [illegible] nucamentum ei attribuit: semen exiguum alatum sub squamis conditur.

Dod. Abietis nomine descript. fol. 852.
Cœsalpin. lib. 3. c. 52. fol. 130.
Clus. 33. fol.
Lobel. 633. & 634. Adv. 450.
Lugdunens. 50. fol.

Cam. Epit. Matth. 47.
C. Bauh. Matth. 102.
Germ. Fichten/rothe Tannenblüh.
Tabern. 640.
Cam. Matth. Germ. 24.
Durant. 742.

II. *Lychnis viscosa sylvestris flore incarnato.*

I. Poma flore multiplici.

III. *Rapunculus Sylvestris maior*

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

POma flore multiplici, ſeu pleniflora. Neq; ramorum nigricantium & quodammodò ſcabrorum inordinatâ ſerie, & foliis atroviridibus ſuperiùs, ſubtùs verò pallore pubeſcentibus, ac è latitudine ſenſim oblongatis, mucrone finitis, ambitúq; crenatis, à vulgari Malo admodùm diſcrepat, niſi multiplicium albeſcentium florum numeroſis foliis, umbilicum verſus modicè rubentibus, quibus etiam cum roſis quibusdam certare videtur. Fructus nondùm obſervatus eſt, fortaſsis, alimento uberiùs in flores refuſo, nullus ſperari poterit.

Germ. Gefüllte öpffelblühe.

II

Lychnis viſcoſa ſylveſtris, flore incarnato. Radix oblonga, multipliciter fibrata, lignoſa, ac obliquè ſub tellure demiſsa, denſum ceſpitem foliorum fulcit, quæ ſaturatè viridia ſunt, oblonga, anguſta, & in ſummo mucronata: illorum è medio cubitum longi exurgunt cauliculi, teretes, & per intervalla geniculati, qui ſuperiore parte viſcoſo ſucco obliti, muſcas ac inſidentes formicas continent, anguſtioribus foliis pari ſitu utrinq; geminis rariter obſeſsi: flores faſciculatim faſtigia caulium proferunt incarnatos, quinis in ſummo bifidis foliis, & coronatis aliquot ſtaminulis conſtantes, ſtriatis oblongis caliculis ſuffultos, in quibus ſemina minuta Lychnidum perficiuntur.

An Viſcaria ſeu Muſcipula Lobel. Obſ. 242. Adv. 190.
Thalii, fol. 59.

Germ. Wilde Leibfarbe Negelein.

An Tabern. Lychnis ſylveſtris purpur. VII. fol. 11.

III

Rapunculus ſylveſtris minor. E radiculâ ſingulari, oblongâ, & parùm fibratâ, proſiliebant folia non magna, ex anguſtâ formâ in latiorem oblongatam porrecta, pallidè virentia, hirſutiem aliquam molientia, quæ graciliore & rariore ſpecie caulem cubitalem conſcendebant, ſtriatum, & in ſummitate ramoſum, ac ſingulis adnatorum cacuminibus proferentem cauliculos ſtriatos, ſingulatim tenuibus oblongis laciniis faſtigiatos, à quibus ſuſtinentur flores cymbalares, è purpureo candicantes, Medio minores, & Cervicariis; quorum ſemen minutiore formá refert.

Vid. Rapunculus ſylveſt. flo: ex purpurâ candicante, Tab. 119.

Germ. Wilde Rapunzeln / mit purpurweiſen blumen.

I.
Pistacia.

II.
Laurus cum flore.

III.
Amigdala cum flore.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

Pistacia arbor. Cortice exteriore est pallescente, foliis subrotundis, latis, circa unum pediculum conjugatim digestis, quorum tria tantùm, aut pauciora, juniori plantæ, adultiori octona plerunq; in uno pediculo seu costá disposita spectantur, è viriditate in luteum colorem elanguescentia, crassa, attritu aromatici aliquid odoris effundentia, ac alternato situ ramulos per intervalla vestientia: horum in propinquo oculi seu gemmæ extuberant, emittentes flosculorum exiguorum rudimenta, pallescentia (apud nos nondum adhuc exactam perfectionem assecuta) racemos scilicet coloris rubescentis, quibus in aliis regionibus pariter racematim dependentes nuculæ, Avellanorum majorum amplitudine, succedunt, albescente exterius crustá nucleum firmum, lignosum, atq; sub illo tenui rubrá membranulá contectam medullam porracei coloris complectentes, gustu & odore Pineis nucibus aliquantùm gratiores.

Dodon. 805. fol.	Cam. Epit. Matth. 170.	Tabern. 726. lib. 3.
Cœsalp. lib. 2. cap. 44. fol. 78.	Hort. Med. 128.	Cam. Matth. Germ. 94.
Lobel. Obs. 539. Adv. 412.	Matth. C. Bauh. 222. fol.	Durant. 762.
Lugdunens. 361.	Germ. Welsch Pimpernüßlein.	

II

Laurus cum flore. Perpetuò virentia folia, ac attritu gustúq; aromaticum quid effundentia profert, Citriæ Mali foliis angustiora, oblonga, acuminata, dura, lævia, splendentia, quæ crasso breviq; pediculo subvehuntur è caudice obscurè rubescente, enodi, ramoso, qui in mediocris arboris altitudinem attollitur, in cujus summo, secundum foliorum exortus, flores pallescentes crassiusculi emergunt, odorati, & his submissæ baccæ, in rotunditate elevatæ, virides initiò, & postea maturitate nigræ, tenui putamine medullam benè compactam ambientes: stolonibus plurimis, à radice emissis, luxuriat.

Dodon. 857. fol.	Cam. Epit. Matth. 60.	Tabern. 653. lib. 3.
Cœsalp. lib. 2. cap. 21. fol. 52.	Hort. Med. 85.	Cam. Germ. Matth. 34. fol.
Lobel. 570. Obs. Adv. 424.	Matth. C. Bauh. 125.	Durant. 500. fol.
Lugdunens. 351.	German. Lorbeerbaum / mit seiner blühe.	

III

Amygdala cum flore. Post ætatem, etiam proceritate Persica Mala superant, quæ foliis refert oblongis, splendentibus, viridibus, acutis, & ambitu crenatis, æquè ac floribus ante foliorum eruptionem luxuriantibus, modicè è candido rubentibus: fructus strigosior est, ab uná parte fissurá notatus, oblongus, depressus, & pube araneosá albidá obductus, cartilagineá propè carne non eduli constans, & nucleo firmo, duro, Persici mali nucleo oblongiore, in quo subrufa tunica, medullam dulcem albam, vel in quibusdam amaram, circumvolvit. Insertam arborem super Prunum lanuginem fructuum amittere, & grandiorem fieri, Cœsalpin. habet.

Dodon. 786	Lugdunens. 317.	Matth. C. Bauh. 222.	Cam. Germ. Matth. 93.
Cœsalp. lib. 2. cap. 14. fol. 47.	Cam. Epit. Matth. 169.	Germ. Mandelbaum / mit der blühe.	Durant. 48. fol.
Lobel. 569. Obs. Adv. 569.	Hort. Med. 14.	Tabern. 705. lib. 3.	

II.
Anagyris latifolijs.

I.
Anagyris angustifoliis.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

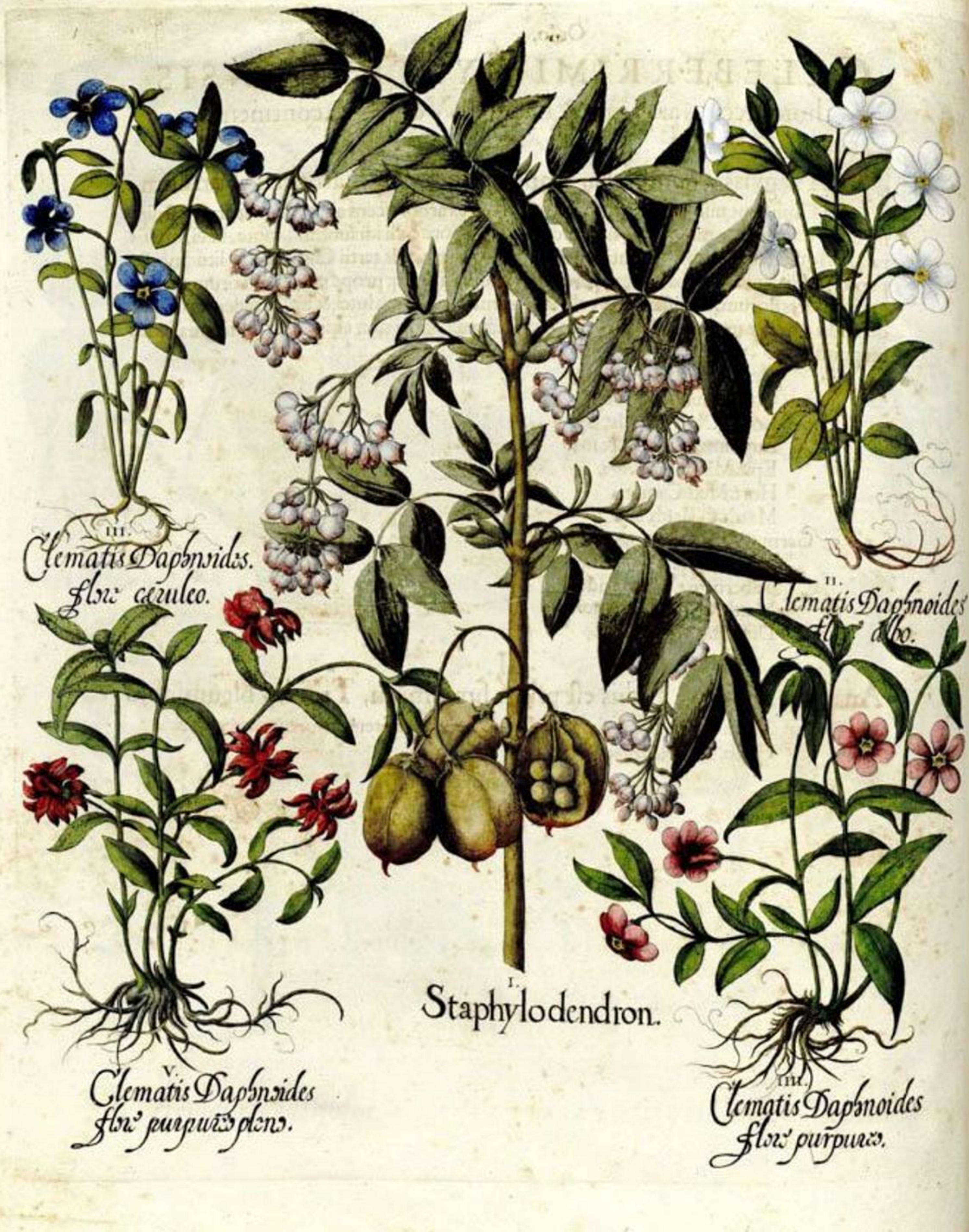
ANagyris angustifolia. Laburnum, Eghelo arbor. Aburnium Plinii, Anguillaræ. Faba inversa Tragi. Frutex arborescens aliquot cubitorum est, ligno duro flavescente, medullitùs nigro, cortice exteriore è viridi subcandicante, lævi, multis ramis, in quibus folia, longis nitentia pediculis, Trifolii majoris tertii Clusiani amplitudine, superiùs viridia, inferiùs subalbida, tripartitim disterminata, atq; prope exortum eorum racemi promissiores florum, Genistæ flores vel Pisi referentium, coloris lutei, & his succedentes siliquæ depressæ, condentes semina subrotunda, Coluteæ vulgatiori non absimilia, nigricantia, lentis magnitudine.

Dodon. 775.
Cœsalpin. lib. 3. cap. 32.
Lobel. Obs. 504. Adv. 388.
Lugdunens. fol. 103. & 104.
Epit. Matth. Cam. 672.
Hort. Med. Cam. 82.
Matth. C. Bauh. 665.
Germ. Eisenbaum/Baumbonen.
Trag. 14. cap. lib. secundo.
Tabern. 794. lib. secundo.
Matth. Cam. Germ. 450.
Durant. 53. in textu.

II

Anagyris latifolia. Foliis est priori similimum, Trifolio bituminoso amplioribus, florum facies eadem, semen coloris flavi magis ad renum formam accedit.

Germ. Breitbläterichte Baumbonen.

III.
Clematis Daphnoides.
flore ceruleo.
II.
Clematis Daphnoides
flore albo.
I.
Staphylodendron.
V.
Clematis Daphnoides
flore purpureo pleno.
IIII.
Clematis Daphnoides
flore purpureo.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

STaphylodendron. Nux vesicaria Dodon. Pistacia Sylvestris Castor. Coulcoul. & Hebulben Turcarum Matth. in Epistolis. Pistacia peregrina C. Bauhin. & Terebinthus Indica Theophras: recentior: Multos stolones, per intervalla geniculatos, è radice variè dispersâ albicante emittit, qui adultiores aliquot cubitos tandem æquant, cortice exteriùs cineracei coloris; folia Sambuci cervinæ vel Fraxini situ conjugatim hærent, dilutè viridia; flores in oblongis racemis dependent, albidi, & circa oras foliorum modicè purpurascentes, Lilii convallii floribus majores, ac rotundi, quibus deciduis vesicæ, Coluteæ vesicis tumidiores & majores exoriuntur, herbaceæ primùm, & deniq; pallescentes, inferiùs infirmo mucrone finientes, ac intrinsecus medio loco geminatim baccas hordei colore intensiores, cicere ampliores ostendentes, pulpâ interiore subviridi, & nauseosi gustus, dulciusculâ refertas.

Dodon. 806. fol.	Lugdunens. 102.	Germ. Pimpernüßlein.
Cœsalpin. lib. 3. cap. 44. fol. 120.	Cam. Epit. Matth. 171.	Tabern. 724. lib. 3.
Lobel. Obs. 540. Adv. 414.	Hort. Med. 164.	Cam. Matth. Germ. 94.
	Matth. C. Bauh. 222.	

II

Clematis Daphnoides minor, flore albo. Radicibus tenuibus constat, viticulisq; gracilibus, flexibilibus, humum versus subinde se reclinantibus, ac geniculatim sobolem fibratam emittentibus: quædam surrectiores sunt, quibus pari utrinq; serie folia lævia, saturatiùs sempervirentia, Laurinis angustiora, Ligustri æmula, apponuntur, è quorum alis oblongi exerti pediculi flores porrigunt, à tubuloso seu fistuloso calice in patentia quina folia alba dilatati, nullius odoris. Semina nondum observavi, Cœsalpinus ei oblonga & depressâ, in fructibus seu siliquis bifurcatis contenta, adscribit.

Vid. Dodon. 401.	Cam. Epit. Matth. 694.	Germ. Singrün oder Beerwinck/ mit weissen blumen.
Cœsalp. lib. 8. cap. 29. fol. 336.	Hort. Med. Cam. 45.	Tabern. 558. lib. 2.
Lobel. 360.	Matth. C. Bauh. 679.	Cam. Matth. Germ. 525.
Lugdunens. 832.	Phytopin. 597.	Durant. 254.

III

Clematis Daphnoides flore cœruleo. Florum colore cœruleo vulgatior est tantùm, & autoribus prædictis hâc facie descripta. Germ. Singrün mit blawen blumen.

IV

Clematis Daphnoides flore purpureo. Florum colori, & foliis sæpè angustioribus, discrimen unicè imputandum est. Germ. Singrün/ mit purpurfarben blumen.

V

Clematis Daphnoides flore purpureo pleno. Multiplici foliorum, in flore saturatè purpurascentium, luxuriâ speciosior cæteris & rarior est, quamvis mox paucioribus, mox pluribus variet, alioquin prioris æmula est. Germ. Voll purpurfarb Singrün.

II Xylostium floribus albis. I Xylosteon alterum Dodonei. III Oxyacantha.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

Xyloſteum alterum Dodon. Cubitalis altitudinis erat, ramis foris albicantibus, obſequioſis, foliis Laurinis majoribus, in mucronem faſtigiatis, ſupinâ parte virentibus, pronâ candicantibus, ejuſdem cum ſequenti ſitus; flores oblongis firmis ſuſtentãtur pediculis, geminati, vulgatiori Xyloſteo magis exigui, è rubente purpurâ albicantes: fructus ſuccedit unicus, Iuniperinis paulò major, ſucci plenus, & in rubore pellucidus, duplicatis in ſummo ſtigmatibus (Cluſio annotante) diſtinctus, unicum intùs oſſiculum occultans.

Dodon. 407. | Cluſ. 59.
Germ. Beinhöltzlein.

II

Xyloſteum floribus albis, vulgatius. Allobrogum Periclymenum alterum Corni fœminæ effigie Lobel. Caudex foris cinereo cortice obtegitur, nec multùm ſupra humanam ſtaturam, niſi culturâ cogatur, aſcendit; rami rotundi ſunt, foliis ſibi oppoſitis veſtiti, Frangulæ ſeu Corni fœminæ æmulis, minoribus, albicantis viroris, mollibus, & inferiùs candidioribus: flores vulgare Periclymenum affectant, brevioris & ſtrigoſioris figuræ, ſingulis pediculis gemini, uti & baccæ ſuccedentes, Periclymeni baccarum ritu oblongatæ, rubentes, & oſſicula ſeminum humidiore transparente pulpâ obvolventes.

Dodon. 407.
Cluſ. tantùm meminit fol. 58.
Lugdunenſ. 273.
Lobel. Obſ. 558. Adv. 280.
Hort. Med. Cam. 185.
Germ. Gemein Beinhöltzlein/ mit weiſſen blumen.

III

Oxyacantha Galeni, Cordi, Camer. Tab. Amirberis Arabum. Berberis officinarum. Creſpinus Matth. & Cœſalpin. Spina acida Dodon. Plurimis prolixis virgultis, & ſæpè recurvatis firmiſq; aculeis albidis armatis attollitur, tenella germina rubeſcunt, cortex adultioris ſtipitis foris cineracei coloris, novelli albicantis eſt, intúsq; flava materia lignum albeſcens circumdat: folia plura in unâ ſede locantur, viridia, margine crenata, quodammodò aſpera, ac è rotunditate oblongata, guſtu acidula; è medio illorum flores rotundi, flavo palleſcentes, Lilii convallii æmuli, & odorati, in racemis dependent, quos ſequuntur baccæ oblongæ, hilari rubedine per maturitatem infecti, acidi, intùs ſingulatim oſſiculum oblongum, Faris æmulum, ſervantes: radices lignoſæ, intenſioris lutei coloris, variè diſperguntur.

Dodon. 737.
Cœſalpin. lib. 5. cap. 12. fol. 99.
Cluſ. 120.
Lobel. Obſ. 599. Adv. 439.
Lugdunenſ. 138.
Cam. Epit. Matth. 86.
Hort. Med. 28.
C. Bauh. Matth. 150. fol.
Germ. Saurach/ Weinlegelein/ Saurer dorn/ Peiſſel-(beer.
Tabern. 741.
Cam. Matth. Germ. 47.
Durant. 136.

I. Sambucus arbor rosea.

II Trifolium arborescens.

III. Cytisus V. Clusij.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

SAmbucus rosea. Sambucus aquatica Polyanthos. Lycostaphylos mascula Cordi. Humanæ staturæ proceritatem æquat, culturâ adjuta, rami foris cineracei coloris cortice constant, subfuscis, per intervalla geniculatim distinctis, ac intùs medullâ condidâ farctis, fragilibus, in quibus folia angulosa, Aceris minoris folia affectantia, mollia, & secundum margines serraturis conspicua: ab extremis ramorum alis flores, magnæ sphæræ instar, densè conglomerati, albis subrotundis quinis foliis, in latitudinem depressis, constantes, dependent, quibus nulla semina succedere observatum fuit.

Dodon. 23. lib. 4. fol. 833.
Lobel. Obs. 615. Adv. 444.
Lugdunens. 270. in textu.
Cam. Epit. Matth. 977. fol.
Hort. Med. Cam. 152. attingitur.
Matth. C. Bauh. 874.
Germ. Gefüllte Schwelcken/oder Schneballen.
Tabern. 732. lib. 3.
Cam. Matth. Germ. 45.
Durant. 451.

II

Cytisus quintus Clusii putatus. Virgæ lentæ plurimis obsepiebantur foliis, aliorum Cytisorum ritu tripartitâ divisurâ uno pediculo annexis, oblongis quodammodò & subalbidis: inter folia frequentes flores lutei, Loto siliquosæ pratensi similes, prodeunt, atq; his succedentia semina, in nigricantibus & apice tenuissimo quasi fastigiatis siliquis, subhirsutis, plana, rotunda, flava: radix se sparsim in tellurem demittit.

Vid. Clus. fol. 95.
Germ. Baumklee/der fünffte bey dem Clusio geachtet.

III

Trifolium arborescens. Cytisus quintus rotundifolius Tabernæmont. Cytisus alter minor & vulgatior Lobel. in Advers. Radice lignosâ & dispersâ prodit, etiam caudicem, tres cubitos æquantem, per ætatem acquirens, subnigricantis corticis; folia priore latiora, rotundiora, & saturatè viridia sunt, mollia, nec semper tripartitâ serie digesta: flores præcedentem amplitudine pariter superant, Genistam magis æmulantes, lutei, summis alarum verticibus insidentes: semina, lobis oblongis compressis inclusa, quodammodò compressa, flavescentia, & lente minora sunt.

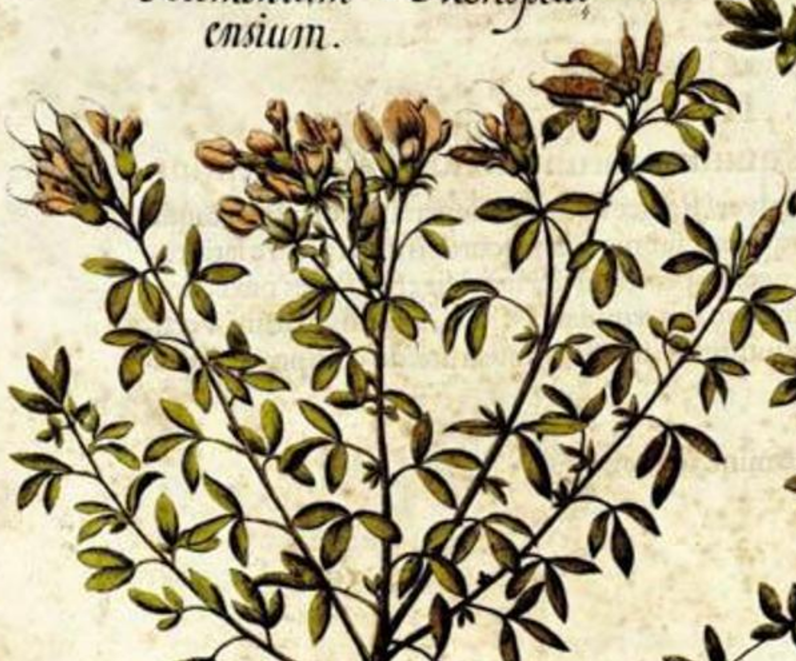
Lobel. Adv. 388.
Lugd. Cytisi alterius Penæ nomine, fol. 261.
Germ. Rundbläterichter Baumklee.
Tabern. 798. fol.

IV. Polemonium Monspelliensium.

III. Genista Scoparia

II. Cytisus V. Clusij.

I. Cytisus Columellæ.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

Cytisus Columellæ Camerarii. Radices, sese infra terram sparsim demittentes, crebras virgas, lentas, hirsutas, pedales firmant, obseptas foliis hirsutis subincanis, quinquepartitâ serie iterata per intervalla cauli adfixis, Meliloti coronatæ instar: florum situs in cacuminibus alarum corymbos efformat, pari ritu ut Meliloti dictæ flores collocantur, quorum formam colore etiam albicante, & superiorum foliorum parte nonnihil purpurascente, referunt: succrescunt siliquæ subrotundæ, seu teretes, è fusco rufescentes, tenuiter mucronatæ, in quibus semina Viciæ minimæ, rotunda, exigua latent.

Hort. Med. Cam. 55. | Germ. Rauher Baumklee/von Columella angedeutet.

II

Cytisus, VII. Clusii similis, pedalem ultra altitudinem attollitur, virgis rectis, lignosis, frequentibus, subflavescentibus villis obsitis, quas folia ab imo usq; ad summum crebra conscendunt, terna singulis pediculis inhærentia, Medic. sylvestris luteæ foliis majora, inferiùs tenuiter villosa, superiùs virescentia, ad quorum exortum se minora alia interspargunt: flores simul congesti aliquot in summitatibus alarum pallidè flavescunt, Loto pratensi minores: semina compressa, subrotunda, exigua, fulvescentia, Genistam æmulantur, siliquis, subfuscâ ac aliquantum incanâ hirsutie pubescentibus, recondita: radix dura, lignosa, se summa tellure diffundit.

Cum sept. Clus. alt. specie multùm consentire videtur, fol. 97.
Germ. Baumklee/der mit 7. Clusii sich vergleichet.

III

Genista Scoparia vulgi Lobel. Genista quadrato junco Cœsalp. Genista angulosa C. Bauhin. Ad humanam proceritatem usq; fruticat ramulis, à radicibus lignosis & prolixè fibratis, & obliquè dispersis, viridibus, junceis, frequentibus, angulosis, obsequiosis, seu, ut Dodon. habet, necti flectiq; facilibus, in quibus folia parva, initiò Trifoliorum ritu tripartitim divisa, postea, plantâ adultiore factâ, simplicia, obscurè viridia: flores sub ramorum fastigiis oriuntur lutei, Pisorum floribus conformes, quibus vaginulæ latæ, planæ, compressæ, & per maturitatem nigricantes succrescunt, semina subrotunda, fulvescentia, lentibus minora, vomitibus ciendis idonea, complectentes.

Dodon. 749.
Cœsalpin. lib. 3. cap. 35. fol. 115.
Lobel. Obs. 531. Adv. 407.
Lugdunens. 167.
Cam. Epit. Matth. 950.
Matth. C. Bauh. 853.
Germ. Gelbe Pfrimen/oder Khunschroten.
Fuchs. 79.
Tabern. 802. lib. secundo.
Matth. Cam. Germ. 440.
Durant. 411.

IV

Polemonium Monspeliense. Trifolium fruticans Tabernæmont.

Radices fibrarum, contumaciter terræ inhærentium ac lignescentium, flexu variè serpendo dispergunt, virgæ inde plurimæ per ætatem etiam bicubitalem longitudinem attingunt, lignosæ, tenaces, saturate virides, crebris foliis crassis vestitæ, Rutæ latifoliæ folia singulatim affectantibus, Trifoliorum situ cohærentibus: flores in summis ramulis oriuntur lutei, Gelsimini lutei æmuli, quibus succedunt baccæ nigricantes, Ligustro minores, ossicula seminum complectentes.

Dodon. 561.
Lobel. Ad. 390.
Lugdunens. fol. 1187.
Germ. Baumichter Wisenklee.
Tabern. 225. fol. lib. secundo.

I.
Colutea Vesicaria.

II.
Galeni Maranth. cornutus.

III.
Cytisus primus Tabernæm: spicatus.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

COlutea Veſicaria, & Liparea Theophraſ. Emeri alterum genus Cœſalpin. Supra humanæ ſtaturæ proceritatem fruticando attollitur, incano foris cortice, ramis tenuibus multis, circa quos folia Senæ ſeu Glycyrrhizæ aut Viciæ latifoliæ poſitu, ambitu rotundiora (quorum quædam in ſummo paulatim ſinuata videntur) conjugatim uno nervo inhærentia: flores veluti racematim prodeunt, Viciarum, Geniſtæ, ſeu potius Chamæbuxi Geſnerianæ ſpecie, medio folio reflexo, parum radiati, lutei, quibus decidentibus oriuntur membranaceæ veſicæ, quaſi flatibus diſtentæ turgentes, quarum compreſſione ſtrepitus excitatur, intus in medio ſemina ſubrotunda, modicè depreſſa, nigra, lentis magnitudine ferentes.

Dodon. 772.
Cœſalpin. lib. 3. cap. 38. fol. 117.
Lobel. Obſ. 530. Adv. 406.
Lugdunenſ. 2140. fol.
Cam. Epit. Matth. 540.
Hort. Med. 45.

Matth. C. Bauh. 572. fol.
Germ. Welſch Einſenbaum / Schafflinſen / wild Senetbaum.
Fuchſ. 169.
Tabern. 795. lib. 3.
Cam. Matth. Germ. 431.
Durant. 264.

II

Cytiſus Galeni Maranthæ cornutus. Adoleſcit in hortis, & in ſesquicubitalem altitudinem aſſurgit, cortice foris incano, ligno duro; folia nullo ſervato ordine & longis pediculis virgultis affiguntur, tripartitis ſegmentis diſterminata, ſubincana, inter quæ alæ tenues flores Geniſtæ minoris aureos ſubmittunt, quos ſubſequuntur ſemina in falcatis latis ſiliquis, flava, depreſſa.

Dodon. 559. fol.
Cœſalpin. cap. 53. lib. 3. fol. 113.
Lobel. 503. Obſ.
Lugdunenſ. 259.
Cam. Epit. Matth. 895.
Hort. Med. 55.

Matth. C. Bauh. 810.
Germ. Gehörneter Baumklee / od Geißklee.
Tabern. 798. lib. 5.
Cam. Matth. Germ. 408. fol.
Durant. 315.

III

Cytiſus I. Tabernæmontani, ſpicatus. Bicubitalem proceritatem vix excedebat, obſequioſis ſubnigricantibus ramulis multùm dilatatus, in quibus folia viridia Trifoliorum oblongiuſcula, & tripartitim uno pediculo ſuſtenta, parvo mucrone finita, ac ſubtùs quaſi tenuiſſimis pilis ſplendentibus obſita: flores Piſi florum formâ, lutei coloris, exeunt, & his evanidis ſemina in ſiliquis oblongis anguſtis, lente minora, compreſſa, flaveſcentia: radix lignoſa, dura, longa, nec multùm fibrata erat.

Cluſ. IV. nomine, 95. fol.
Lobel. 387. Adv.

Lugdu. Cytiſi prioris Penæ nomine, 261.

Germ. Geißklee / der erſte des Tab.
Tabern. 797. lib. 5.

m (o)

II. *Ligustrum.* I. Guaiacana.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

GUajacana. Guajacum. Patavinum Lobel. Tuberum inter mala alterum genus Plinii, & Ermellinus Cœſalpin. Arboris proceritatem etiam in noſtris regionibus molitur, ramorum cortice foris è fuſcedine ſubincano, foliis Ceraſi ſylveſtris latitudine & longitudine, vel Citro majoribus, prorſus integris, & in acutum productis, obſcurè virentibus, nervoſis pediculis brevibus ſubnixis: floſculi ſeriatim ramis inſident, quatuor foliorum viridium fulcimento excepti, Arbuti ſpecie concavi, ac è pallore herbaceo ſubrubentes, quibus ſubmittuntur, ſine pediculis conſpicuis, fructus globoſi, Ceraſi magnitudine in ſummo umbilicati, fuſcocœrulei, per maturitatem ſenâ oblongâ cartilagineâ intus occultantes ſemina.

Cœſalpin. lib. 3. cap. 21. fol. 104.
Lobel. 605. Obſ. Adv. 439.
Lugd. Dioſpyros ſeu Fabæ Grææ titulo, fol. 549.
Epit. Matth. Cam. 156. fol.
Hort. Med. Cam. 69.
Matth. C. Bauh. fol. 211. &c.
Germ. Vermeinter Zurgelbaum.
Tabern. 735. lib. 3.
Cam. Matth. Germ. 86.

II

Liguſtrum. Olivella & Olivetta Hetruſcorum Matth. Phillyrea Dodon. Cyprus Tragi. Ramis fruticat ſurrectis, ſepimentis accommodis, in quibus folia inordinata integra, Salicis, vel Oleæ, aut Pervincæ foliorum æmula, atriorum tamen, nitentia, lævia: flores racematim condenſati cacuminibus oriuntur candidi, parvis Hyacinthorum floribus æquales, valdè odorati, caduci, quibus marceſcentibus ſuccedunt baccæ, quodammodò oblongæ, nigricantes, compactæ uvæ rudimenta repræſentantes, Iuniperinis baccis majores, intùs pulpâ friabili purpureâ, oblongiuſcula angulata ſeminum oſſicula circumvolventes, quæ ramis ſuis plerunq; totâ hyeme inhærere ſpectantur.

Dodon. 765. fol.
Cœſalpin. lib. 5. cap. 8. fol. 95.
Lobel. Obſ. 564. Adv. 420.
Lugdunenſ. 252.
Epit. Matth. Cam. 89.
Matth. C. Bauh. 154. fol.
Germ. Klein Weidenmundholtz/ Beinhöltzlein.
Fuchſ. 182. cap.
Tabern. 746. fol. lib. 3.
Cam. Matth. Germ. 49. fol.
C. Durant. 520.

V.
Ribes fructu albo.

IIII.
Ribes maior fructu rubro.

III.
Ribes fructu nigro.

I.
Ribes minor fructu rubro.

II.
Ribes vulgaris fructu rubro.

CELEBERRIMI EYSTETTENSIS
horti, Icones arborum & fruticum Vernalium continens.

I

Ribes minor, fructu rubro. Vvam crispam vulgatam viticeâ suâ, ambitu crenatâ, & aliquantùm atroviridi fronde æmulabatur, frequentibus longis pediculis è caudice sesquicubitali subvectâ, cui intermiscentur tenues racemi, flosculis herbaceis, secundum angulos subrubentibus, summis fructibus insidentibus, onusti; sunt autem fructus bacculæ parvæ rubicundæ, pellucidæ, succo dulci, ac propemodùm nauseoso gustu, ossiculis seminum ut plurimùm orbatæ.

An Ribes dulce Clusii 119. & icone additâ 120. | Sylvestre Cam. in Hort. Med. fol. 141.

Germ. Klein roth Johannistreubel/so süßlicht sein.

II

Ribes rubra vulgaris. Foliis est duplo latioribus, saturatè nigricantibus, vitigineâ divisurâ per ambitum evidenter crenatis, quæ longi pediculi porrigunt, è virgultis bicubitalibus, corticis subnigricantis, ramosis: flores superioris modo à foliorum sinubus racematim dependent, herbacei, pallescentes, parvi, quibus baccæ, piperis magnitudine, post virorem maturitate rubentes, succedunt, gustu aciduli: radix lignosa, subnigricans, variè dispergitur, ac divisa in surculos facilimè propaganda est.

Dodon. 737.	Epit. Matth. Cam. 88. fol.	Fuchs. 257.
Cæsalpin. lib. 3. cap. 12. fol. 99.	Hort. Med. 141.	Tabern. 784. lib. 3.
Lobel. Obs. 613. Adv. 445.	C. Bauh. Matth. 151. (haslsbeerlein.	Matth. Cam. Germ. 49.
Lugdunens. Grossulariæ rub. titul. 132.	Germ. Gemein roth Johannistreubel/oder Jo-	Durant. 249. fol.

III

Ribes fructu nigro. Majoribus ejusdem formæ foliis constat, sed magis nigricantibus, & graviusculo odore nauseam moventibus; sic & baccis multò majoribus, nigris, gustu acredinem piperis aliquantùm referentibus, quæ post flosculos, è herbaceo rubescentes, prodeunt: radicibus multipliciter sparsis se valdè propagat.

Dodon. 737. fol.	Lobel. Adv. 44.	Germ. Schwartze Gichtbeer / oder
Clus. 120. (nomine, f. 133.	Cam. Hort. Med. 141.	Johannistreubel.
Lugd. Grossulariæ nigræ	Matth. C. Bauh. in textu, f. 152.	Tabern. 784. lib. 3.

IV

Ribes fructu rubro, majus. Majoribus & vegetioribus plerunq; differt foliis, uti & baccis, duplo vel triplo quandoq; vulgare superantibus.

Grossularia majore fructu Clus. fol. 120. | Cam. Hort. Med. 141.

Germ. Groß roth fremd Johannistreubel.

V

Ribes fructu albo. Quo colore fructus, unionum pallescentium modo pellucidi, â superioribus variat.

Matth. C. Bauh. in textu inter synonyma, 152. | Ribes vulgare, albo fructu, Clus. 120. fol.

Germ. Weiß Johannistreubel/oder Johannsbeerlein.